

STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY

NO. 03764

ZINGEN MIR FAR SHOLEM

Sem Liptsin

THE MAX PALEVSKY
YIDDISH LITERATURE COLLECTION

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschhorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center

The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified.

If you hold an active copyright to this work – or if you know who does – please contact us by phone at 413-256-4900 x153, or by email at digitallibrary@bikher.org

זינגען מיר

פאר שלום

150

לידער

• צו •

זינגען

פאלקס
אבועריקאנער
נאודעמישע
ישראל
קאמפס
זמאריסמישע
יבעם
נגלישע

צווייטע זאמלונג פון

סעם ליפצין (אנקל סעם)

ברית - איין דאלער

SAM LIPTZIN

2815 Barker Ave. Bronx 67, N. Y.

פארוואס „זינגען מיר“?

דאס ביכל „זינגען מיר“ טראג איך צו ווי א צושייער און א צעשטרייער צו די אידישע פאלקס־מאסן, ווייל דאס אידישע פאלק, ווי אלע פעלקער, האט ליב געזאנג.

אדאנק אנהערע קלאסיקער, פיל דיכטער, מוזיקער, פאלקס־זינגער און זאמלער פון לידער, האבן זיך אין דעם אידישן קולטור־אוצר אָנגעקליבן פיל פון סאָציאלע לידער, שום־לידער, פאלקס־און פאלקסטימעכע לידער, קינדער־לידער, ליבע־לידער, הומאָריסטישע לידער און לידער פון דער „אלטער היים“ און פון דער נייער וועלט, אויך אדאפטירטע לידער פון פארשיידענע לענדער, פעלקער און שפראכן.

געזאנג מונטערט, פאראייניגט, איינס־און־צוויי ווערט פון א מזומן — א מנין. ווען די פאלקס־מאסן קומען צו א יום־טוב, אן ארויספאר, א באַנקעט, אין א קעמפ, אויף וואַקאַציע אָדער צו פאַמיליע ביי אַ גלעזל טיי „אַרום סאַמאַוואַר“ — ליגט ביי אַ צאל מענטשן אויף די ליפן אַ ניגון, אַ לידעלע. אָבער אָפט איז שווער צו „פאַרפעדימען“, ווייל עס פעלן־אויס די ווערטער אָדער די ריכטיקע מעלאָדיעס פאַר אַלעמען אַרום טיש זיך צו קאַנען באַטייליגן אין דעם מאַסן־געזאנג.

דאס האט מיך דערמוטיגט צוזאַמענצושטעלן און אַרויסצוגעבן פון צייט־צו־צייט אַ זאַמלונג „זינגען מיר“ פון פּאָפּולערע לידער, אייגענע און פון פּאָפּ־פאַרשפּרייטע לידער און פּאַראָדיעס, וואָס ווערן גרינג אויפגעכאַפט פון די פּאָל־קס־מאַסן. איינס־און־צוויי ווערט געשאפן מיט דעם ביכעלע אין האַנט אַ לעבעדיק מאַסן־געזאנג — אַ פּאָלקס־כאַר.

ווינטשן מיר אייך: זינגט געזונטערהייט, מונטער און פרייעך, ווייל — אַ פּאָלק וואָס זינגט — גייט ניט אונטער.“
פאַר פּרייד און פּרידן!

פנים ליפצין

~~~~~

נעמט מיט דאָס ביכל צו זינגען ביי אייערע
אונטערנעמונגען

פּאָפּולערע מעלאָדיעס פאַר יעדן ליד איז אָנגעצייכנט
אונטער די קעפּלאַך

~~~~~

א י נ ה א ל ט

זייט	זייט
31	דעם רבינס ניסים	2 פארוואָס „זינגען מיר“
31	אי, דער שאַפּ	3 זאָג ניט קיינמאָל
32	דריי טעכטערלעך	4 אַ, מיין ניט
33	היטלערס מפלה	5 עס ברענט
34	רבינו חם	6 הערסטו, דעם רוף
34	יאנקעלע	7 אַלע טרינקען
34	ליד פון אַ קאַלווירטקע	8 ים ליד
35	קון מאַ צען	9 אַ קרענצע
35	אין דרויסן שפּריצט אַ רעגן	9 האָר! !
36	קאַרטן שפּילן אין אַן אומגליק	10 פאַרטוואַנען ליד
37	טרינקט דער קייסער טייל	10 ניין, ניין, ניין!
37	זשומען ביגען	10 שוין אַוועק דער נעכטן
37	קעגן גאַלד פון זון	11 אַ לידעלע אין אידיש
38	דער ספוטניק	12 איך וויל ניט קיין קייטן
39	אויפן וועג שטייט אַ בוים	13 שלום! ! שלום!
39	צאינה	14 האַראַ
40	די גרינע קרוינע	14 אַ שלום ליד
41	איך בין דער באַס אין שאַפּ	15 לחיים
41	אַ פּריילעכער קבצן	16 ביים טייך
42	האַבן מיר אַ זיגונדל	17 סטאַנציע דזשאַנקויע
42	שלום ליד	18 קאַרטאָפּל-זופּ
43	צו אַ קעמפּערין	20 וויגליד
43	חנוכה	20 גענוועלעך
44	ניט יאַרן באַשטימען	21 הבאנו שלום עליכם
45	פאַלט אַ שטערן	21 אַ פּריילעכס
45	אויף בערלין	21 אויפן באַרג פון כּרמל
46	מיר זאָגן צו	22 קום, עס רופּט די נאַכט
46	הויב אויף דינע אויגן	23 ביראַבירזשאַן
47	פאַד פּרידן!	24 מיין פאַרמעגן
47	זאַל זיין אַ ביסעלע שטיל	24 מים, מים
48	מאַטעלע	25 דער קאַפעליוש
49	סטרייק, סטרייק, סטרייק!	25 זינגען אַ ליד איו אַ מחיה
49	דער פּישער	26 בלומען האָב איך פיל גענומען
50	דער רבי אלימלך	27 חנהלע לערנטע לשון קודש
50	שוואַרצע קאַרטשלעך	28 העי, ציגעלעך
51	אוי, זייט מיר און האַט מיר	29 שמוליק, באַרעליק
51	בויט, אַרבעטער, אַ יוניאַן	30 אַ פאַסטוכל אַ טרויער

זייט	זייט	שמחה מיט זיין אידענע	52
71	זאל זיין	א טענה צו גאט	52
71	דער קרעמער	אי, אי, אי ...	53
72	מארגארעטקעס	מיין מאנטל	53
72	לאמיר זיך איבערבעטן	פינדזאן	54
72	מיין רו פלאץ	צו דיין געבורטסטאג	55
72	עם ישראל חי	אויפן ים ווייעט א ווינטעלע	55
73	קריג חעם קריג	שלאף מיין קינד	55
73	ארום דעם פייער	א ליבע איז אן אומגליק	55
73	אלע ברידער	דאס אייביקע ליד	56
74	חביבה'לע	הוליעט, קינדער'לעך	56
75	כאפ לאפערס	אויפן אויון זיצט א מיידל	57
76	שטילקייט	א טיב א וויסע	58
76	אן אלטער דאם	באלאליקע	58
77	רעדן טויטע	און דו אקערסט	58
77	זינגען מיר	איינגעמאכץ	59
77	די נייע צייט	צום יארד	59
78	די משקה	מעכטענעסטע מיינע	60
79	דער טורמע שליסל	רד הלילה	61
78	אברהמל מארוויכער	די מיוניקע אויסגעגעבן	62
81	געוואלד עס ווילט זיך	אויף וואקאציע	62
82	אין אן אָרעם שטיבעלע	סלינג על כתפייג	63
83	פאק זיך	די קוישן אויף די אַקסל	63
83	קינדערלאַנד	מאַרשירן אַרבעטער	64
84	דו פרעגסט מיך	דער ייד דער שמיד	65
84	ווער קען אים ?	די קאלאָניע זינגט	66
85	אונדזער לאַנד	דאָס מאַרגן ליכט	66
85	ברידער	מקבל פנים ויין	66
86	זאל קומען די גאולה	פאפיר איז דאך חיים	67
87	לאמיר זיך איבערבעטן	האָפּ מיינע האַרץ-טאַשן	67
87	ביים חתנים טיש	הבה נגילה	67
88	דו, דו	לאמיר באַגריסן	67
89	מחותנים גייען	ימען רוישן	67
90	ישאָסטובן	קויפט, קויפט בייגעלעך	68
91	שבת נאַכט	אַכציג ער, זיבעציג זי	69
The House I Live In	92	פאַר אַ זיכערן מאַרגן	69
Go Down, Moses	92	די מאַמע קאַכט האַרעניקעס	69
We Shall Overcome	93	העכער, בעטער	70
We Are People	95	העמערל	70
The Star Spangled Banner	96	פיקעט, פיקעט	71
The Partisan Hymn	96		

ZOG NIT KEINMOL

Text: H. GLICK Music: POKRAZ

זאג נישט קיינמאל

מקצט: הירש גליק מחזיק: פוקראז

Moderato

ZOG NIT KEIN. MOL AZ DU GEIST DEM LETZ. TN VEG, VEN HIM. LEN
BLAI. E. NE FAR. SHTE. LN BLAI. E TEG. KU. MEN VET NOCH UN. ZER DIS. GE. BENR. TE
SHO. SVET A POIK TON UN. ZER TROT. MIR ZAI. NEN DO! KU. MEN
VET NOCH UN. ZER DIS. GE. BENK. TE SHO SVET A POIK TON UN. ZER TROT. MIR ZAI. NEN DO!

Zog nit keinmol, az du geist dem letztn veg,
Ven himlen blaiene farshkeln bloie teg,
Vail kumen vet noch undzer oisgebenkte sho,
S'vet a poik ton undzer trot: mir zainen do!

זאג נישט קיינמאל, אז דו גייסט דעם לעצטן וועג,
ווען הימלען בלייענע פארשטעלן בלויע טעג.
קומען וועט נאך אונדזער אויסגעבענקטע שעה,
ס'וועט א פויק טאן אונדזער טראם — מיר זיינען
דא!

Fun grinem palmenland biz vaitn land fun
shnej
Mir kumen on—mit undzer pain, mit undzer
vei,
Un vu gefaln iz a shpritz fun undzer blut,
Shprotn vet dort undzer gvure, undzer mut.

פון גרינעם פאלמען-לאנד ביז ווייטן לאנד פון שניי,
מיר קומען אן מיט אונדזער פיי, מיט אונדזער וויי,
און וואו געפאלן איז א שפריץ פון אונדזער בלוט,
שפראצן וועט דארט אונדזער נבורה, אונדזער מוט.

S'vet di morgn-zun bagildn unz dem haint,
Undzer nechtn vet farshvindn mitn haint,
Nor oib farzamen vet di zun un der kayor,
Vi a parol zol zain dos lid fun dor tzu dor.

ס'וועט די מארגן-זון באגילדן אונדז דעם היינט,
און דער נעכטן וועט פארשווינדן מיטן פיינט,
נאר אויב פארזאמען וועט די זון און דער קאייאר,
ווי א פאראל זאל זיין דאס ליד פון דור צו דור.

Geshribn is dos lid mit blut un nit mit blai,
S'iz nisht kain lidl fun a foigl oif der frai,
Dos hot a folk tzvishn falndike vent
Dos lid gezungen mit naganes in di hent.

געשריבן איז דאס ליד מיט בלוט און נישט מיט
בלוי.
ס'איז נישט קיין לידל פון א פויגל אויף דער פריי,
דאס האט א פאלק צווישן פאלנדיקע ווענט
דאס ליד געזונגען מיט נאגאנעס אין די הענט.

To zog nisht keinmol, az du geist dem letztn
veg,
Chotsh himlen blaiene farshkeln bloie teg;
Kumen vet noch undzer oisgebenkte sho,
S'vet a poik ton undzer trot: mir zainen do!

טא, זאג נישט קיינמאל, אז דו גייסט דעם לעצטן
וועג,
כאטש הימלען בלייענע פארשטעלן בלויע טעג,
קומען וועט נאך אונדזער אויסגעבענקטע שעה —
ס'וועט א פויק טאן אונדזער טראם — מיר זיינען
דא!

א. מיין ניט —

פון י. ל. פריץ

מיין ניט, די וועלט איז א קרעטשמע — באשאפן
 מאכן א וועג מיט פויסטן און נעגל
 צום שענדפאס, און פרעסן און זויפן, ווען אנדערע
 קוקן פון ווייטן מיט גלעזערנע אויגן,
 פארהלשט און שלינגען דאס שפייאכץ און ציען
 צוזאמען דעם מאגן, וואס ווארפט זיך אין קרעמפן! —
 א, מיין ניט, די וועלט איז א קרעטשמע!

מיין ניט די וועלט איז א בערזע — באשאפן,
 דער שטארקער זאל האנדלען מיט מידע און שוואכע,
 זאל קויפן ביי אַרעמע מיידלעך די כושה,
 ביי פרויען די מילך פון די ברוסטן, ביי מענער
 דעם מאַרד פון די ביינער, ביי קינדער דעם שמייכל,
 דעם זעלטענעם גאסט אויפן וואַקסענעם פנים —
 א, מיין ניט די וועלט איז א בערזע!

מיין ניט די וועלט איז אַ הפקר — באשאפן,
 פאר ווערק און פאר פוקסן, פאר רויב און פאר שווינדל;
 דער הימל — אַ פאַרהאַנג, אַז גאָט זאָל ניט זען;
 דער נעבל — מען זאָלט אויף די הענט דיר ניט קוקן;
 דער ווינט — צו פאַרשטיקן די ווילדע געשרייען;
 די ערד — איינצוזאַפן דאָס בלוט פון קרבנות —
 א, מיין ניט די וועלט איז אַ הפקר!

די וועלט איז קיין קרעטשמע, קיין בערזע, קיין הפקר!
 נעמאַכטן ווערט אַלעס, געוואויגן ווערט אַלעס!
 קיין טרער און קיין בלוטיקער טראָפּן פאַרנייען,
 אומזיסט ווערט קיין פונק און קיין אויג ניט פאַרלאָשן!
 פון טרערן ווערט טייכן, פון טייכן ווערט ימים,
 פון ימים אַ מבול, פון פונקען אַ דונער —
 א, מיין ניט לית דין ולית דיין!

עס ברענט

ווערטער און מוזיק: מ. געבירטיק

ES BRENT BRI-DER-LEBES BRENT OI UN-ZER-RE-SHTE-TL NE-BRE-
 BRENT BEI-ZE VIN-TN MIT YR-GU-TN RAI-SH BRE-CAN UN TLE-BLO-ZN
 UN ZI SLECH-TS VIN-TN NU-ZJEN ALZ A - RUM SHAIN BRENT
 UN IR SHTEIT UN KUKT A-ZOI TZU MIT FAR-LEIG-TE HENT
 UN IR SHTEIT UN KUKT A - ZOI TZU VI UN-ZER-SHTE-TL BRENT

עס ברענט, ברידערלעך, עס ברענט!
 עס קאן חלילה קימען דער מאַמענט,
 ווען סיגאַנצע שטעטל מיט אונדז
 צוזאַמען

זאָל אַוועק אין אַש, אין פלאַמען.
 בלייבן וועלן זיי נאָך אַ שלאַכט
 שוואַרצע, פּוסטע ווענט.
 און איר שטייט אא"וו

עס ברענט, ברידערלעך, עס ברענט!
 די הילף איז נאָר אין אייך אַליין
 געווענדט!

אויב דאָס שטעטל איז אייך טייער,
 געמט די כלים, לעשט דאָס פייער,
 לעשט מיט אייער אייגן בלוט,
 ווייזט נאָר וואָס איר קענט!

קוקט גיט ברידער, אַט אַזוי זיך
 מיט פאַרלייגט הענט;
 קוקט גיט ברידער, לעשט דאָס
 פייער,
 ווייל אונדזער שטעטל ברענט.

עס ברענט, ברידערלעך, עס ברענט!
 אוי, אונדזער אַרעם שטעטל, נעבעך,
 ברענט!

בייווע ווינטן מיט ירגזון
 רייסן, ברעכן און צעבלאָזן,
 און די בייווע ווינטן הודושען,
 אַלץ אַרום שוין ברענט.

און איר שטייט און קוקט אַזוי זיך
 מיט פאַרלייגטע הענט;
 און איר שטייט און קוקט אַזוי זיך
 ווי אונדזער שטעטל ברענט.

עס ברענט, ברידערלעך, עס ברענט,
 אוי, אונדזער אַרעם שטעטל, נעבעך,
 ברענט!

ס'האַבן שוין די פייערצונגען
 סיגאַנצע שטעטל איינגעשלונגען,
 און די שלעכטע ווינטן הודושען,
 אַלץ אַרום שוין ברענט.

און איר שטייט אא"וו

הערסנו דעם רוף?

טעקסט: חיים שוואַרץ מוזיק: מאנשינגער

Moderato
mf

VERS. TU DEM RUF MAIN FRAINT? SKLIPET I. BE. RAL; STROGT ZICH FUN
SHTOT UM DORF MECH. TI. KER SHAL; SHTU. REMT MIT HEL. DW MUF
SGAV. TZE. VE. LAND. LO. MIR TZU. ZA. MEN GEIN; GI. CHER GIB
MIR DAIN WAKT. DREIS. TER TZUM ZIG. FOR. DIS. BRI. DER!
Coda - FINALE
BRI. DER FOR. DIS!

איז שוין ניט וויינט.
אויסברענען וועלן מיר
בלוטיקע שאַנד.
לאָמיר צוזאַמען גיין,
גיכער, גיב מיר דיין האַנט.
ביין איז דער פיינט און שטאַרק,
קריצט מיט די ציין.
לאָמיר צעשמעטערן
שונא'ס געביין.
ס'הויבן זיך פעלקער אויף
ברעכן די וואַנט.
לאָמיר צוזאַמען גיין,
גיכער, גיב מיר דיין האַנט.

הערסנו דעם רוף, מיין פריינט?
ס'קלינגט איבעראַל.
ס'טראָגט זיך פון שטאָט און דאָרף
מעכטיקער שאַל.
שטורעמט מיט העלדן-מוט
ס'גאַנצענע לאַנד,
לאָמיר צוזאַמען גיין,
גיכער גיב מיר דיין האַנט.
דרייסטער צום זיג!
פאַראַויס, ברידער!
שטיי ניט פון ווייטן איצט,
רייף איז די צייט.
צייט פון צערעכענונג

אלע טרינקען

טעקסט און מוזיק פון מרדכי יודני

1. 2. 3. 4.
 1. 2. 3. 4.
 1. 2. 3. 4.
 1. 2. 3. 4.

פון פלעשער און גלעזער.
 אלע טרינקען... (6 מאָל)

עס טרינקט דער פעטער עליע
 און די מומע דאָבע,
 און עס טרינקען מיט חשק
 דער זיידע מיט דער באָבע.
 אלע טרינקען... (6 מאָל)

מיר טרינקען צוזאַמען
 דעם גרעסטן לחיים,
 און עס טרינקען אלע פעלקער
 פאַר אַ וועלט אַ פרייער.
 אלע טרינקען... (6 מאָל)

און איך טרינק מיין ליבסטע,
 דעם ליבע־זויין לוסטיק.
 דיין מויל איז מיין בעכער —
 און איך בין שמענדיג דורשטיק...
 אלע טרינקען... (6 מאָל)

(נאָכדורן פאַרבאָטן)

(רעפרעיון)

אלע טרינקען, אלע טרינקען,
 אלע טרינקען,
 אלע טרינקען, אלע טרינקען,
 אלע טרינקען.

דער ים טרינקט די טייכן,
 די זון טרינקט די ימען,
 און עס טרינקען צוזאַמען,
 דער טאַטע מיט דער מאַמען.
 אלע טרינקען... (6 מאָל)

די ערד טרינקט פון וואַלקן,
 דעם פרוכטבאַרן רעגן,
 דער שיכור טרינקט בראַנפן
 דורך אלערליי וועגן.
 אלע טרינקען... (6 מאָל)

עס טרינקען בוימער
 דער טוי פון די גרעזער,
 און עס טרינקען די מענטשן

Yam Lid

ים ליד

וערסער: ר' יהודה הלוי. אידיש: ח. נ. ביאליק — מרויק: מ. שניאור.

Ch'hob fargesn ale libste,
Ch'hob farlozt main eign hoiz
Ch'hob dem yam zich opgegebn
Trog mich yam tzum muter's
shois.

Un du mariv vint getrayer
Traib main shif tzu yenem breg.
Vos main hartz mit odler fligi
Zucht shoin lang tzu im a veg.

Breng mich nor ahin besholem
Noch dem fi zich dir tzurik
Grisn zolstu ale libste
Un dertzeil zei fun main glik.

כ'האָב פאַרגעסן אַלע ליבסטע,
כ'האָב פאַרלאָזט מיין אייגן הויז
כ'האָב דעם ים זיך אָפגעגעבן
טראָג מיך ים צום מוטער'ס שויס.

און דו מערב ווינט, געטרייער,
טרייב מיין שיף צו יענעם ברעג,
וואָס מיין האַרץ מיט אַדלער פליגל
זוכט שוין לאַנג צו אים אַ וועג.

ברענג מיר נאָר אַהין בשלום,
נאָר דעם פלי זיך דיר צוריק.
גריסן אַלסטו אַלע ליבסטע
און דערצייל זיי פון מיין גליק.
און דו מערב ווינט, א.א.וו.

א ק ר ע נ ע צ ע

מוזיקי : ס. פאלאנסקי

א. פנפער

Shpilevdik

Dort vu gro-zn zai-nen na-ser shtet a kre-ne-tze far-
 tracht, ku-men mei-dlech, tzi-en va-ser, mit di e-mer a-le
 nacht, ku-men mei-dlech tzi-en va-ser mit di e-mer a-le nacht.

דארט וואו גראָזן זיינען נאָסער, פון די סטעפעס ווינמלעך בלאָזן
 שטייט אַ קרענעצע פארטראַכט. און אַ פייערל דערברענט,
 קומען מיידלעך ציען וואַסער גייען מיידלעך אויף די גראָזן
 מיט די עמער אלע נאכט. (2) מיט די עמער אין די הענט. (2)

אונטער זון ווי ווייסע בערן ווערט לכנה בלאַס און בלאַסער
 וואַקסן טעג אין גרויסן סאַד. ערגעץ פויקט מען אין דער נאכט,
 און אין ווייטער שוין פון שמערן דארט ווי גראָזן זיינען נאָסער
 טאַנצן יאַמן אין אַ ראַד. (2) שטייט אַ קרענעצע פארטראַכט. (2)

טעקסט : י. ל. פּרץ

ה א ר

האַף און גלויב, גלויב און האַף,
 האַף און גלויב, גלויב און האַף,
 האַף און גלויב!
 האַף, האַף,

האַף און גלויב, גלויב און האַף,
 האַף און גלויב, גלויב און האַף,
 האַף און גלויב!
 האַף, האַף,

די נאכט איז שוין פארשוואַנדן,
 און די וואַלקנס אויך צערונען,
 העליש-בלוי וועט זיין דער הימל,
 נייע שמערה, נייע זונען. } 2 סאַל
 האַף און גלויב א. א. וו.

ניט ווייט איז שוין דער
 פּרילינג,
 ס'וועלן באלד שמעטערלינגען
 שפּרינגען.
 2 { נייע נעסטן, נייע פייגל,
 וועלן נייע לידער זינגען.

פארטיזאנען ליד

טעקסט: הירש גליק

Allegretto

SHTIL DI NACHT IZ DIS. GE. SHTE - RNT. UN DER FROST HAT SHTARK GE BRUNT. TZU GE.
 DENK - STU VI ICH HOB DICH GE. LE - RNT. TZU HAL - TN A "SHPAN-ER" IN DI HENT.

געצילט, געשאסן און געטראפן
 האָט איר קליינינקער פּיסטויל:
 אַן אויטאָ אַ פּוּלינקן מיט וואָסן
 פּאַרהאַלטן האָט זי מיט איר קויל.

שטיל, די נאַכט איז אויסגעשטערנט
 און דער פּראָסט האָט שטאַרק געברענט,
 צי געדענקסטו ווי איר האָב דיר געלערנט
 צו האַלטן אַ שפּייער אין די הענט . . .

פּאַרטאַג פּון וואַלד אַרויסגעקראַכן,
 מיט שניידגירלאַנדן אויף די האָר,
 געמוטיקט פּון קליינינקן נצחון,
 פאַר אונדזער נייעם, פּרויען דור.

אַ מויד, אַ פּעלצל און אַ בערעט,
 און האַלט אין האַנט פּעסט אַ נאַגאַל,
 אַ מויד מיט אַ סאַמעטענעם פּנים
 היט אָפּ דעם שונאַם קאַראַוואַן.

שוין אַוועק דער געכטן

דערטער: דר. ח. זשיטלאַהסקי
 סאַלקס מעלאָדיע

שוין אַוועק דער געכטן,
 נאָך ניטאָ דער מאַרגן,
 ס'איז נאָך געבליבען אַ ביסעלע הינט,
 סאָ לאַמיר זיך ניט זאָרגען.
 טראָ, לאָ, א. א. ה.

לאַמיר געמען אַ ביסעלע משקה
 כל זמן מען איז נאָך ביים לעבן
 אַם ריצה השם אויף יענער חעט
 חעט מען אייך נישט געבן.
 טראָ, לאָ, א. א. ה.

ניין, ניין, ניין!

ניין, ניין, ניין, ניין, ניין, ניין,
 ניין, ניין, ניין! (צוויי מאָל)
 ס'וועט אונזער פּאָלק ניט אונטערגיין!

ווען פון שונאים, ווילדע שונאים,
 וועט ניט זיין קיין זכר פון געביין,
 וועלן מיר דאָ שווערן,
 אַז די וועלט זאָל הערן:

ניין, ניין, ניין, ניין, ניין, ניין,
 ניין, ניין, ניין! (צוויי מאָל)
 ס'וועט אונזער פּאָלק ניט אונטערגיין!

א לידעלע אין אדיש פון יוסף קאטליאר

זינג'שע מיר א לידעלע אין אדיש,
דערזעקן זאל עם פרייד און ניט קיין חידוש,
אז אלע — גרויס און קליין
זאלן עם פארשטיין,
פון מוזל און מוזל דאס לידעלע זאל גיין.

צווינג :

שפיל, שפיל, קלעזמערל שפיל,
ווייסט דאך וואס איך מיין אין וואס איך וויל.
שפיל, שפיל א לידעלע פאר מיר,
שפיל א לידעלע מיט הארץ און מיט געסיל.

(צווינג)

א לידעלעלע און זיפצן און אן פרערו,
שפיל אזוי, אז אלע זאלן הערן.
אז אלע זאלן זען,
איך לעב אין זינגען קען,
שענער נאך און בעסער ווי געווען.

(צווינג)

לאמיר זינגען ס'לידעלע צוזאמען,
ווי גוטע פרוינט, ווי קינדער פון איין מאמען.
מיין איינציגער פארזאנג :
ס'זאל קלינגען פרוי און פראנק
אין אלעמענס געזאנג אויך מיין געזאנג !

(צווינג)

ב. ווילדעק מוזיק פון מיכל געלבארט

איך וויל ניט קיין אייזערנע קייטן

Andante

Handwritten musical score with ten staves. The lyrics are written below the notes in a cursive script. The tempo is marked 'Andante'.

... איך וויל ניט קיין אייזערנע קייטן.

איך וויל ניט קיין גאלדענע קרוין.

2 } די קנעכטשאפט איז מיאום און ביטער —
זי מעג זיין די גאטטהייט אליין!

איך ווייס ניט פון מורא פאר לייטן,

איך ווייס ניט פון כורעים פאר גאט,

2 } מיין הארץ איז מיין קנעכט און באפעלער,
מיין ווילן איז אויך מיין געכאט.

זאל שילטן דער קליינלעכער שונא,

זאל שארפן זיין טעמפיקן שווערד —

2 } צו זינקען אין פינצטערן אפגרונט,
איז אים פון מיין צוקונפט באשערט.

איך שפין מיר מיין פאדעם פון שטראלן.

איך וועב מיר מיין גלויבן, מיין פאן —

2 } פון די וועלכע שפילן אין לעבן,
געווינט נאר דער דרויסטער דעם קאן.

שלום! שלום!

פון טעם ליפצ'ו

SHO-LEM SHO-LEM TOI-BN FLI-EN MIR VI-LN LE-BN IZ DER RUF MEN-CHAN
 VI-LN VAK-SH BLI-EN VI IN QAIST A-ZOI IN QUF ^{KEHIN} SHO-LEM
 SHO-LEM, SHO-LEM, SHO-LEM CHO-RN ZIN-GEN SHTI-MEN SHA-LN UN ES HELT ZOLBAR
 RUF TSU A-LE FEL-KER ZICH TSE-KLIN-GEN FARA HAI-ER PRAT-BA VILT

ב'אמבעס זאלן מער ניט שרעקן,
 מיט שלום פאן אויף ברייטן וועג,
 פריד און פרייד זאל רופן, וועקן,
 צו דערגרייכן יעדן ברעג...
 (שלום! שלום! שלום! א. א. וו.)

וואו ביצע ווינטן שפרייטן פייער,
 דארף דאס פאלק זיין אויף דער וואך,
 אויב דאס סינד איז ליב און טייער
 זאל זיין שלום אונטער יעדן דאך! ...
 (שלום! שלום! שלום! א, א, וו.)

שלום! שלום! טויבן פליען,
 מיר ווילן לעבן, איז דער רוף.
 מענטשן ווילן וואקסן, בליען,
 ווי אין גייסט אזוי אין גוף...

שלום, שלום, שלום, בארן
 זינגען,
 שטימען זאלן און עם העלט,
 זאל דער רוף צו אלע פעלקער זיך
 צעקלינגען,
 פאר א נייער, פרייער וועלט.

(א ליד פון בויאונג)
 עס ברענט די ארבעט,
 עס ברענט, עס איז הייס.
 ניטאָ קיין צייט
 אפּווישן דעם שווייס,
 קלאַפט איין דאָס אייזן,
 גיסט דעם בעטאָן,
 לאַמיר באַווייזן,
 וואָס אַרבעט קאָן טאָן.

גיכער באַוואָפנט מיט פּריידיק געמיט,
 שנעלער, חברים אייל צו די טריט,
 שטאַט נאָך שטאַט, קוקט זיך נאָר איין,
 אַט וועט דאָס הויז באַלד פאַרטיק זיין,
 טראַ לאַ, טראַ לאַ לאַ לאַ...
 מיר בויען און שאַפן,
 לויט אונדזער פּלאַן,
 ברויט און קאַרטאָפּל,
 אויך וויין פאַראַן,
 געווען שווער דער נעכטן,
 מיר ווערן ניט מיד,
 עס וועט מאַרגן זיין גרינגער,
 עס קלינגט אַ ניי ליד.

טאָ אַרבעט מיט פּרייד,
 זאָל אייך ניט זיין שווער,
 ווער מיט דעם האַמער,
 ווער מיט דער שער,
 מיר האַקן די וועלדער,
 מיר בויען אויפּסניי,
 עס וועט אונדזער שטאַלץ
 זיין מונטער און פּריי.
 טראַ לאַ, טראַ לאַ לאַ לאַ...

א שלום ליד

פון מאַיר אייזענבערג (מיאַמי-ביטש)

(צווינג) זאָל נאָר זיין שטיל, זאָל נאָר
 זיין שאַ,
 לאַמיר אַלע זינגען אַ ליד אַזאַ,
 לאַמיר אַלע זינגען פון אַ נייע צייט,
 אַ שלום ליד מיט שמחה און מיט
 פּרייד. (2)

קומען וועט אַ צייט, זי איז שוין גאַר-
 נישט ווייט —
 פון רציחות און מלחמות וועט די וועלט
 ווערן באַפּרייט.

באַפּרייט פון נויט, שרעק און פיין,
 אַ גרויסער יום-טוב אויף דער וועלט
 וועט דעמאָלט זיין. (צווינג)

שיינען וועט די זון, פאַר אַלעמען גלייך.
 שטראַמען וועט דאָס גליק, ווי אַ
 פּליסנדיקער טייך.
 מ'וועט זינגען אַ געזאַנג, פון לשונות
 אַלערליי —

און אונדזער מאַמע לשון וועט אויך זיין
 צווישן זיי. (צווינג)

פאַרשווינדן וועט דאָס בייו, פאַרשווינדן
 וועט דאָס שלעכטס.
 קיינער וועט ביי קיינעם מער נישט זיין
 קיין קנעכט.
 שטאַלץ וועט זיין דער מענטש, ווי אַ
 פּויגל פּריי,
 צו לעבן אויף דער וועלט, וועט דאָך
 דעמאָלט זיין כדאי. (צווינג)

להיים!

מעקסט פון: סעם ליפצין מוזיק: יוסף שראָגין

להיים -- א שנעפסל לאַמיר מאַכן.
להיים -- פאַר אַלע גוטע זאַכן. (רעפריין).

טא הויבט די גלעזלעך און רגלים,
לאַמיר אַלע טרינקען להיים, להיים, להיים!
להיים, להיים -- להיים, להיים --
להיים, להיים -- להיים, להיים!

להיים -- פון צרות מער ניט וויסן.
להיים -- נאָר פון פרייד געניסן! (רעפריין)

להיים -- פאַר אַ וועלט אַ נייער.
להיים -- פאַר אַ וועלט אַ פרייער. (רעפריין)

להיים -- פאַר שלום לאַמיר שטרעבן.
להיים -- פאַר גליק און פרייד אין לעבן! (רעפריין)

להיים -- פאַר דעם לאַנד דעם נייעם.
להיים -- פאַר דעם לאַנד דעם פרייען. (רעפריין)

ביים טייך

פון מאַני לייב מוזיק: פון סאַלאַמאַן גאַלוב

אויף יענער זייט טייך איז די זון שוין פאַרמאַנגען,
אויף יענעם זייט טייך איז אַ מיידל געטאַנגען,
מיט בענקשאַפט אין האַרצן און ליבע אין בליק,
צו זוכן איר מיידלשן גליק.

די טאַכט האָט דעם טייך מיט אַ געפל באַצויגן,
ביים טייך איז דאָס מיידל געשטאַנען געבויגן,
און האָט אין דעם וואַסערל לאַנג, לאַנג געקוקט,
און האָט מיט די אַקסלען געצוקט.

און בלימעלעך בלויאַיקע זיבן מאל זיבן,
האַט זי ביי דער שיין פון לבנה געקליבן,
און האָט מיטן שטראַם זיי געלאָזן אַליין,
שווימט הייט מיינע בלימעלעך, שוין.

שווימט גלייך תּייט אַהין, וואו די וואַסערלעך ריגען,
און אפשר וועט איר דאָרט מיין גליק געפינען,
און אַז איר געפינט דאָרט מיין גליק,
שווימט בלימעלעך, גיכער צוריק.

די וואַסערלעך זיינען גערונגען, גערונגען,
די בלימעלעך האָבן דאָרט קיין נאָך געטונגען;
קיין בלימעלעך איז נישט געקומען צוריק,
היין, מיידל, דו האָסט נישט קיין גליק!

(פון דייטש זומפלאַנד אידיש פון ח. אַלגיו)

וואו עס טוט דאָס אויג אַ בליק, פלאַכע זומפלאַנד אומעטום.
פוינגל שטיב אונז נישט דערקוויקט, דעמבעס שטייען נאָקעט, קרום.

מיר זיינען זומפלאַנד ברידער

און שפאַנען מיטן רידל — אין זומפ!

אויף און אַפּ מאַרשירן פאַסטנס, קיינער קען נישט אַרויס.

לויפן, וועט דאָס לעבן קאַסטן, הויך די צאַם, די וואַך איז גרויס.

מיר זיינען זומפלאַנד ברידער

און שפאַנען מיטן רידל — אין זומפ!

דאָך מיר טאַרן זיך נישט קלאַנגן, ווינטער קען נישט אייביג זיין.

ס'קומט אַ טאַג, מיר וועלן זאַגן: פאַטערלאַנד ביסט ווידער מיין!

דאָן גייען זומפלאַנד ברידער

נישט מער שוין מיטן רידל — אין זומפ!

סטאנציע דזשאנקויע

(פון סאוועטישן בוך „אידישע פאלקס-לידער“)

Allegro

AZ ME FORT KAIN SE - VAS - TO - POL - IZ MIT VAIT FUM SIM - FE - RD - PAL -
 DOR - TU IZ A STAN - TZIE E FA - RAN - VER DARF ZU - GH - NAI - E GLI - KH -
 SIZ A STAN - TZIE AN AN - TI - KL - IN DZHAN - KO - YE - DZHAN - DZHAN - DZHAN - HEI - DZHAN -
 HEI DZHAN KO - YE HEI - DZHAN - VI - LI - HEI DZHAN - KO - YE HEI DZHAN - KO - YE DZHAN - DZHAN - DZHAN -

אז מען פארט קיין סעוואסטאפאל,
 איז ניט ווייט פון סימפעראפאל,
 דארטן איז א סטאנציע פארען.
 ווער דארף זוכן נייע גליקן?
 ס'איז א סטאנציע אן אנטיקל
 אין דזשאנקויע, דזשאן, דזשאן, דזשאן.
 היי, דזשאן, היי, דזשאנקויע, היי, דזשאנוויל, היי, דזשאנקויע,
 היי, דזשאנקויע, דזשאן, דזשאן, דזשאן.
 ענטפערטן אידן, אויף מיין קשיה
 וואו ז'מיין ברודער, וואו ז'אבראשע
 ס'גייט ביי אים דער טראקטאר ווי א באן.
 די מומע לאה ביי דער קאסילקע,
 ביילע ביי דער מאלאטילקע,
 אין דזשאנקויע, דזשאן, דזשאן, דזשאן, (היי, דזשאן)
 ווער זאגט, אז אידן קאנען נאר האנדלען,
 עסן פעטע יויך מיט מאנדלען,
 נאר ניט זיין קיין ארבעט-מאן,
 דאס קאנען זאגן נאר די שונאים,
 אידן, שפייט זיי אז אין פנים,
 מוט א קוק אף דזשאן, דזשאן, דזשאן, (היי, דזשאן)

קארטאפל-זופ מיט שוואמען

פון מרדכי געבירטיג

וואס האבן מיר צו מיטאג היינט? —

פרעגט יאסעלע דער מאמען, —

מיר ווילט זיך עסן, מאמעניו,

קארטאפל-זופ מיט שוואמען.

— געזען א חוצפה, ס'ווילט זיך אים

קארטאפל-זופ מיט שוואמען,

כ'האב היינט געקאכט א קנאבל-זופ,

זועסט אסור זיך נישט טמען.

רעפרען : קארטאפל-זופ וויל יאסעלע,

און די עלטסטע טאכטער סאסעלע

גבירישע מאכלימלעך האט ליב,

נו גיב זיי פיינע שפיוועלעך,

זוי אין יענע רייכע היזעלעך,

אז קיין גראשן איז נישטא אין שטוב,

אוי, אז קיין גראשן איז נישטא אין שטוב.

וואס האבן מיר צו מיטאג היינט? —

אריין אין שטוב קומט סאסל —

מיר ווילט זיך עסן, מאמעניו,

אוי, פערפעלעך מיט ראסל!

— געהערט א חוצפה, פערפעלעך

מיט ראסל ווי מאגנאטן,

כ'האב היינט געקאכט א קנאבל-זופ,

ס'זועט אסור דיר ניט שאטן.

רעפרען : קארטאפל-זופ וויל יאסעלע,

פערפעלעך מיט ראסל סאסעלע,

קנאבל-זופקעס האבן זיי נישט ליב,

און היילע ס'מוזיניקל —

דאס איז גאר א מין מוזיניקל,

און קיין גראשן איז נישטא אין שטוב,

אוי, און קיין גראשן איז נישטא אין שטוב.

קארטאָפּל-זופּ

— וואָס האָבן מיר אַז מיטאַג היינט?

אַרבעט אין שטוב קומט הייַ —

טווייל באַבעלעך מיט קלוסקעלעך

מיר שמעקט דאָס אַ מהיח!

— געהערט אַ חוצפה, באַבעלעך

מיט קלוסקעס איר גאָר שמעקן,

ט'דאָג היינט געקאָכט אַ קנאָבל-זופּ,

וועסטו אָסור זיך ניט קרעקן.

רעפרעז : קארטאָפּל-זופּ וויל יאָסעלע,

פערפעלעך מיט ראָסל סאַסעלע,

היהלע שרעט : מאַמעניו, מיר גיב,

באַבעלעך מיט קלוסקעלעך,

שלינגע רינט פון זייערע פיסקעלעך,

און קיין גראַשן איז נישטאָ אין שטוב,

אוי, און קיין גראַשן איז נישטאָ אין שטוב.

וואָס טוט זיך דאָ? — פּרעגט ס'מאָנעלע,

דערזעענדיק מיך בייזלעך, —

וואָס זיעט איר אַזוי ברוגזלעך,

אַראָפּגעלאָזט די בעזלעך.

— געהערט אַ חוצפה, אַך און וויי,

פּרנסה-געבער מיניער!

געקאָכט אַ פּיינע קנאָבל-זופּ

און עסן וויל ניט קיינער.

רעפרעז : קארטאָפּל-זופּ וויל יאָסעלע,

פערפעלעך מיט ראָסל סאַסעלע,

באַבעלעך מיט קלוסקעס איר גאָר גיב,

גו, קאָך זיי פּיינע שפּייזעלעך,

ווי אין יענע רייכע הייזעלעך,

און קיין גראַשן איז נישטאָ אין שטוב,

אוי, קנאָבל-זופּ האָט אירך מיין מאַן נישט ליב.

וויג-ליד

טעקסט: הירש גליק מוזיק: יוסף שראגין

Ruik

VIST MICH DI MA-NE ATR- - - ZINGT BAR-TAK VI IN TOET-NE VEST MAIN KIND A
 BET ZICH DI MA-KPOY LOZMIR TSH-BU, UN ICH ZE TZEY TTI-GN KLE-PN ZICH VI
 LAYS NOCH ZAYN. ET-NER IN ME-DI-NE. VEST MAIN KIND A LAYS NOCH ZAYN ET-NER
 OT-GE-LECH TZU, UN ICH VEP ANT-SHVI-GN. KLE - PN ZICH DI OT-GE-LECH TZU UN ICH
 IN ME-DI-NE. BAYT ECH ZICH A-ROIF FUN SHOIS. LOZ ZICH NIT PAP-VI-GN OTB C'IZ
 VER ANT-SHVI-GN.
 MIR BA-SHERT ZAYN GROY. PAST MIR NIT TZU LI-GN OTB C'IZ MIR BA-SHERT ZAYN GROY

Rit - -

PAST MIR NIT TZU LI-GN.

וויגט מיך די מאמע איין, זינגט הארציק ווי אין תחינה;
 וועסט, מיין קינד, אַ לייט נאך זיין, איינער אין מדינה.
 רייס איך זיך ארויס פון שוים, לאַז זיך ניט פארוויגן;
 אויב ס'איז מיר באשערט זיין גרויס, פאסט מיר ניט צו ליגן.
 בעט זיך די מאמע: אוי, לאַז מיר צורו!
 און איך זע צוויי ציגן, קלעפן זיך די אויגעלעך צו,
 און איך ווער אנטשוויגן.

גענדרזעלעך (א פאלקסליד)

דער אַלטער גאַנער, ער מעג אפילו טייכל,
 וועט זי אים ניט נעמען. ניין, אַ, ניין, פאשעט די גענדזעלעך אַ מיידעלע גאַר שייך,
 וואָס טויג איר זיינע רייכע פאַלאַצן, די אויגעלעך גלאַנצן
 ווען זי איז נאָך אַזוי יונג און שייך, אויף ליפעלעך אַ שמייכל,
 היידא, היידא, היידא, היידא, זינגט זי אַ לידל אויף אַהיים צו גיין.
 לויפט זשע גענדזעלעך, היידא, היידא, היידא,
 אַהיים, אַהיים, אַהיים. (2) לויפט זשע גענדזעלעך, אַהיים, אַהיים. (2)

א פריילעכעם

פון א. סוצקעווער

עס האָט זיך מיר די זיפּ צעבראַכן
האַט זיך דאָס מעל צעשאַטן, (2)
ס'האַבן זיך מיר די שיד צעריסן
טאַנץ איך אין די זאַקן...

טאַנץ, טאַנץ אַביסעלע מיט מיר,
אַביסעלע מיט מיר,
איך האָב ליב דעם איידעם,
דו האָסט ליב די שניר.

איך דאַנק דיר גאַט, איך דאַנק דיר גאַט,
פאַר אַלע דיינע טובות, (2)
חתונה געמאַכט, אויסגעבראַכט,
אַפגעצאָלט די חובות. טאַנץ, טאַנץ...

זיינען מיר איצט געבליבן,
בלויז מיר ביידע,
וועלן מיר אים ירצה השם
זיין באַבע-זיידע. טאַנץ, טאַנץ...

וואַקסן וועלן אייניקלעך,
גאַר אַ מחיה, (2)
וועלן זיי שאַפן
אַ וועלט, אַ גייע.

טאַנץ, טאַנץ אַביסעלע מיט מיר,

אויפן באַרג פון כרמל

אויפן באַרג פון כרמל פאַשנדיק די פי, די זון איז שוין פאַרגאַנגען, דער הימל
ער אַ יונגער פאַסטוך, אַ פאַסטושקע זי, אין רויטן פלאַם,
(צווינג) זי לאַכט צו אים, ער צו איר, און די שעפסן מעקען, ביי דעם
פלאַמען פייער אויגן פיר, (2) בלויען ים. (צווינג)

פאַסטוך מיטן פיפל, דאַרף צוריק אין די נאַכט איז צוגעפאַלן, די שטערן
דאַרף גיין, אין מיטן רוים —
נאָך אַ וויילע ליבסטע, מיט מיר אין פאַסטוך און פאַסטושקע, אין אַ בלויען
וואַלד אַליין (צווינג) טרוים.

הבאנו שלום עליכם

יידישע ווערטער פון מ. בירנבוים

הבאנו שלום עליכם,
הבאנו שלום עליכם,
הבאנו שלום עליכם,
הבאנו שלום, שלום, שלום עליכם.

מיר ווילן אַלע גאַר שלום,
מיר בענקען אַלע נאָך שלום,
מיר זינגען אַלע פאַר שלום,
מיר רופן שלום, שלום,
שלום אויף דער וועלט.

מיר ווילן פרייהייט פאַר אַלע,
מיר ווילן גלייכהייט פאַר אַלע,
מיר ווילן ברידער זיין אַלע,
מיר רופן שלום, שלום,
שלום אויף דער וועלט.

אַלע שטעט, אַלע גאַסן,
אַלע פעלקער, אַלע מאַסן,
אַלע פאַרבן און ראַסן,
מיר רופן שלום, שלום,
שלום אויף דער וועלט.

האבנו שלום עליכם....

קום, עס רופט די נאכט ...

ווערטער פון דוד סעלצער מוזיק פון י. בעלקין

Moderato

VOICE

Kam es raft di nachts lib - ste gold-flas i - ber hi - ml

PIANO

ma - niet zil - ber i - ber tai - chl tsit noch dain sht - me

ben - kem to - in noch dain ker - per lech - tza shtro - men noch dain o - tem

gart der tsvit kum ich breng dir freid ge - lib - te

<p>קום, איך ברענג דיר פרייד, געליבטע, זיסקייט אין די בלוטן ווייניקט, אומרן שפילט אין מיין געמיט. לאמיר מיט דעם טייך אנטרינען, וואו די שטילע ווערבס דרימלען אין דעם בלויזען שטערן-ליכט.</p>	<p>קום, עס רופט די נאכט אונו, ליבסטע, גאלדפלוס איבער הימל מאַניעט, זילבער איבער טייכל ציט. נאָך דיין שטימע בענקען טאָלן, נאָך דיין קערפער לעכצן שטראַמען, נאָך דיין אַטעם גאַרט דער צווייט.</p>
--	---

BIRO-BIDJAN
(melodie fun Sovetishn film "Biro-Bidjan")

Freilech

A-ha, A-ha, So-ve-tn macht hot lande-ge-br
boit der yid a nai-em le-br Bi-ro bi-ro
bi-ro bi-ro bi-ro bi-ro biro-bid-jan biro-bid-jan.

בירא-בידזשאן

פון טעם ליפציץ

אהא, אהא,

סאָוועטנמאַכט האָט לאַנד געגעבן,
בוים דער איד אַ נייעם לעבן.

בירא-בירא, בירא-בירא,
בירא-בירא, בירא-בידזשאן. (2 מאל)

ער שטיצט זיך ניט אויף וואַנדער-שמעקן — צווינג
עס זעט די מאַכט פאַר אַלץ זאַל קלעקן. — צווינג

לאַכט דער איד פון מעקלער, פאַקטאָר,
זיצט ביים רעדל, טרייבט אַ טראַקטאָר. — צווינג

שניידט ער ברעטער, שניידט ער זאַנגען,
זינגט די יוגנט זינגעזאַנגען. — צווינג

אייגן מילך און אייגן קאַרן,
פילט דער איד ווי ניי געבאַרן. — צווינג

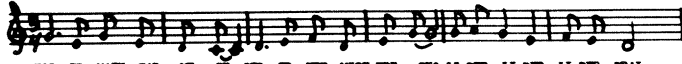
בליען וועגן, וואַקסן גאַסן,
אויסגעוואַרצלט האָט פון ראַסן. — צווינג

מנחם-מענדלס טאַנצן כוואַטסקע
מיט קאַזאַקן — אַ קאַזאַקע. — צווינג

מײן פארמעגן

טעקסט: יוסף קערלער מוזיק: יוסף שראַגין

Andante

VOS IZ MAIN FAR - ME - GN, OIB IR VET MICH FRE - GN? LI-DEP, LI-DEP, LI-DEP TRAI

IZ MAIN GANTZ FAR - ME - GN? LI-DEP, LI-DEP, LI-DEP TRAI, IZ MAIN GANTZ FAR - ME - GN.

DOS EP - SHTE LID IZ BE-RE-LES, DI TIVEL-TY LID ZAIN MA-MES, DI TBI-TY LID IS BEI-DE-MENS, UN

A-LE-MENS TZU-ZA-MEN, UN A-LE-MENS TZU-EM - MEN. VOS ZCHE IZ VOS A-LE-MENS VET IR BA MIR

FRE-GN? A-LE-MENS IZ OOB DI VET VOS VEIST NIT FUM KAIN BRE-GN. A-LE-MENS IZ OOB DI VET VOS

VEIST NIT FUM KAIN BRE-GN.

די דריטע ליד איז ביידעמענס
און אלעמענס צוזאמען.
וואָס־ושע איז דאָס אלעמענס,
וועט איר ביי מיר פרעגן?
אלעמענס איז גאָר די וועלט
וואָס ווייסט ניט פון קיין ברעגן.

וואָס איז מײן פאַרמעגן,
אויב איר וועט מיך פרעגן?
לידער, לידער, לידער דריי
איז מײן גאַנץ פאַרמעגן.
דאָס ערשטע ליד איז בערעלעס,
די צווייטע ליד זיין מאַמעס,

מים, מים

ג.ה.ה.ה.
מים (6) בְּשׁוֹן
מים (3) בְּשׁוֹן. (2)

ישאבתם מים בְּשׁוֹן }
ממעני תישועה. }
מים (4) הוי, מים בְּשׁוֹן (2)

פון אייניק מאַנגער

- עפן אויף איך ברייט די טיר.
און איך פאל אריין.
- 2- אַ גוט מאַרגן אלע אייך,
ווער איר זאָלט ניט זיין.
- קיינער ווייס ניט וואָס איך זאָג.
קיינער ווייס ניט וואָס איך וויל.
- 2- צוויי שיכורים מיט אַ פּלאַש
ליגן אויפן דיל.
- צוויי שיכורים מיט אַ פּלאַש,
דאכט זיך, זיינען דריי.
- 2- זיין אַ פּערטער דאָ צום שפּיל
לוינט זיך? ניט כּדאי!
- טו איך אָן דעם קאַפעליוש
און איך לאָז זיך גיין.
- אָוואו זשע גייט מען שפּעט
ביינאַכט
- 2- אייניקער אַליין?

דער קאַפעליוש

- קיינער ווייס ניט וואָס איך זאָג.
קיינער ווייס ניט וואָס איך וויל.
- 2- זיבן קעצעלעך מיט אַ קאַץ
שלאָפן אויפן דיל.
- זיבן קעצעלעך מיט אַ קאַץ,
זיינען, דאכט זיך — אַכט.
- 2- טו איך אָן דעם קאַפעליוש
און זאָג: אַ גוטע נאַכט.
- טו איך אָן דעם קאַפעליוש
און איך לאָז זיך גיין.
- אָוואו-זשע גייט מען שפּעט
ביינאַכט
- 2- אייניקער אַליין?
- שטייט אַ קרעטשמע ביי דער זייט
און ווינקט צו מיר: דו יאָלד!
- כּהאַב אַ פּעסעלע מיט וויין,
אַ פּעסעלע — מיט גאַלד.

זינגען אַ ליד איז אַ מחיה

ווערטער: ה. גאַלדבערג

- אַ פּאַלק וואָס זינגט גייט קיינמאַל
אונטער,
- זינגען אַ ליד איז אַ מחיה. (2)
- האַסטו פּאַרדראַס, צי האַסטו דאגות,
אָדער ביסטו חלילה ברֹגוּ.
- טאָ, זינגט זשע ברידער,
זינגט זשע מונטער,
- אַ פּאַלק וואָס זינגט גייט קיינמאַל
אונטער,
- זינגען אַ ליד איז אַ מחיה. (2)

- זינגען אַ ליד איז אַ מחיה (2)
טאָ, זינגט זשע, ברידער,
זינגט זשע מונטער,
אַ פּאַלק וואָס זינגט גייט קיינמאַל
אונטער.
- זינגען אַ ליד איז אַ מחיה. (2)
אַ ניגון, אָן אַלטער, צי אַ נייער,
זינגט עס וועט איר פּילן פּרייער.
טאָ, זינגט זשע ברידער,
זינגט זשע מונטער,

בלומען האָב איך פֿיל גענומען
ווערטער פֿון: קלמן פֿרידמאַן מוזיק פֿון: אַדאַלף מאַן

Allegretto

Blu - men hab ich viel ge - nu - men oon a shei - nem kreutz ge - floch - tn
 hot zeech meer dan ois - ge - do - och - tn as doo bist tsu mir ge koo - oo - men
 hot zeech meer dan ois - ge - do - och - tn as doo bist tsu mir ge koo - oo - men
 chob ge - shtelt sei oif dem fe - ens - ter oon mit ve - ser freesh be - go - o - s'n
 hot in shteel - keit ver - ge - flo - o - s'n, chbin dein libs - ter chbin dein shten - ster
 hot in shteel - keit ver - ge - flo - o - s'n, chbin dein libs - ter chbin dein shten - ster
 oon foon benk - sheft vei ba - tavoo - oon - gn hob - ich s'bild deins lang ge - hal - t'n
 oon a nee - gn deins an e - al - tn in der shteel - keit ois - ge - soo - oon - gen
 oon a nee - gn deins an e - al - tn in der shteel - keit ois - ge - soo - oon - gen.

בלומען האָב איך פֿיל גענומען.
 אין אַ שיינעם קראַנץ פֿאַרפֿלאַכטן.
 האָט זיך מיר דאָן אויסגעדאַכטן.
 אַז דו ביזט צו מיר געקומען.
 כ'האַב געשטעלט זיי אויפֿ'ן פֿענצטער
 און מיט וואַסער פֿריש באַגאַסן.
 האָט אין שטילקייט ווער געפֿלאַסן
 כ'בין דיין ליבסטער, כ'בין דיין שענסטער.

און פֿון ביינקשאַפֿט ווי באַצוואונגען.
 האָב איך ס'בילד דינס לאַנג געהאַלטן
 און אַ ניגון דיינס אַן אַלטן.
 אין דער שטילקייט אויסגעזונגען.

חנהלע לערנמ' לשון קודש

ווערטער: א. אלמי

ALLEGRO

BIN ICH MIR A LE-RE-RL UN LE-RN LO-SHN KOI-DESH
 KUMT TZU MIR A-CHA-NE-LE TZU LER-NEN OI-FN CHOI-DESH A
 YET VI-DER FRI-MOR-GN ZI KUMT ZU MIRTZU-LOI-FN
 LE-RN ICH MIT CHA-NE-LEN OIF A NA-YEM OI-FN

בין איך מיר א לערעל און לערן לשון קודש,
 קומט צו מיר א חנהלע לערנען אויפן חודש,
 א יעטוידער פרימאָרגן, זי קומט צו מיר צו לויפן,
 לערן איך מיט חנהלען — אויף א נייעם אופן.

דאש, פארטייטש איך חנהלען, גלעטנדיק איר קעפל,
 פרענט זי וואָס תפוח מיינט — ווייז איך איר אן עפל.
 און אז עס קומט צו דעם שיר השירים זאָגן,
 הייבן אונזערע הערצעלעך שטארקער אָן צו שלאָגן.

איך לערן אלעס חנהלען, וויל קיין זאך ניט היפן;
 קומט צו ישקני — קוש איך אירע ליפן.
 קומט צו תחבקני, מאך איך ניט קיין שהיות,
 כ'נעם ארום מיין חנהלען, אוי, איז דאָס א חיות.

קומט זי אין פרימאָרגן, זאָגט זי צו מיר שלום!
 און אז זי גייט אוועק — בלייב איך ווי אין הלום
 עס גייט אוועק א וואָך — עס גייט אוועק א חודש,
 און די שיינע חנהלע — קען שוין לשון קודש.

שמו"ס, גאווירליקס

Con Moto

SHMU. LIK. GAV. RI. LIK. CHA. VEI. RIM. LACH TZVEI, SAPI. LH. ZICH BEI. BE. KAIN
GLAI. CHU TZU ZEI. IN FERD. LACH. MIT SHVED. LACH. IN ZAMB. UN IN ERD.
SHMU. LIK DER SHMAI. SER. GAV. RI. LIK DER FERD. RI. LIK DER FERD.
SHMU. LIK. GAV. RI. LIN. ZEI VAK. SH. ZICH OS. LIGT ZEI IN ZI. MEN A.
ME. RI. HE TZ GROIS. GE. KU. MEN TZU SHVI. MEN TZU GOL. BE. HER
ERD. SHMU. LIK DER SHMAI. SER. GAV. RI. LIK DER FERD.

שמו"ס, גאווירליקס, חברימלעך צוויי,
שפילן זיך ביידע, קיין גלייבן צו זיי —
אין פערדלעך, מיט שווערדלעך,
אין זאמד און אין ערד,
שמו"ס — דער שמיסער,
גאווירליקס — דער פערד.
שמו"ס, גאווירליקס, זיי וואקסן גיך אויס,
ליגט זיי אין זינען — אמעריקע איז גרויס.
געקומען צו שווימען
צו דער גאלדענער ערד —
שמו"ס — דער שמיסער,
גאווירליקס — דער פערד.
שמו"ס, גאווירליקס אין גאלדענעם לאַנד;
שמו"ס — א באַסל, גאווירליקס — זיין „האַנט“.
שמו"ס — אין הימל,
גאווירליקס — אין דער ערד —
שמו"ס בלייבט שמיסער,
גאווירליקס בלייבט פערד.
שמו"ס, גאווירליקס, קיין פריינט שוין ניט מער,
שמו"ס א לענדלאַרד, א יחסן איז ער.
גאווירליקס, זיין שכן, אין בעיסמענט, אין דער
ערד —
שמו"ס בלייבט שמיסער,
גאווירליקס דער פערד.

פון ז. וויינפער —

מוזיק יעקב ראפעפארט

האט א פאסטוכל, א טרוימער

ליב געהאט צום הימל קוקן

האבן זיך פון אונטער ביימער

וועלף גענומען רוקן.

האבן שעפסעלעך געבעקעט,

האבן ציגעלעך געמעקעט,

און דעם פאסטוך מיטן שמעקן

נישט געקאנט דערוועקן.

ווען דאס פאסטוכל, דער טרוימער

האט צום הימל זיך פארקוקט,

האבן וועלף פון הינטער ביימער

טשערעדע פארצוקט.

האבן שעפעלעך געבעקעט,

האבן ציגעלעך געמעקעט

און דעם פאסטוך מיטן שמעקן

נישט געקאנט דערוועקן.

און ווען דאס פאסטוכל,

דער טרוימער

האט א היים זיך שוין געקליבן

זיינען אונטער אלע ביימער

ביינדלעך כלוין געבליבן.

קיינער האט שוין נישט געבעקעט,

קיינער האט שוין נישט געמעקעט,

אזא פאסטוך מיט א שמעקן

מעג די ערד פארדעקן!

(פאלקסליד)

רבונו של עולם.

הארציקער פאטער דו.

ווי לאנג וועל איך ווארטן,

איך קאן מער ניט שוויגן דא.

איך מוז מיר באקלאגן.

איך מוז דיר זאגן — אי

דיין וועלטל די שיינע

איז ניט אזוי אי. אי. אי.

אי. אי. אי. אי. אי. אי.

איך ארבעט און הארעווע

און האב קוים א שטיקל ברויט.

גרויס איז דער דלות.

גרעסער נאך איז די נויט.

איך דאיון דאך טעגלעך.

דאך ווי איז מעגלעך — אי

איך האלט פון תעניתים

און לעב ווי די מתים — אי.

אי. אי. אי. אי. אי. אי.

איך מוז מיר באקלאגן א. אי. וו.

די גבירים געגעבן

האסטן אין פולער צאל.

ווארפן זיי מיר א ביינדל

אויך צו אמאל.

צדקה זיי שיינקען

און איך הויב אן דענקען — אי.

אן דיר קען מען קויפן

אויף אזא אופן — אי.

אי. אי. אי. אי. אי. אי.

איך מוז מיר באקלאגן א. אי. וו.

דעם רבינס ניסים

עס איז ערב־שבת, וויי איז מיר,
 מ'וועט שוין באלד ניט טארן,
 און דער רבי צו דעם שטעטל
 האָט נאָך ווייט צו פֿארן.
 איז וואָס־זשע טוט ער,
 נעמט ער און באַשווערט
 דעם פּערד און דעם שפּיטן
 שבת דאָ און שבת דאָרט,
 דער רבי פֿאַרט אינמיטן . . .
 טשערעבים א. אַז. וו.

שבת ביי דעם רבינס טיש.
 ס'איז געווען בין השמשות.
 פֿאַרוואַרפט אַ ייד מיטן קאַפּ
 און פֿאַלט באלד אין חלשות.
 איז ווי דער רבי האָט זיך נאָר
 צוגערירט צום קרבן,
 איז גלויבט עס יאָ, צי גלויבט דאָס ניט,
 דער ייד איז באלד געשטאַרבן . . .
 טשערעבים א. אַז. וו.

איך וועל זינגען דאָ פֿאַר אייך
 ניסים פֿון רבים,
 און איר אָפֿע דאָ מיט מיר
 וועלן זיך טאַקע פּרייען,
 פֿון פֿאַרוסטער און פֿאַקוסטער
 און פֿון סאַדיגורער,
 ניסים, אָ די האָר פֿון קאַפּ
 וועלן זיך שטעלן קאַפּויר . . .

טשערעבים, טשערעבאָם,
 טשערעבימבאָם־באָם באָם באָם. 2 {

צו קיין רבין פֿון בעטשווטש,
 רבי יאַנקעלע גדליה'ס,
 קומט אַ ייד נעבעך, קרום,
 דערצו נאָך אויף צוויי קוליעס,
 וואַרף אַוועק די קוליעס, זאָגט ער אים,
 פֿאַרגלאַצט שטאַרק מיט די אויגן,
 ווי דער ייד האָט אים געפֿאַלגט
 האָט ער זיך אויסגעצויגן . . .
 טשערעבים א. אַז. וו.

אײַ, דער שאַפּ

מעלאָדיע: „יאָסל בער“

איך מוז יאָגן גיך, געשווינדט,
 ווייץ עסן ווייץ דאָס ווייב און קינד . . .
 גיך דער סוואַן לויפט אַוועק,
 און עס קומט גאָר אָן אַ סלעק.
 פּוסט דער טייסטער אָן אַ סענט,
 און ליידיק הענגען מיר די הענט . . .
 גיי איך מיר אַרויס אין מאַרק,
 זוך אַ יאָך מיר אויף מיין קאַרק.
 דריי איך זיך דערשפּאַגן שטיל,
 דאָ קרעכצן מעג איך פּיל איך וויל . . .

19 סעם ליפּצין

ווי דער זייגער טוט אַ קלונג,
 גיב איך גלייך פֿון בעט אַ שפרונג,
 און איך באַפֿ די קליידער, שיד,
 לויף אַוועק אין שאַפּ אויף גיך.
 אײַ, געוואַלד, דער שאַפּ איז זײַ
 אַ וואַלד.
 ווי אַ חיה לויפט דער באָס — 2 {
 אומעטום ער שטופּט די נאָז! . . .
 עס דרייט די פּלייצע, שטעכט די זייט,
 נאָר פֿאַר קרעכצן, ניטאָ קיין צייט.

הריי טעכטערלעך

פון מרדכי געבירטיג

ווען מיט מול, געזונט און לעבן
 ס'עלטסטע טעכטערל מיר וועלן אויסגעבן
 וועל איך טאנצן מיר האָפּ, האָפּ!
 אַראָפּ אַן עול פון קאַפּ,
 וועל איך טאנצן, אוי, וועל איך טאנצן —
 אַראָפּ אַן עול פון קאַפּ.

שפּילט, קלעזמאַרים! שפּילט מיט לעבן —
 ס'ערשטע טעכטערל הינט אויסגעגעבן,
 נאָך געבליבן אונדז מיידלעך צוויי,
 ווי האַלט מען שוין ביי זיי!
 שפּילט, קלעזמאַרים, נעמט די בלייזויין!
 זאַל די גאַנצע וועלט מיט אונדז זיך פרייען,
 אוי, אונדזער שמחה ווייסט נאָר איין גאַם
 און דער וואָס טעכטער האָט.

ווען כ'וועל זען שוין דאָס צווייטע מיידל
 אָנגעטאָן אין ווייסן הופּה־קליידל,
 וועל איך טרינקען און פריילעך זיין —
 אַראָפּ פון האַרץ אַ שטיין,
 וועל איך טרינקען, אוי, וועל איך טרינקען,
 אַראָפּ פון האַרץ אַ שטיין.
 שפּילט, קלעזמאַרים, הייבט אָן שניידן!
 ס'צווייטע מיידל גיבן מיר אויס אין פריידן,
 דאָס מוזיניקל נאָך האָבן מיר,
 ווי האַלט מען שוין ביי איר.
 שפּילט, קלעזמאַרים, פאַר אונדז מחותנים,
 זאַלן אַ לעב טאָן אויך אַמאָל קבצנים,
 אַ קינד אויסגעגעבן, אוי, גאַטעניי,
 אַ מיידל נאָך דערצו.

דריי טעכטערלעך

ווען ביים לעצטן כ'וועל שפילן הערן,
וועל איך עפעס טרויעריק שטיין און קלערן —
ס'לעצטע טעכטערל שוין אויך צוועק,
וואָס נאָך איז דאָ דער צוועק?
ס'לעצטע טעכטערל, אוי, ס'לעצטע טעכטערל,
וואָס נאָך איז דאָ דער צוועק?

שפילט, קלעזמאָרים! באַזעצט די מלה,
צוגענומען אונדז די קינדער אלע,
שווער געווען אונדז די טעכטער דריי
אוי, שווערער נאָך אָן זיי.
שפילט, קלעזמאָרים, אַרויס אונדז טרערן,
ס'לעצטע בעטל וועט הוינט ליידיק ווערן,
ס'גאַנצע שטיבל, איר קליידער-שאַנק —
אוייחיי, ווי פוסט און באַנג.

דימלער'ס מפלה

פון אָקל סעס

(מעלאָדיע פון „זינג איך חיר אַ לידעלע“)

נערופן ט'ער זיך „פירער“ און זיך געהאַלטן ווי אַ זיף,
נעהויבן האָט מען הענט אים מיט אַ לאַנגן „העיל“.
האַבן די הענט באַפרייט זיך און געגעבן אים אַ פסק —
און אלע האָבן צוגעפאַטשט: האַפֿ־טשאַק־טשאַק.

נעווען איז ער אַ „פירער“ מיט חוצפה נאָר אַ סך.
האַבן די פּאַקס־מאַסן גענומען און געגעבן אים אַ קראַך.
צעלאַפּן זיינען די „העלדן“ אָן האַק און אָן פאַק.
און אלע האָבן צוגעפאַטשט: האַפֿ־טשאַק־טשאַק.

נעמאַכט האָט ער אָן „אַקס“ זיך און צוגעפאַסט זיין ראַך,
נעפירט האָט ער די נאַצים — אין אַ „רוסיש באַד“...
האַבן זיי נעמראַנגן „פאַרע“... און „געבעזעמט מיט אַ קנאַק...
איך אלע האָבן צוגעפאַטשט: האַפֿ־טשאַק־טשאַק.

רבנו תם

איציק מאנגער — מיוזיק היטש רוב
לאמיר זינגען אַ שיינע ליד
איידל, דידל, דאָס.

ווי די גאלדענע פאָוע פליט
איבערן שוואַרצן ים.

און טראַגט א ליבע ברייחעלע,
אַ שיינע ליבעס ברייחעלע
צום רבנו תם (2).

ווער האָט געשריבן דאָס ברייחעלע
איידל, דידל, דאָס,

דאָס ברייחעלע האָט געשריבן
די מלכה פון טערקיי.

געשריבן עס מיט רויטן טינט
און פארחתמעט עס געשווינדט

מיט הייסע טרערן דריי (2)
וואָס שטייט געשריבן אין ברייחעלע

איידל, דידל, דו,
רבנו תם איך ליבע דיך

און וואָס זשע שווינגסט דו, נו,
איך עסע נישט, איך טרינקע נישט

איך ווער צוועצט פון בענקעניש,
איך האבע קיינע רוב (2)

וואָס זשע זאָגט רבנו תם
איידל, דידל, דע,

ער גלעט די פאות און די באַרד
און מאַכט דריי מאַל : פע :

און דאָס ציגעלע אין שטאַל
און דאָס הייסע ציגעלע

העלפט אים אונטער — מע. (2)
נו, און זי, די רבצין,

איידל, דידל, דאָס,
זי שלאַגט אים מיט אַ האַלגער האַלץ

און מאַכט צו אים אַזוי :
שיקסעס ליגן דיר אין זין

און יאך, און יאך, און יאך וואו בין
דיין הייס געליבטע פרוי (2)

ווער האָט דאָס ליד געמאַכט
איידל, דידל, דאָס.

אַ שניידער יונג האָט עס געמאַכט
לכבוד דעם רבנו תם.

און שבת, צווישן טאָג און נאַכט,
האָט אַ לץ אַריינגעלאַכט

אַקוראַט צום גראַם. (2)

יאנקעלע

טעקסט: מ. געבירטיג

שלאַפֿאָזשע מיר שוין יאנקעלע מיין שיינער,
די אייגעלעך די שוואַרצינקע מאַך צו

אַ ייגעלע וואָס האָט שוין אלע צייגעלעך,
מיר נאָך די מאמע זינגען איינליידיג.

אַ ייגעלע וואָס האָט שוין אלע צייגעלעך,
און וועט מיט מוזל באלד אין חדר גיין.

און לערנען וועט ער, חומש און גמרא,
זאל וויינען ווען די מאמע וויגט אים איין?

אַ ייגעלע וואָס לערנען וועט גמרא,
אַט שטייט דער מאמע, קוועלט און הערט זיך

אַ ייגעלע וואָס וואַקסט אַ תלמיד חכם,
לאַזט נאנצע נעכט דער מאמען ניט צוהו?

אַ ייגעלע וואָס וואַקסט אַ תלמיד חכם,
און אַ נעטיכער סוחר אורך צונלייך.

אַ ייגעלע אַ קלוגער חתן בחור,
זאל ליגן אויב נאָס, ווי אין אַ טייר?

נו שלאַפֿאָזשע מיר, מיין קלוגער חתן בחור,
דער ווייל ליכטסו אין וויגעלע באַ מיר —

ס'וועט קאָסטן נאָך פיל מי און מאמעס טרעד
ביי וואָנען ס'וועט אַ מענטש אַרויס פון דיר.

ליד פון אַ קאלווירטקע

ס'איז דער סמעס שוין אַפגעשארן,
און שוין אליין צונויפגענומען.

ליכטער מיינער, קום צופאַרן,
איך וועל וואַרטן אויף דיין קומען.

די אַרבוזן זיינען צייטיג,
ס'גייעט די זאַפט פון זיי אַריבער.

פול מיט ויסקייט אַנגענאָסן,
ווי מיין האַרץ איז פול מיט ליבע.

און די קאַרשן, ליכטער מיינער,
זיינען שוואַרץ ווי דיינע אויגן.

אַנגעשאַטן אויף די ביימער
און די צווייגן זיך אַזט בויען.

קום צופאַרן, ליכטער מיינער,
און גענוג שוין אונז צו טרויערן

רייף און צייטיק איז מיין ליבע,
ווי ס'איז צייטיק מיינע פלימען.

קוֹן מַא צַעַן

טעקסט: שרה בארקאן מוזיק: י. שראגין

MODERATO

SLATSE EBOTZ OT MACH KIND EY SHAYN, YAP-EN MER SLICH MER NIT BILKY, CHEBOS FAR
 DER A NAL SE-TAVI TSHIN-GA TSHAN-GA, TSHAN-GA TSHAN-GA. CHEBOS FAR DER A NAL SE-TAVI TSHIN-GA
 TSHAN-GA, TSHIN-GA TSHAN-GA.

זע דיין מאמע גלייכט זיך אויס.
 אונזער לאַנד איז פריי און גרויס.
 קוש מיך קליינער, קוֹן מַא צַעַן.
 צינגא-צינגא-צינגא-לען.

וועסט ניט זיין מער דאר און קליין.
 וואקסן וועסטן שטארק און שיין.
 הויב אן לאָבן, קוֹן מַא צַעַן.
 צינגא-לילא-צינגא-לען.

גלייך שוין אויס מיין קינד דעם רוקן.
 דארפן מיר זיך מער ניט בוקן.
 כדאָב פאר דיך א ניי געזאנג
 צינגא-צינגא-צינגא-לאנג

דארף דיין מאמע ניט זיין קיין פערד
 אונזער זון און אונזער ערד.
 פריי זיך קליינער, קוֹן מַא צַעַן.
 צינגא-לילא-צינגא-לען

ווען איין דרויסן שפריצט אַ רעגן

לויפט אַ גרינער טייך און ווערט ניט
 מיד,
 זינגט אַ פויגל צו אַ פויגל:
 אוי, האָב איך דיך ליב!
 ווען פון יעדן בוים זאָל זיין אַ פעדער,
 פון אַלע ימים — טינט, פון פּאָפּיר —
 דער וועג,
 צו באַשרייבן אונדזער ליבע,
 וואַלט דאָס ניט געקלעקט.

ווען איין דרויסן שפריצט אַ רעגן,
 ווערן גראָזן נאָס און די זאַנגען אויך.
 אין מיין האַרצן ברענט אַ פייער...
 נאָר ווער קען זען דעם רויך...
 רעפּריין:
 האָ, האָ, האָ, האָ, האָ, האָ,
 האָ, האָ, האָ, האָ, האָ, האָ...
 צווישן בערג און צווישן וועלדער

קארטן שפילן איז אן אומגליק

(מעלאַרע פון „אוי, א ליבע איז אן אומגליק אויף דער וועלט“)

פון סעם ליפצין

שפילן קארטן איז אן אומגליק אויף דער וועלט.
 אין יעדער הויז, וואו דאס קומט נאָר אַרײַן,
 עס קאַסט־אַפּ אַזוי פיל צײַט און געלט.
 דערצו איז דאָס מענטשלעך נײַט־פײַן.
 פאַרוואָס נײַט לערנען בעסער צו וויסן
 און עפעס דער מענטשהײט גאָר ברענגען?
 קאַרטן מאַכט פון אַלץ אָפּגעריסן,
 קאַרטן ברענגט — שײסן און הענגען.

גרופן זיצן טאָג און נאַכט אַרום טיש.
 קאַרטן איז דער „תהילים“ און ס'בענטשן.
 יעדער אײַנער גײט אַ טאַש און אַ מיש,
 און לאַכט נאָך פון אַנדערע מענטשן.
 וואָלט נישט בעסער זײַן צו נעמען
 אַ בוך, אײדער אַ „האַנט“ אין אַ פּויקער?
 דאָס בוך וועט אײך נײַט פאַרשעמען,
 די קאַרטן — זײ שאַפן אַ הויקער.

ליגן קינדער הפקר אין גאָס,
 טאַטע־מאַמע פאַרנומען בײַ דער „געים“.
 שפילן קינדער זיך אויך ווי אין שפּאַס
 אין טאַטע, אין מאַמע, אין הײם...
 זײ לערנען זיך אויסעט דאָס שפילן
 און מאַכן צו־שאַנד אונזער פנים.
 זײ פּאַלגן נאָך די עלטערנ'ס צילן —
 „מעשי אבות ירשו בנים“...

מדינקט דער קייסער טיי

רבותי, רבותי! חכמים און א ברענא
כיוועל איך פרעגן, כיוועל איך פרעגן?
נו פרעג'זשע, פרעג'זשע, פרעגן
ענטפערט אלע אויף מיין שאלה:

ווי אזוי מדינקט דער קייסער טייג
מינעמט א היטעלע צוקער,
און מימאכט אין דעם א לעבעלע,
און מימיסט אריין הייס וואסער,
און מימיסט, און מימיסט,
אוי אט אזוי, אוי אט אזוי,
אט אזוי מדינקט דער קייסער טיי...

רבותי רבותי און אזוי ווייטער ...
ווי אזוי עסט דער קייסער-בולבעס?
מינעמט א פעסעלע פוטער,
און מיטטעלט אוועק דעם קייסער אויף
דער אנדערער זייט,
און א ראטע סאלדאטן מיט הארמאטן,
שיסן די בולבעס, דורך דער פוטער,
דעם קייסער גלייך אין פול אריין,
אוי אט אזוי, אוי אט אזוי,
אט אזוי עסט דער קייסער בולבעס.

רבותי, רבותי און אזוי ווייטער ...
ווי אזוי שלאפט דער קייסער ביינאכט?
מימיט און א פולן חדר מיט פעדערן,
און מימאליעט אהין אריין דעם קייסער,
און דריי פאלק סאלדאטן,
שטייען א גאנצע נאכט און שרייען, שאן שאן,
אוי אט אזוי, אוי אט אזוי,
עס אזוי שלאפט דער קייסער ביינאכט ...

זשומען בינען 37

זשומען בינען, בינען זשומען,
עס קלינגט פון ווייטן א גארמאניק,
און ארום איז וואלד און בלומען,
און די לופט איז זיס ווי האניק.
(רעפרייז)

אי, סארא רחבות, קיין עינ-הרע,
עס איז די ערד מיט זאפט פארגאסן,
מאכן האניק איז געווארן
שוין א יידישע פרנסה.

שטייען בינשטאקן איך רייען,
עס איז די נאכט אזוי לבנהניק,
זאלן זיך די קינדער פרייען
מיטן זיסן לינדן האניק.
(רעפרייז)

עסן געזונט דעם האניק זיסן,
צווישן פעלדער, וועלדער בלויע
וועט געדיכטער האניק פליסן,
עסט געזונט און האט הנאה.
(רעפרייז)

קעגן גאלד פון זון

(אידיש-סאָוועטישע פּאָלק-ליד)

קעגן גאלד פון זון ניט אויף מיין גאלד פון ווייצן,
קעגן גאלד פון זון ניט אויף מיין גאלדן גליק.
נייע האַרדיזאָנטן רופן מיך און רייצן,
נייע לידער זינג איך, — אידישער מוזשיק.
נייט די אַרבעט פרוילעך פון גאנץ פרי ביז אַוונט,
זון — איז מיין הודאָס; און פעלד איז מיין פאַבריק.
נעכטן, שכנים ווייטע — היינט, שוין אזוי נאַענט,
אוקראַינער פויער, אידישער מוזשיק.

דער ספוטניק

ווערטער פון סעס ליפצין מוזיק פון יוסף שראגין

Mod. D A7

Valse

A HAI - E VELT ITST KIN - DER FREIT SICH ZET NOR VI DER SPUT-NIK UKRIT - SICH

ZET VOS MENTSH KON ALTS OIS - KLE - RN VI TSU FLI - EN IN DI SPU - RN

MAY - LH MAY - LH IN DI HOI - CHW MIT DEM HANT DEM HI - ML GRET - CHW

MAY - LH MAY - LH IN DI HOI - CHW MIT DEM HANT DEM HI - ML GRET - CHW

CHORUS

HEI - DE UN BO - HE IN - GL UN MEL - IL A - - LE A - - LE A - - RAIN IN DREI - DE

HEI PRO - FE - SOR - HEI LA - TUT - NIK LO - MER FLI - EN IN DEM SPUT - NIK

HEI PRO - FE - SOR - HEI LA - TUT - NIK LO - MER FLI - EN IN DEM SPUT - NIK

B7 A7

א נייע וועלט איצט, קינדער פרייט זיך, זעט נאך ווי דער ספוטניק דרייט זיך, זעט וואס מענטש קען אלץ אויסקלערן, ווי צו פליען אין די ספערן, מיילן, מיילן אין די הויכן -- מיט דער האנט דעם הימל גרויכן.

זיידע און באבע, אינגל און מיידל, אלע, אלע, אריין אין דריידל, העי פראפעסאר, העי לאסטוניק -- לאמיר פליען אין דעם ספוטניק.

אויפן מיילך-וועג זיך דורכפארן, זיין צו נאכט ביי מעטעארן.

ניט מיט שיפן, ניט מיט באנען -- מיט א ספוטניק מענטש וועט שפאנען, א נייער לעבן א גן עדן -- לאמיר זען דאס אלץ אין פריידן. (זיידע און באבע).

מענטש וועט פליען ווי קאמעטן, צו דערגרייכן די פלאנעטן, אויך צו דער זון און די לבנה, פליען וועט מען אן סנהה, אזא יאודע איז ניט קיין תלום, הימל און ערד עליכם שלום. (זיידע און באבע)

אויפן וועג שטייט אַ בוים

פון איציק מאַנגער

אויפן וועג שטייט אַ בוים, שטייט ער איינגעבויגן.
 אַלע פויגל פון העם בוים זיינען זיך צעפלוויגן.
 דריי קיין מזרח, דריי קיין מערב, און די רעשט קיין דרום.
 און דעם בוים געלאָזט אַליין, הפקר פאַרן שטורעם.

זאָג איך צו דער מאַמען, הער, זאָלסט מיר נאָר ניט שטערן,
 וועל איך, מאַמע, איינס און צוויי באַלד אַ פויגל ווערן.
 איך וועל זיצן אויפן בוים און וועל אים פאַרוויגן
 איבער ווינטער מיט אַ טרייסט, מיט אַ שיינעם ניגון. (טראַלע־לע־לאַ)

ווינט רי מאַמע, איציק קרוין, און זי ווינט מיט טרערן,
 העסט חלילה אויפן בוים מיר פאַרפראַרן ווערן.
 זאָג איך : מאַמע, עס איז אַ שאַד דיינע שיינע אויגן.
 איידער וואָס. און אייהער ווען ווער איך מיר אַ פויגל.

זאָגט רי מאַמע : איציק, קינד, נעם, אום גאַטעס ווילן,
 נעם כאַטש מיט אַ שאַליקל, זאָלסט זיך ניט פאַרקילן.
 די קאַלאַשן טו דיר אָן, ס'גייט גייט אַ שווערער ווינטער
 און די קוטשמע רוק אַראָפּ, ווי איז מיר, און ווינד איז מיר. (טראַלע־לע־לאַ)

און דאָס ווינטער־קאַיבל נעם, טו דאָס אָן, דו שוטה.
 אויב דו ווילסט ניט זיין אַ גאַסט צווישן אַלע טויטע.
 כּהיִיב די פּליגל, ס'איז מיר שאַרע, צו פּיל, צו פּיל זאַכן,
 האַט די מאַמע אַגעפּעלצט דעם פּייגעלע, דעם שוואַכן.
 קוק איך טרויעריק מיר אַריין אין דער מאַמעס אויגן,
 ס'האַט איר ליבשאַפט ניט דערלאָזט ווערן מיר אַ פּויגל. (טראַלע־לע־לאַ)

אויפן וועג שטייט אַ בוים, שטייט ער איינגעבויגן,
 אַלע פויגל פון דעם בוים זיינען זיך צעפלוויגן.

צאִינָה

צאִינָה, צאִינָה, צאִינָה, צאִינָה, צאִינָה, צאִינָה.	צאִינָה, צאִינָה, צאִינָה, צאִינָה
הַבְּנוֹת וְרֵאִינָה —	הַבְּנוֹת וְרֵאִינָה —
חֲלוּצִים בְּמוֹשְׁבָה!	חֲלוּצִים בְּמוֹשְׁבָה!
אַל־נָא, אַל־נָא, אַל־נָא, אַל־נָא, אַל־נָא.	אַל־נָא, אַל־נָא, אַל־נָא, אַל־נָא.
אַל־נָא תִּתְחַבְּבָנָה —	אַל־נָא תִּתְחַבְּבָנָה —
מִבֶּן חֵיל אִישׁ צָבָא!	מִבֶּן חֵיל אִישׁ צָבָא!

די גרינע קווינע

טעקסט: י. לייזער־אויטש

TRU MIR IZ GE - KU - MEN A KU - * ZI - NE. SHEIN VI GOLD IZ
 ZI GE - VEN. DI GRI - NE. BE - KE - LECH VI. ROI. TC. PE. ME - RAN.
 TZU. FI - SE - LECH VOS BE - TM ZICH TZUM TAN - TZU.

צו מיר איז געקומען א קווינע,
 שוין ווי גאלד איז זי געווען, די גרינע.
 בעקעלעך ווי רויטע פאָמעראַנצן,
 פיסעלעך וואָס בעטן זיך צום טאַנצן.

הערעלעך, ווי זיידן־וועב געלאָקטע,
 ציינדעלעך, ווי פערעלעך געטאַקטע,
 אויגעלעך, ווי הימל־בלוי אין פּרילינג,
 ליפעלעך, ווי קאַרישעלעך אַ צווילינג.

נישט גענאַנגען איז זי, נאָר געשפרונגען,
 נישט גערעדט האָט זי, נאָר געוונגען,
 לעבעדיק און פּרילעך יעדע מינע —
 אַט אזאָ געווען איז מיין קווינע!

און אזוי אַריבער זיינען יאָרן,
 פון קווינע איז אַ תּל געוואָרן,
 „פעידעס“ האָט זי וואָכנלאַנג געקליבן,
 ביז פון איר איז גאָרנישט ניט געבליבן.

הינט, אז איך באַגעגן מיין קווינע,
 און איך פרעג איר: „ס'מאַכסטו עפעס, גרינע?“
 זיפצט זי אָפּ, און כ'לייען אין איר מינע:
 „אַזאַ מזל. אויף קאַלאַמבוס'עם מדינה!“

איך בין דער באַס ביי מיר אין שאַפּ

פון זוני מאור — מעלאַדיע: „איך בין אַ באַרדער ביי מיין ווייב“

גענומען ווען איך קען עס
אויסגעראַטן אַלע
ווי די רעטס, רעטס, רעטס.
(רעפּרייז).

די געלטער, גאַט צו דאַנקען,
ליגן אין די באַנקען,
דעב איך מיר אַ לעבן
ווי איך וויל, וויל, וויל,
די ווייב, מיינע קינדער,
וואוינען זיך באַזונדער,
יעדערער האָט זיין אויטאָמאָביל,
ביל, ביל.

(רעפּרייז).

די טאַכטער אין מיאַמי,
אין פאַריו די מאַמע,
און דער זון וואוינט
אין אַריענט, יענט, יענט.
און איך, גדליה נאַבל,
לעב זיך מיר אַן טראַבאַל,
בין איך מיר אין שוץ
אַ פּרעזידענט, דענט, דענט.
(רעפּרייז).

פּריילעכער קבצן

פון אָנהל טעם (מעלאַדיע: „יאַ פּאַרו פּאַ גאַרדו“)

שטענדיק פּריילעך, גמונטער,
אין קאַסע איך זינג אויך אונטער.
איז די לאַנע מיינע שווער,
קעמפּ איך שטאַרקער, קעמפּ איך מער!
שריי איך מיר מיין טענה
די וועלט איז דיינע, מיינע
קעמפּ מיט מוט, עס וועט זיין גוט!
דער מאַרנן קומט אונז!

קומט אַן אָפּרעטיטאַר
אַ „ציציליסט“, אַ רויטער,
האַב איך פון אים צרות
אַן אַ נעק, נעק, נעק.
איך האָב פיינט די זאַכן,
ביי מיר גאַר סטרייקס צו מאַכן,
נעם איך און איך שיק אים
באַרד אַוועק, וועק, וועק.
(רעפּרייז).

ווייל איך בין דער באַס,
ביי מיר אין שאַפּ, שאַפּ, שאַפּ,
די אַרבעט מוז לויפן
האַריאַפּ, יאַפּ, יאַפּ.

איך האָב פיינט אינמיטן דערינען,
אַז מ'זינגט ביי די מאַשינען,
ווייל איך בין דער באַס
ביי מיר אין שאַפּ, שאַפּ, שאַפּ.

נעמען „ציצאַליסטן“,
גראַט אַזוי אומיסטן
און זעצן זיך אַוועק
אין אַ זעץ, זעץ, זעץ.
איך וואַרט בנאמנות

איך בין אַ יאַט אַ פּרייער,
אין קעשענע קיין דרייער.
איז דער מאַגן ביי מיר פּוסט
דאָך מיין קאַפּ איז ציל-באַוואוסט.
שריי איך מיר מיין טענה
די וועלט איז דיינע, מיינע.
קעמפּ מיט מוט, עס וועט זיין גוט,
דער מאַרנן קומט אונז!

הָאָבֶן מִיר אַ נִיגוּנ'דל

(פּאָלקס־ליד)

הָאָבֶן מִיר אַ נִיגוּנ'דל, זינגען מִיר צוזאַמען
זינגען מִיר עס, זינגען מִיר עס, קלינגט עס אזוי שוין,
דאָס האָט נאָך געזונגען, דער טאַטע מיט דער מאַמען,
ווען זיי זיינען קינדערלעך געווען . . .

אַט אזוי־זשע ווי דער ניגון קלינגט אַצינדער,
אַזא פּרײַלעכס, אַזא פּרײַלעכס, זינגט־זשע קינדער,
אַט אזוי־זשע, ווי דער ניגון קלינגט אַצינדער,
אַזא פּרײַלעכס, זאָל מען טאַקע גיין.

הָאָבֶן מִיר אַ נִיגוּנ'דל, אין נחת און אין פּריידן,
זינגען מִיר עס, זינגען מִיר עס, קלינגט עס אזוי שוין,
דאָס האָט נאָך געזונגען, די באַבע מיט'ן זיידן,
ווען זיי זיינען קינדערלעך געווען. (אַט אזוי . . .)

הָאָבֶן מִיר אַ נִיגוּנ'דל, מיט מזל — און מיט ברכה,
זינגען מִיר עס, זינגען מִיר עס, קלינגט עס אזוי שוין,
דאָס האָט נאָך געזונגען, די גאַנצע משפּחה,
ווען זיי זיינען קינדערלעך געווען. (אַט אזוי . . .)

הָאָבֶן מִיר אַ נִיגוּנ'דל, זינגען מִיר כּסדר
זינגען מִיר עס, זינגען מִיר עס, קלינגט עס אזוי שוין,
דאָס האָט נאָך געזונגען, דער רבי אין חדר
ווען מִיר זיינען קינדערלעך געווען. (אַט אזוי . . .)

שְׁלוֹם לִיד

לאַמיר אַלע פּרײַלעך זיין,
לאַמיר אַלע זינגען (2).

זינגען פאַר שלום, זינגען פאַר ברויט,
בויען אַ מאַרגן אָן האַס און אָן גײַט !

זינגען פאַר שלום, זינגען פאַר ברויט,
בויען אַ מאַרגן אָן האַס, אָן גײַט !
בויען אַ מאַרגן אָן גײַט ! !

צו א קעמפערין

פון טעם ליפציץ

918 pi HANT MIR BRA-VE MEI-DE YARE A FUNK PUN DIQ TSU
 MIR VEL ICH EN-FE-RN MIT FLA-MEN VAIL ES TSIT MAIN HARTS TSU DIR VELICH
 EN-FE-RN MIT FLA - MEN VAIL ES TSIT MAIN HARTS TSU DIR

גיב דיין האנט מיר בראווע מיידל,
 ווארף א פונק פון אויג צו מיר,
 וועל איך ענטפערן מיט פלאמען,
 ווייל עס ציט מיין הארץ צו דיר.

דיעע אויגן ברענען מונטער,
 פול מיט פייער איז דיין בליק.
 לאַמיר אויסקעמפן א לעבן,
 וואָס זאָל פול זיין נאָר מיט גליק.

אויב דעם שונא'ס קויל וועט טרעפן,
 וועסטו היילן מיר די וואונד . . .
 לאַמיר ביידע גיין צוזאמען,
 זייט ביי זייט, און איין ריי,
 מיט יעדן קוש — א קויל דעם שונא,
 און מיר שיסן — איינס און צוויי . . .

דו א רידל — און איך א האַמער,
 איך טראָג ציגל — און דו לייס,
 גליקלעך לעבן וועלן מיר ביידע
 אין א נייער, פרייער היים.

קום, אינאיינעם לאַמיר קעמפן!
 שליסן ביידע דאָ א בונד,

ח נ ו כ ה

פאלקס-מעלאָדיע

מעקסט: מ. ריוועסמאן

הנוכה, אוי, הנוכה, א יום-טוב א שיינער,
 א לוסטיקער, א פריילעכער, ניטאָ נאָך אזוינער;
 אלע נאכט אין דריידל שפילן מיר,
 זוריק הייסע לאטקעס עסן מיר.

לאַמיר אלע זינגען
 2 טאַל און לאַמיר אלע שפּרינגען
 און לאַמיר אלע טאנצן אין קאַן.

{ געשווינדער,
 צינדט קינדער,
 די חנוכה ליכטעלעך אָן

ניט יארן באשטימען ...

פון בלומע פיינשטיין מוזיק: פון ל. סטילמאן

NIT YARN BA-SHTI-MEN VENA MENTSH VERT ALT, NOR DER TOF VEN TSUM
 HANNT ZAIN BA-TSI-UNG VERT KALT, MIR HO-BN DEM GLOI-BN MIR HO-BN DEM
 SHUNG MIR KU-KN TSUM MOR-EN MIR ZE-KEN MOCH YUNG MIR
 MO-LN UN LEI-KEN UN ZIN-GEN IN CHOR MIR PRA-VEN YON-TOI-VIM, SIZ
 FREI LECH BIZ GOR BA TI-SHN GE-DEK-TE SIZ LICH-TIK UN
 REIN DI SHT-MUNG GE-HOI-BN MEN IZ NIT A-LEIN

דער נעכטן — ער דינט
ווי א ווייזער פון וועג,
וואס פירט אונז צו ווייטערע
ליכטיגע טעג.

מונטער מיר שפאנען
מיט גאנג פון דער צייט —
צום ציל, ווען די וועלט וועט
פון שלעכטס זיין באפרייט.

סא לאמיר זיך ווינטשן:
געניסן נאך לאנג —
פון לעבן און שלום,
קולטור און געזאנג.

מיר האבן דעם גלויבן,
מיר האבן דעם שוואונג.
מיר קוקן צום מארגן —
מיר זיינען נאך יונג.

ניט יארן באשטימען,
ווען ס'ווערט א מענטש אלט,
נאך דער טאג ווען צום היינט
זיין באצאונג ווערט קאלט . . .

מיר האבן דעם גלויבן,
מיר האבן דעם שוואונג.
מיר קוקן צום מארגן —
מיר זיינען נאך יונג.

מיר טאלן און לייענען
און זינגען אין כאר,
מיר פראווען יום-טובים —
ס'איז פריילעך ביז גאר.

ביי טישן געדעקטע,
ס'איז ליכטיג און ריי,
די שטימונג געהויבן —
מען איז ניט אליין . . .

פאלט א שטערן

ווערטער — יאָסל בוכבינדער מוזיק — שאָול בלעכאָראָוויטש

Moderato (mit Osdruk)

Ball a ste - in nox a ste - in in dem an - ge - stil - tn
 rojm din ix on-ge-gisjt zu he - rn, ef. ser
 salt er af mayn bojm ef-ser bre - nen may - ne
 fle - ter, ef-ser sma - lyel six mayn sham
 xrif nut op-ley-qn af ise-ter, xml far-
 le - sn ict dem flam. He vos me-reez sol mir
 bey-er iy - ne bey-mer in mayn sod Sojn far-lo-zen hob ix
 cwaj-qn, je - des fle - tl mir a sod

פאלט א שטערן נאך א שטערן
 אין דעם איינגעשטילטן רוים.
 בין איך אָנגעגרייט צו הערן,
 עפשער פאלט ער אף מיין בוים.
 עפשער ברענען מיניע בלעטער,
 עפשער סמאליעט זיך מיין שטאם.
 כיוויל ניט אַפלייגן אף שפעטער,
 כיוויל פארלעשן איצט דעם פלאם,
 אז וואָס מערער זאל מיר בלייבן
 שיינע ביימער אין מיין סאָם.
 שוין פארלאָרן האָב איך צווייגן,
 יעדעס בלעטל מיר א שאָם.

אויף בערלין

(פעלשדיע פון „אז דהי לאיו")

זיי האָבן געבליצט.	פאַר צעשטערן די שוין.
אויף קינדער אומבאַשיצט.	פאַר רויבן האָב־און־גוטס.
געוואָרפן פייער בראַנד.	פאַר חרוב מאַכן שטאַט.
מוזייען צעשטערט.	פאַר אַ מאַמע, אַ טאַטע.
וויסן — פאַרווערט.	פאַר דער געלער לאַטע.
פאַרוויסטעט לאַנד נאָך לאַנד.	פאַר געבן דעם נאַצי געבאַט...
פאַר טרייבן אין פרעמד.	אויף בערלין, אויף בערלין.
פאַר אויסטאָן פון העמד.	געקומען טעכטער, זין.
פאַר מאַכן פעלקער שאַנד.	מיט שיף און געשפאַן.
פון מענטש אָן אָף.	מיט לופט און אויף באַן.
פון פרייהייט — שקלאַף;	צום גרויסן יום־הדין!
און אַט איז לעצטער ראַנד!	

(אויף בערלין)

מיר זאָגן צו

מעקסט : ח. א. סול מוזיק : ח. העלפחאָו

עס רוט דיין פען, — עס רוען דיינע אויגן,
דאָס גרויסע האַרץ — עס קלאַפט ניט מער.
מיר שטייען דאָ — ביים קבר איינגעבויגן
און שווערן דיר, מיט אונזער ווייטאָג, אונזער טרער :

די פאָן פון קאמף וואָס דו האָסט הויך געטראָגן,
וועלן מיר טראָגן שטאַלץ אזוי ווי דו!
ביז וואַגען עס וועט די פרייהייטס שעה ניט שלאָגן
וועלן מיר ניט וויסן פון קיין רו —
מיר זאָגן צו, מיר זאָגן צו.

עס קלאַפט דיין האַרץ אין הערצער מיליאָנען —
און זינגען קעמפער, זינגסטו מיט מיט זיי!
אין יעדן מאַרש פון פרייהייטס-באַטאַליאָנען
ניסטו פאַראוים — דער ערשטער אין דער ריי!

הויב אויף דיינע אויגן

מעקסט : באַוושעווער מוזיק : י. שייפער

הויב אויף דיינע אויגן, אָ, פאַלק,
ניי אַרויס פון די פינצטערע קעלערן,
הויב אויף דיינע אויגן צו מזרח, צו מערב,
צו צפון און דרום,
און זע די גע'ירשנ'טע אוצרות
און נעם פון דיין אַרבעט די פירות.

אָ, זעסטו די שעפער, באַטראַכט די פאַבריקן?
דאָס שאַפן די מענטשן דעם מענטש זיינע גליקן:
זיי שניידן און שמידן און שאַפן דאָס לעבן,
דאָך פרעגט זיי, די בלייכע, וואָס שאַפן און שוויצן,
ווי גרויס זייער לויב איז און וואָס זיי באַזיצן . . .

פאַר פּרִידן!

פון טעם ליפצ'ן

(אויף דער מעלאָדיע: „אויב טוועט מאָרגן זיין קריג“)

די פאַראייניגטע האַנט — וועט
 צעברעכן די וואַנט,
 זייער פנים אינגאַנצן אָפּמעקן!
 (רעפּרייז)

אין יוֹרֶעס — אַטאָם־מאַן, און אין רוים
 — וואַטיקאַן —
 וויל אַ וואַנט געגן פּרייהייט פאַרוועבן.
 נאָר דער שפּיננוועב ווערט שוואַך און
 עס שטאַרקט זיך די וואַך —
 אינ'ם קאַמף פאַר דער פּרייהייט און
 לעבן. (רעפּרייז)

לאַזט קיין זאַך ניט אין קאַן — יונג און
 אַלט נעמט די פּאַן —
 געגן שונא און אַלע שאַקאַלן.
 מיט מוח און מוט — קעגן קריג, טייכן
 בלוט —
 זאַל אַ זיג פאַרן פּאַלק זיך צעשאַלן!
 (רעפּרייז)

האַט צעעפּנט די שלאַנג — איר גרויס
 מויל, ווי אַ צוואַנג,
 און שטשירעט אויף אונז אירע ציינער.
 שטעלן מיר זיך אין ריי — מיט דער
 פּרייהייט־אַרמיי,
 און מיר קעמפּן אַלע ווי איינער!

אויף דער וואַך, אויף דער וואַך, פאַר
 פּרִידן,
 מיר שטייען גרייט — מיטן אויג און
 געהער,
 געגן שונא פון לאַנד — מיט דער
 פּאַן אין דער האַנט,
 פאַר אַ זיג! פאַר אַ זיג! יא, איך
 שווער! ...

ניט מיט שרעק, וועט פאַשיסט — און
 אויך ניט שוואַרצער ליסט,
 וועט אונז נואו אין דער וועלט
 איבערשרעקן.

זאַל זיין אַ ביסעלע שטיל

זאַל זיין אַביסעלע שטיל, שטיל, שטיל!
 שטיל זאַל זיין, אַביסעלע שטיל,
 שטיל זאַל זיין, אַביסעלע שטיל, שטיל, שטיל.
 (ברומען)

לאַמיר זיך באַפּרייען,
 לאַמיר זיך באַנייען,
 לאַמיר זינגען אַט דעם ניגון,
 צו דעם לאַנד, דעם לאַנד דעם פּרייען.

מאטעלע

הערטער און מוזיק : מ. געבירטיק

נישט אמת, טאטע, סאיז נאָר קוים ארויס
אַ שטיקל שויב, מען קעניס צוקלעפן.
איך יאָג זיך ניט, איך קוק זיך צו
נאָר בלויה,
ווי שיין די טיבעלעך זיך שוועבן,
ווי פריי זיי שפרינגן זיך ארום אין
הויף

ווי שיין די קערנדלעך זיי פיקן,
ווי שנעל זיי גיבן זיך אַ לאַז אַרויף
ווען זיי אַ פרעמדע טובי דערבליקן.

וואָס וועט דער סוף זיין, מאַטל, כ"י
פרעג דיך נאָר?

אַ גרויסער יונג, קיין עין-הרע,
ווען איך בין אַלט געוועזן דרייצן יאָר,
געקענט ווי וואַסער די גמרא,
אַ ייד. מוז לערנען תורה מיט גרויס
פרייה,

נישט האָבן נאַרישקייטן אין זינען,
אַז וואויל דעם מענטש, וואָס איז צו
גאָט, צו לייט,

וואָס קען גוט לערנען און געלט פאר-
דינען.

דער זיידע האָט אַמאל דערציילט פון
דיר,

זלעגסט אויך נאָך טיבעלעך זיך יאָגן,
ביסט אויך פיל בעסער ניט געווען
פון מיר,

וויין רבי האָט דיך אויך געשלאָגן.
היינט קענסטו לערנען, און האָסט
געלט דערצו,

האָב, טאַטעניו, פאר מיר קיין מורא,
ווען איך וועל ווערן גרויס, וועל איך,
ווי דו,

פארדינען געלט און לערנען תורה.

וואָס וועט דער סוף זיין, מאַטל,
זאָגזשע מיר?
ביזסט ערגער נאָך פון פריער געוואָרן,
באקלאַגט האָט זיך דער רבי היינט
אויף דיר,

אַז דו דערגייסט אים זיינע יאָרן.
סאיז נישט גענוג דו ווילסט ניט
לערנען גאָר,

דעם רבין, נעבעך, טוסט דערצערנען,
שלאַגסטו זיך ארום און שפילסט זיך
נאָר

און שטערסט די קינדערלעך דאָס
לערנען.

נישט אמת, טאטע, וואָס דער רבי
זאָגט,

אַ שלעכטער מענטש, נישטאַ זיין
גלייכן,

פאַרוואָס דערציילט ער ניט ווי אונדז
ער שלאַגט,

זע, טאַטעניו, דעם בלויען צייכן,
כיהאָב מיט אברהמלעך זיך צע-

ווערטלט בלויה,

ער האָט מיין חומשל צעריסן,
דערפאר האָט אונדז דער רבי אויף
זיין שוים

נאָך מיט אַ ניגונדל געשמיסן.

וואָס וועט דער סוף זיין, מאַטל?
ענטפער דירויף:

די שכנים זאָגן, מימוז זיי גלויבן,
דו יאָגסט זיך גאנצע טעג ארום אין
הויף,

און חברסט זיך מיט יאַנעקס טויבן.
צי איז דאָס שיין פאר ייך, זאָג אליין,
מיט טויבן זיך אַרומצויאָגן?

האָסט נעכטן, מאַטל, מיט אַ שטיין
דעם שכנס שויבן אויסגעשלאָגן.

סטרייק, סטרייק, סטרייק!

פון סעס ליפצין

(מעלאָדיע פון „ראָז, דוואַ, טרי, רעביאַטישקי חיי“)

די שטונדע האָט געשלאָגן צו ענטפערן דעם רוף ;
פון אלע זייטן קלינגט-שוין אַרבעטער, שטייט אויף !

איינס, צוויי, דריי ! שטעלט זיך אין דער ריי,
מיר מוזן זיך באַפרייען פון יעדער שקלאַפּעריי !
סטרייק, סטרייק, סטרייק ! צום קאַמף מיט נייעם מוט,
סטרייק, סטרייק, סטרייק ! ביז צום לעצטן טראָפּן בלוט !

מאַשינען, זאָלן שווינגן, זאָל פּוסטעווען פאַבריק ;
אָן יוניאָן, אָן קאָנדיציעס, מיר גייען ניט צוריק !

יעדער האָט געלערנט, פאַרשטייט איצט גוט דעם זין ;
אַ סקעב צו זיין איז מיאום, אַ סקעב דאָס איז אַ שפּין.
ניט שרעקן זאָל קיין געננסטער, קיין קלאָב פון פּאָליציי.
זאָל זיין נאָר איין ענטפּער, אין פּיסקעט-ליין איך גיי !

ס'איז אמת, זיי פאַרמאָגן מיליאָנען אָן אַ שיער,
עס וועט זיי נאָרניט העלפּן, די הענט — דאָס האָבן מיר !

דער פישער

ווערטער : עליזה גריבלאָט

פאַרט אַ פישער אויפן ים, ער פאַרט אַרויס באַגינען ;
ס'ווייל דער פישער מן-הסתם, פישעלעך געפינען.
טראַ-לאַ-לאַ, לאַ-לאַ-לאַ-לאַ-לאַ, פישעלעך געפינען.

גיי איך מיר ביים ברעג אַרום און טו מיין חלום שפינען,
אפשר וועל איך ערגעצוואו — מיין ליבסטן דאָ געפינען.
טראַ-לאַ-לאַ, לאַ-לאַ-לאַ-לאַ-לאַ — מיין ליבסטן דאָ געפינען.

מורמלען כוואַליעס טרויעריק, — דער ים איז אַ באַטריבטער ;
צי אפשר איז ער נאָר ווי איך — אויכעט אַ פאַרליבטער.
טראַ-לאַ-לאַ, לאַ-לאַ-לאַ-לאַ-לאַ — אויכעט אַ פאַרליבטער.

קומט דער פישער טרויעריג, ער האָט קיין פיש געפאַנגען ;
ווער איך מרה-שחורה'דיג — אַ חלום איז פאַרגאַנגען.
טראַ-לאַ-לאַ, לאַ-לאַ-לאַ-לאַ-לאַ — אַ חלום איז פאַרגאַנגען.

דער רבי אלימלך

ווערטער : משה נאָדיר — מוזיק : פּאָלקס־מעלאָדיע

AT DER RE-BE EL-LI-ME-LECH IS GE-VO-RN ZEI-ER FRII-LEH IS GE-
 FI-DL-DI-KE FID-LEH NO-BN Y FI-DL-DIK GE-FI-DL NO-BN
 VO-RN ZEI-ER FRII-LEH E-LI-ME-LECH HAT ER OIS-GE-TUN ZONNI-TLUM HAT
 FI-DL-DIK GE-FI-DL NO-BN ZEI-ER AT DI FI-DL-DI-KEF-DL NO-BN
 ON GE-TUN DI MI-TL UM GE-SAKT MUMDI FID-LEH DI TUMM KUM FINE
 FI-DL-DIK GE-FI-DL NO-BN FIDL-DIK GE-RAT NO-B FINE

און אַז דער רבי אלימלך
 איז געוואָרן גאַר שטאַרק פּריילעך,
 איז געוואָרן זייער פּריילעך, אלימלך,
 האָט ער אויסגעטאָן די הפּילין,
 און האָט אויסגעווישט די בריילן,
 און געשיקט נאָך די פּייקלער, די צוויי.
 אַז די פּייקלדיקע פּייקלער
 האָבן פּייקלדיק געפּייקלט,
 האָבן פּייקלדיק געפּייקלט
 האָבן זיי.

און דער רבי אלימלך
 איז געוואָרן זייער פּריילעך,
 איז געוואָרן זייער פּריילעך,
 אלימלך,
 האָט ער אויסגעטאָן דעם קיטל,
 און האָט אָנגעטאָן דאָס היטל,
 און געשיקט נאָך די פּידלער די צוויי.
 אַז די פּידלדיקע פּידלער
 האָבן פּידלדיק געפּידלט,
 האָבן פּידלדיק געפּידלט,
 האָבן זיי.

שוואַרצע קאַרשעלעך

שוואַרצע קאַרשעלעך רייסט מען און גרינע לאָזט מען שטיין;
 שיינע מיידעלעך נעמט מען און מיאוסע לאָזט מען גיין.

אוי, וויי איז צו מיר און צו מייענע יאָר;
 אַ ליבע האָב איך געשפּילט פעלינע היי פּערטל יאָר.

וואָס טויג מיר די פּאָלעקע מאָזורקע; אַז טאַנצן קען איך זי ניט.
 וואָס טויג מיר דאָס שיינע פיגורקע, אַז נעמען קען איך זי ניט.

וואָס טויג מיר די הענטלעך, די שיינע, אַז נלעטן, גלעטן זיי מיר נישט;
 וואָס טויג מיר די ליפּעלעך די קליינע, אַז קושן, קושן זיי מיך ניט.

„אוי, זייט מיר און האָט מיר“
ווייס־רוסיש פּאָלקס־ליד באַארבעט פון נ. סאַמאַראַוו

אוי, זייט מיר און האָט מיר און לעבט אין עשירות,
און מיר וועלן פאָרן צו זיך אין דירות.
מיר האָבן געהוילעט מיט אַלע צוזאַמען,
כ'האָט קיינער געזען נאָך אַ יוסטוב אזאַ מין.
ביי אייך זיינען פעלדער גערוימע און ברויטע,
מיט ווינטשן אייך יאָרן מיט פריידן פאַרוויטע,
מיר ווינטשן אייך טייכן מיט וואַסערן העלע.
זאָל שווימען אויף טייכן פון גענדו אַ קאפעליע.
מיר ווייסן שוין גוט אייער שטוב, אייער געסל,
און גיבן דאָס יואָרט אייך אָן אייך ניט פאַרנעם,
אזוי צי אויף יוסטוב שוין קומען מיר וועלן,
און ס'וועלן מתנות שוין דעמאלט ניט פעלן.

בויט, אַרבעטער, אַ יוניאָן!

פון סעס ליפצ'ו

(מעלאָדי פון „סאַלידאַריטי פאַרעווער“)

צעשראַקן, שטייט דער פאַראַזיט, עס שאַקלט זיך זיין טראָן,
דער אַרבעטער, ער האָט דערוואַכט; גענומען זיך צום טאָן.
מוט פרישע כוחות לייגט ער איצט אַ נייעם פונדאַמענט —
אַ יוניאָן שטאַרקט די הענט!
בויט, אַרבעטער, אַ יוניאָן! בויט, אַרבעטער, אַ יוניאָן!
בויט, אַרבעטער, אַ יוניאָן! אַ יוניאָן איז אונזער מאַכט!
ניט העלפן וועט דעם „באָס אַנענט“ דער „בלעקדזשעק“
מיט דעם „גאָן“,
ניט העלפן וועט זיי — פּאָליציי, זיי קאָנען גאַרניט טאָן,
מיר קענטן ליים און לייגן ציגל — עס וואַקסן שוין די הענט.
אַ יוניאָן שטאַרקט די הענט!
מיט נייעם גלויבן, פרישן מוט, מיר טראָגן אונזער פּאָן,
צום אַרבעטער, אין שאַפּ, אין גאַס, געבן אונזער טאָן.
דעם אייזן שמידן מוזן מיר, כל־זמן דער אייזן ברענט. —
אַ יוניאָן שטאַרקט די הענט!

שמחה מיט זיין אידענע

פון יאָסל קאָטלער

שמחה האָט געאַרבעט
 ביי שלעסער פאַרשידענע,
 איז געווען אַ סך אַרבעט ;
 האָט אים געהאַלפֿן זיין אידענע.
 דיראַ, די דיראַ, די דיראַ.
 האָט זיך אויסגעלאָזט די אַרבעט,
 נישטאָ מער קיין שלעסער —
 האָט ער באַקומען אַ פֿלאַץ
 צו קאַמפֿן פעסער.
 פעסער און פעסלעך
 אלע פאַרשידענע,
 איז געווען אַ סך פעסער :
 האָט אים געהאַלפֿן זיין אידענע.
 האָט זיך אויסגעלאָזט די אַרבעט,
 נישטאָ מער קיין פעסער —
 האָט ער אויסגעזוכט אַ יטעלע
 און געוואָרן אַ פרעסער.
 האָט ער געפרעסט און געבינלט
 קליידער פאַרשידענע,
 איז געווען אַ סך אַרבעט :
 האָט אים געהאַלפֿן זיין אידענע.
 האָט זיך אויסגעלאָזט די אַרבעט,
 נישטאָ וואָס צו פרעסן —
 איז ער געזעסן לייריג,
 נישט געהאַט וואָס צו עסן.
 האָט ער געהונגערט און גערעכצט
 מיט זיפֿצן פאַרשידענע,
 איז געווען אַ סך קרעכצן
 האָט אים געהאַלפֿן זיין אידענע.

אַ טענה צו גאָט

(פּאָלקס־ליד)

הצלחה נאָ, אין מול'דיגע שעה,
 אַ, גאָטעניו, — אַ נו — ניב דו די מול'דיגע שעה.
 כל־זמן איך לעב און עם וואַרפט אַן אָדער זיך אין מיר.
 ווי לאַנג נאָך וועל איך וואַרטן און בעטן זיך ביי דיר ?
 איך בין דיר מוחל עולם הבא, יענע וועלט —
 וואָס טויג מיר דאָרטן מול, ווער דאָרף דאָרטן געלט ?
 יענע וועלט פאַר דיר, נאָט, פאַר מיר — אַביסל מול שיש.
 מוחל זיבן הימלען פאַר אַביסל גליק . . .
 מען זאָגט מיר צו — אויף יענער וועלט פיל רוי,
 דערווייל זיך פּלאַג — און לויף און יאָג
 — ווער אויסגעריסן דאָ.
 איך קאָן דאָס וועלטל כ'לעבן, אסור מיר פאַרשטיין,
 פאַר יענעם קליידער מאַכן און נאָקעט ניין אליין.
 מען צווינגט מיר האַרעווען שווער און האַלטן צען געבאָט.
 מען וואַרפט מיר צו אַ ביינדל און מען הייסט מיר
 דאַנקען גאָט.
 וואָס טוט זיך דאָ, אַ, גאָטעניו, ס'איז עפעס גאָרניט גלאַט,
 אליין פון הונגער ליידן און יענעם מאַכן זאַט.

אי, אי, אי ...
(פאָלקס-ליד)

אין אַ שטעטל, ניט ווייט פון דאַנען, האָט זיך טאַקע שטאַרק דערשראַקן,
אי, אי, אי,
איז אַ רבי'לע פאַראַנען,
אי, אי, אי,
לערנט תמיד מיט די חסידים,
אי, אי, אי,
די משרתים און תלמידים,
אי, אי, אי, אי, אי, אי, אי, אי,
איז אַ נס אַמאָל געשען,
מען האָט דעם רבי'נס זון דערזען,
מיט אַ חצופה צווישן בויםער,
אָן אַ שמש און אָן אַ שומר!
איז דער רבי באַלד געלאָפן,
מיט אַ שטעקן זיי באַשטראָפן,

בלויז דעם רבי'נס זון. דער פלאַקן!
כאַפט אַ בליק אויף דער מרשעת,
איז ביים רבי'ן אַוועק דער כעס,
דעם זון, דעם גולם, האָט ער פאַרטריבן,
און מיט דער חצופה אַליין פאַרבליבן.
פרעגן אידן איינס דעם צווייטן:
סטייטש, וואָס זאָל דאָס דען באַדייטן?
אין רבי'נס הויז אַזאַ מכשפה,
דעם רבי'נס שטוב ז'געוואָרן אַ טריפה!
ענטפערן אויף דעם די חסידים,
די משרתים און תלמידים,
דעם רבי'נס חצופה האָט אַלע מעלות,
זי פסק'נט שוין אַפילו שאלות!

מיין מאַנטל

האָב איך מיר אַ מאַנטל פון פאַרצייטיקן טוך,
טראַ-לאַ-לאַ-לאַ-לאַ-לאַ-לאַ-לאַ-לאַ-לאַ-לאַ,
האָט ער ניט אין זיך קיין גאַנצן דוך,
טראַ-לאַ-לאַ-לאַ-לאַ-לאַ-לאַ-לאַ-לאַ-לאַ,
דאָרום האָב איך זיך באַטראַכט
און פון דעם מאַנטל אַ רעקל געמאַכט,
טראַ-לאַ-לאַ-לאַ-לאַ-לאַ-לאַ-לאַ-לאַ-לאַ,
טראַ-לאַ-לאַ-לאַ-לאַ-לאַ-לאַ-לאַ-לאַ-לאַ,
און פון דעם מאַנטל אַ רעקל געמאַכט.
פון רעקל — אַ וועסטל, פון וועסטל — אַ היטל,
פון היטל — אַ קעשענע, פון דער קעשענע — אַ לאַטע,
דאָרום האָב איך זיך באַטראַכט
און אַ נייעם מאַנטל זיך געמאַכט.

פינדזשאן

המלים: ח. פיינר — המנגינה: מ. וילנסקי

MODERATO

HA - RU - ACH NO - SNE - VET KRI - RA - NO - SI FA - KEI
 SAM LAM - DU - RA - VE - KACH BIZ - RO - OT AR - GA -
 MAN - HA - EISH YA - A - LE KE - KOR - DAN - HA -
 EISH ME - HAV - HE - VET SHI - RA ME - LAV - LE - VET SO - YEV LO SO -
 VEV HA - FIN - YAN - LA LA LA LA LA LA LA LA LA - LA - LA -
 LA LA LA LA LA LA LA LA LA LA LA LA LA LA LA LA LA
 LA LA LA LA LA LA LA LA LA LA LA LA LA LA LA LA LA

נזכר הפינגאן איך אליו	הרות נושבת קרינה,
„החברה“ הגיעו מקרב	נוסיפה קיסם למדורה
איך מוטיקה הגייגני רטן	וכך, פורועות ארגמן.
„אחד לא יחזור כבר לכאן“ ...	קאש יעלה פקרפון.
בדמע אין קצה סובב הוא בעצב,	קאש מהתהבת, שירה מלבבת,
סובב לו, סובב הפינגאן.	סובב לו, סובב הפינגאן.
..... ל, ל, ל, ל, ל, ל,

צו דיין געבורטסטאג

ווערטער און מוזיק פון א. גאלדפאדן

הורא! הורא! מיר ווינטשן דיר,	צו דיין געבורטסטאג,
הורא! הורא! מיר ווינטשן דיר,	צו דיין יום־טוב היינט,
מיר ווינטשן דיר	האבן זיך פארוואמלט —
געזונט און גליק.	דיינע נומע פריינט.

שטיוול מיינע

(חלוצים ליד)
איבערזעצט: מ. העלפמאן
מוזיק: י. ענגעל

היי, היי, היי, שטיוול מיינע,
גאר אן זוילן, שטיוול מיינע,
און די זון האלט אין שיינען,
ברענט אומגעהויער, ברענט
און זי ברענט אומגעהויער
ס'מאכט ניט אויס (5 מאָל)
דאָס לאַנד, דו בוי!
דו בוי דאָס לאַנד, דו בויער.
דו בויער, דו בויער,
דו בוי, דו בוי, דו בוי;

היי, היי, היי, העמד מיין העמדל,
און אין האַרצן ברענט אַ ליבע,
און די זון האַלט אין שיינען,
ברענט אומגעהויער, ברענט
און זי ברענט אומגעהויער.

אויפן ים

אויפן ים וועיעט אַ ווינטעלע,
אוי אַ ווינטעלע
און די כוואַליעס שלאָגן.
איך האָב זיך פאַרליבט אין אַ שיינ־
אינגעלע
כ'שעם זיך פאַר אייך אויסצוזאָגן.
ער האָט געבויט אַ שיפעלע,
אוי אַ שיפעלע,
אַרום און אַרום מיט פענצטער.
פון אַלע סארטינעס וואָס כ'האָב
איבערנעזען
איז ער דאָך פון זיי דער שענסטער.
אַ אַ גולן קוילעט אַ מענטשן,
זוי אַ מענטשן,
קוילעט ער אים מיט אַ מעסער.
ער האָט מיר געקוילעט און ניט
דערקוילעט.
איז ער פון אַ גולן נאָך גרעסער.

שלאָף מיין קינד

55

שלאָף מיין קינד, שלאָף כסדר,
זינגען וועל איך דיר אַ ליד.
און דו מיין קינד וועסט עלטער ווערן,
וועסט זיין אן אונטערשיד.

און דו מיין קינד וועסט עלטער ווערן,
וועסט ווערן מיט לייטן גלייך.
דאמאלסט וועסטו געוואוינט ווערן,
וואס הייסט ארעב און וואס הייסט דייך.

די טייערסטע פאליצן, די שענסטע הויזער
דאס אלץ מאכט דער ארומאן.
נאך ווייסטו ווער עס מיט אין זיי וואוינען?
גארניט ער נאך דער רייכער מאן.

דער ארומאן, ער ליגט אין קעלער,
דער וויילנאמיש ליגט איב פון די ווענט.
דערפון באקומט ער א דומאן-פעלער,
אין די פיס און אין די הענט.
שלאָף מיין קינד.....

אַ ליבע איז אַן אומגליק

מוזיק אַראַנזשירט פון יעקב שייפער

אוי, אַ ליבע איז אַן אומגליק אויף דער וועלט,
צו וועמען זי פאַלט נאָר אַריין,
עס קאַסט אָפּ פיל כוחות און געלט,
צי קען מען דען ערגער זיין?

צו וואָס האָט מיר געטויגט צו וויסן
אַ ליבע אויף דער וועלט צו בריינגען?
מיין האַרץ ווערט מיר אויסגעריסן,
דורך אַ ליבע קען מען זיך נאָך הערעווענגען.

היינט זיצן מיר ביידע אויף אַ האַנק —
צומאַרגנס מוזטו אַוועקפאַרן,
פון האַרצויליטיק-ביץ איך שוין קראַנק,
אוי וויי איז צו מיניע יאָרן.

אוי, וואָס האָט מיר געטויגט צו וויסן,
אַ ליבע אויף דער וועלט צו בריינגען?
מיין האַרץ ווערט מיר אויסגעריסן,
דורך אַ ליבע קען מען זיך הערעווענגען...

דאס אייביגע ליד

פון סעם ליפצין

(אויף דער מעלאָדיע פונעם ישראליד „פינדושאָן“)

די יוגנט שטייט בראַך אין איר שטאַלץ
צום פייער פראַגט יעדער צו האַלץ.
אין דער לופט עס טראַגט זיך אַ פלאַם,
באָגלייט שיין מיט לידער, מיט גראַם —

און דאָס האַרץ פרייט זיך,
דאָס לאַנד עס בויט זיך.
עס זינגט און עס זינגט אַרבעטסמאַן!
(לאַלאַ-לאַלאַ)

דאָס שלעכטע וועט מוזן פאַרביי,
די יוגנט וועט שאַפן אַלץ ניי.
די פעלקער וועלן זיך אַלע פאַרשטיין.
ניט זיין וועט קיין עלנט מער — נײן!

נאָר זינגען צוזאַמען,
מיט האַרציקע פלאַמען:
דאָס אייביגע ליד — פון פריי זיין!
(לאַלאַ-לאַלאַ)

הוליעט, קינדערלעך

שפילט אייך ליבע קינדערלעך,
פאַרגינט מיר אויך דאָס גליק.
נעמט מיך אויך אַריין אין קאַז
אַט דעם אוינגבליק.

הוליעט, הוליעט קינדערלעך,
כל-זמן איר זייט נאָך יונג,
ווייל פון דעם פּרילינג ביז צום ווינטער
איז אַ קאַצן שפּרונג.

מיין נשמה איז נאָך יונג
און בענקט נאָך לוסט און פרייד.

מ. געבידמיק

אוי ווי גערן וואַלט איך זיך
פון שווערן יאָך באַפרייט.

הוליעט, הוליעט א. א. וו.

שפילט אייך ליבע קינדערלעך,
פאַרלירט קיין אוינגבליק.
ווייל די יוגנט עקט זיך באַלד
און אויך מיט איר דאָס גליק.

הוליעט, הוליעט א. א. וו.

אפן אויוון זיצט א מיידל

(fun Sovetishn Buch "Yidishe Folks Lider")

Mark

1. *Afn oi-vn Zits a mei-dl Tum-ba tum-ba ba*
 2. *Iz a bo-cher on-ge-floi-ge Tum-ba tum-ba ba.*

Un-zj heft a vaj-se Klej-di tum-ba tum-ba ba.
un hot dem fo-dem op-ge-tzol-ge Tum-ba tum-ba ba.

Hi du bo-cher ai-du fai-yer Tum-ba tum-ba ba

S'vet dich kos-tri zei-er tai-yer Tum-ba tum-ba ba.

אפן אויוון זיצט א מיידל, טומבא, טומבא, בא.

און זי העפט א ווייסע קליידל, טומבא, טומבא, בא.

איז א בחור אנגעפלויגן, טומבא, טומבא, בא.

ז'האט דעם פאדעם אפגעצויגן, טומבא, טומבא, בא.

— איי דו בחור, איי, דו פייער, טומבא, טומבא, בא.

ס'וועט דיר קאסטן זייער טייער, טומבא, טומבא, בא.

כ'וועל ניט פרעגן דיר פון וואנען, טומבא, טומבא, בא.

כ'וועל ניט אפלאזן פון האנען, טומבא, טומבא, בא.

ניט מיט שמריק וועל איך דיר פענטען, טומבא, טומבא, בא.

נאר מיט מיינע ווייסע הענטלעך, טומבא, טומבא, בא.

כ'וועל דיר האלדון, כ'וועל דיר ליבן, טומבא, טומבא, בא.

איז דער בחור דארט פארבליבן, טומבא, טומבא, בא.

אפן אויוון זיצן צווייען, טומבא, טומבא, בא.

ניט זיי העפטן, ניט זיי נייען, טומבא, טומבא, בא.

א טויב א וויסע

מעלאָדיע פון „געליבטע שטאַט מיינס“

פון סעם ליפציץ

זיי נאָרן די מאַסן,
פירן זיי צום אָפּגרונט,
אין פּיסק פון שלאַנג,
צום אונטערגאַנג,
צו מאַסן מאַרד!
און ווען צוזאַמען,
איר וועט דעם רוף צעטראָגן,
וואַרענען קעגן דער ביזער שלאַנג,
נעמען די קינדער
אונטער אייערע פּליגל,
וועט פּרידן זיין,
ברויט מיט וויק,
און פּרייד, געזאַנג!

א טויב א וויסע, פּדיט אין
דער ברייטער וועלט אַרום, —
טראַגט אַ רוף:
פאַר שלום, פּרייד און ברויט —
מאַמע געטרייע,
באַשיץ דייע קינדער פון פייער,
דאָס קינד היט אָפּ,
ווי דאָס אויג אין קאַפּ,
עס לויערט טויט!
דער בייזער מערדער,
גרייט צו די כּלי-זיין,
באַצאלט פון הערשער,
פאַראַזיט און לאַרד,

און דו אַקערסט

און דו זייסט

מוזיק: י. שייפער

און דו אַקערסט און דו זייסט
און דו פּיטערסט און דו זייסט
און דו האַמערסט און דו שפּינסט
זאג מיין פּאַלק, וואָס דו פּאַרדינסט?

נאָר וואו איז דיין טיש געגרייט?
נאָר וואו איז דיין יום טוב קלייד?
נאָר וואו איז דיין שאַרפע שווערד?
וועלכעס גליק איז דיר באַטערט?

מאן פון ארבעט אויפגעוואכט!
און דערקען דיין גרויסע מאכט!
ווען דיין שטאַרקע האנט נאָר וויל,
שטייען אַלע הערער שטיל,
קיינ, קלאַנג, שטייען אַלע הערער שטיל...

באַלאַליקע

שטייט אַ כּחור און ער טראַכט,
טראַכט און טראַכט אַ גאַנצע נאַכט;
וועמען צו נעמען און ניט פאַרשעמען,
וועמען צו נעמען און ניט פאַרשעמען.

טום באַ-לאַ, טום באַ-לאַ, טום
באַלאַליקע,
טום באַ-לאַ, טום באַ-לאַ, שפּיל
באַלאַליקע.

מידל, מידל, כ'וויץ ביי דיר פרעגן:
וואָס קען וואַקסן, וואַקסן אָן רעגן?
וואָס קען ברענען און ניט אויפהערן?
וואָס קען בענקען, וויינען אָן טרערן?
נאַרשער כּחור, וואָס דאַרפסטו פרעגן,
אַ שטיין קען וואַקסן, וואַקסן אָן רעגן,
ליבע קען ברענען און ניט אויפהערן,
אַ האַרץ קען בענקען, וויינען אָן טרערן.

איינגעמאכץ

און יעדער פוכקע מאַליגע
מיט זאמד-צוקער באַשיט זי,
און נאָר אַראָפּגעפּאַלעגע
די קינדער אירע גיט זי.

די גאַנצע הויז גייט באַדאַרפֿם,
דער חוינט צעבלאַזט אַ פּייער,
דאָס בלוט אין אַלע אַדערן,
יאָגנט פּריילעכער און פּרייער.

(די מאַמע פּרעגלט איינגעמאכץ א. אַז. ה.).

מיר שטימען און באַלעקן זיך,
די אויגן ווערן ווייניג,
מיר ציטערן, מיר עקן זיך,
זיי פּאַלן אַזוי ווייניג...

מיר כראַמקען די פּאַרפּאַליקעס
מיט קנאַבל אַלטן שאַרפּן,
און ערגעץ שטימען מאַליגעס
מען זאָל עס גיט באַדאַרפֿן...
(די מאַמע פּרעגלט איינגעמאכץ א. אַז. ה.).

צו זינג:

די מאַמע פּרעגלט איינגעמאכץ
פון מאַליגעס ווי טאַמעט,
איך שטיי נעבן איר אַן איינגעדאַרטס,
אינגאַנצן אויסגעמאַטערט.

איך שטיי נעבן איר אַן איינגעדאַרטס,
נאָר אַדערן און ביינער,
די מאַמע פּרעגלט איינגעמאכץ,
און איך בין נאָך אַ קליינער.

צום יאָריד

גי איך מיר מיט גיכע, מיט גיכע טריט,
נאָך אַ פּערדל צום — יאָריד, יאָריד,
מיטן בייטל קלינג איד, קלינג איד מיר,
און אַ לידל זינג איד, זינג איד מיר.

צו דער שטאַט איז — ווייט, ווייט, ווייט,
שטייט אַ קרעטשמע ביי דער — זייט, זייט, זייט,
ברייט צעעפנט איז די — טיר, טיר, טיר,
קרעטשמער גיב אַ גלעזל, אַ גלעזל ביר.

נאָך אַ גלעזל נאָך — אַ גלאָז, אַ גלאָז,
גיטט מיר אַן דער באַלע-באַס, באַלעבאַס.
ווער מיר שטאַט, ווער מיר יאָריד,
און קיין פּערדל דאַרף איד, דאַרף איד גיט.

און קיין פּערדל האָב איד — גיט געקויפט,
און דאָס געלט האָב איד — שוין לאַנג פּאַרזויפט,
און פּאַר צרות שפּרינג איד, שפּרינג איד מיר.
און אַ לידל זינג איד, זינג איד מיר.

מעכומענעסטע מיינע

א פאלק ליד

(fun Sovetishn Buch "Yidische Folks Lider")

Lebedik

Me-chu-te-ne-ste mai-ne me-chu-te-ne-ste ge-trai-ye, oi
 lo-mir zain af ei-bik me-chu-to-nim, lo-mir zain af ei-bik me-chu
 to -nim, ich gib aich a-vek main toh-ter fara shnur, zi
 zol ba aich nit on-ve-rrn dos po - -nem po-nem.

מחותנת'טע מיינע, מחותנת'טע געטרייע,
 אוי, לאָמיר זיין אויף אייביג מחותנים!
 איך ניב אייך אוועק מיין טאָכטער פאַר שנור,
 זי זאָל ביי אייך ניט אָנווערן דאָס פנים.

מחותנת'טע מיינע, מחותנת'טע געטרייע,
 מיין קינד זאָלט איר פריי ניט וועקן:
 און טאָמער וועט איר זען אַן עוולה אויף מיין קינד,
 ווי אַן אייגענע מאַמע זאָלט איר דאָס פאַרדעקן.

מחותנת'טע מיינע, מחותנת'טע געטרייע,
 אויף קינדער האָבן טוט מען בלוט פאַרניסן;
 און טאָמער וועט איר זען, אַז דער זון האָט ליב די שנור,
 זאָל עס אייך גאָרניט פאַרדריסן.

מחותנת'טע מיינע, מחותנת'טע געטרייע,
 איך פאַר צו אייך מיט אַ פאַריקל;
 טאָמער וועט איר זיין אַ שלאַק, אַ בייזע שוויגער,
 איז מיין טאָכטער אויכעט אַן אַנטיקל.

Rad Halaila

רד הלילה

המלים: י. אורלנד

ANDANTE CON MO^{to}

RAD HA- LAY- LA RAY SHI-REI-NU NA-BO-NEI-A LA-SHA-
 SHU- VI SHU- VI NO- RA- TE- NU ME- NU-DE-SHOT SHI-VA-
 TA- YIM TA- YIM SHU- VI SHU- VI VE- MA- SOY
 KI LI- BEI- NU LEV E- CHAD
 KI DAR- KE- NU EIN LA SOF KI OD NIM- SHE-CHET HA- SHAL-
 MEI AD VE- A- DEI AD
 SHE- LET SHE- LET LA- LA LA LA- etc.

Rad halayla, rav shireinu,
 Habokeya lshamayim.
 Shuvi, shuvi horateinu,
 Mechudshet shivatayim.

רד הלילה, רב שירנו,
 הבוקע לשמים.
 שובי, שובי הורתנו,
 מחדשת שבועתים.

Shuvi, shuvi venasov,
 Ki darqeinu ein la sof,
 Ki od nimshechet hashalshélet,
 Ki libeinu leiv echad,
 Minei ad vaadei ad,
 Ki od nimshechet hashalshélet.

שובי, שובי ונסב
 כי דרכנו אין לה סוף,
 כי עוד נמשכת השלשלת,
 כי לבנו לב אחד
 מגי עד וצדי עד
 כי עוד נמשכת השלשלת.

די מיוזנקע אויסגעגעבן

דריי יינגלעך
י. גויכבערג — מוזיק: מ. געלבארט

די מאמע האט דריי יינגלעך
דריי יינגלעך געהאט.
מיט חייכע, רויטע בעקעלעך
היי צארטער סאמעט גלאס.
האט איינס געהייסן בערעלע,
דאס צווייטע — חיים שמערעלע,
דאס דריטע האט געהייסן —
מען זאל אים קויפן שיך.
איך האב אייך אפגענארט
איך האב געהאוסט איר הארט,
דאס דריטע קליינע יינגלעך,
דאס דריטע, האט בין איך.
די מאמע האט דריי ניסעלעך
פון דעם יאריד געבראכט,
דריי גוטע, פעטע ניסעלעך,
דריי ניסעלעך א פראכט.
איז איינס געווען פאר בערעלע,
און איינס פאר חיים שמערעלע,
און גאר דאס בעסטע ניסל
האט זי געלאזט פאר זיך.
איר האונדערט זיך א ביסל
פארוואס ניט מיר א ניסל?
הייל ניסן, ניסן, ניסעלע,
הייל ניסן, דאס בין איך.

שטארקער, שריילעך,
דו, די מלכה, איך דער מלך,
אוי, אוי, איך אליין,
האב מיט מיינע אויגן געזען,
היי גאט האט מיך מצליח געזען,
די מיוזנקע אויסגעגעבן (2)

אייניק מויק, די באבע גייט א קאזיק,
קיי עין הרע, זעט גאר זעט,
היי זי טופעט, היי זי טרעט,
אוי, א שמחה, אוי א שרייד,
די מיוזנקע אויסגעגעבן (2)

מאטל שמעון,
ארעמעלייט זיינען געקומען,
גרייט פאר זיי דעם שענסטן טיש,
טייערע היינען, טייערע טיש,
אוי, מיין טאכטער, גיב מיר א קוש,
די מיוזנקע אויסגעגעבן (2)

דער טייערער פעטער יאסע,
די גוטע מומע סאטיע,
האבן מיר צום חתן מאל
טייערע היינען אן א צאל,
מיר געשיקט פון ארץ ישראל,
די מיוזנקע אויסגעגעבן (2)

אויף וואקאציע

פון אָקט טעם

(מעלאָדיע פון „מאַסרָאַסן טאַנץ“)

קומט אָן דער זומער, פיל איך ניי געבאָרן,
ליי געלט אין אַקציע, און פאַר מיר אויף וואַקאַציע.

אין די בערג קום איך, נייע כחות שאַפן,
האַט זיך גראַד געטראָפן, איך האָב ניט וואו צו שלאָפן.

לייג איך זיך אין דרויסן, און קלער פון זון און בלומען,
לאָזן מיר ניט קלערן, מאַסקימאַס ווי די בערן.

איינעם ווילט זיך זינגען, א צווייטן — טאַנצן שפּרינגען.
א דריטער הייסט מיר זיצן, און הערן זיינע וויצן.

און איך מוז אַלץ אויסשטיין, איך קאָן דאָס ניט פאַרמירן,
געוואַלט האָב איך — וואַקאַציע, מוז איך איצמער לייזן.

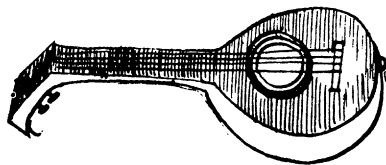
סלינו על כתפינו

המלים: לוי קיפניס — המנגינה: י. בורוכוב
 די קוישן אויף די אקסל... אידיש: בער גריין.
 CON SPIRITO

SA- LEI- NU AL KTA-FE-NU RA-SHEI-NU A-TU-RIM MIK-TZOT HA-A-TUMBA-NU
 NE-VBI-NU BI-KU-RIM MI YEHU-DA MI YEHU-DA U-MI SHOM-RON
 MIN HA-E-MEK MIN HA-E-MEK VE HA-GA-LIL PA-NU SE-RACH LA-NU
 BI-KU-RIM I-TA-NU NACH NACH NACH BA-TOF VE-CHA-LEL BE-CHA-LEL
 CHA-LEL BE-CHA-LEL

די קוישן אויף די אקסלען, די קעפ
 באצירט מיט בלום,
 פון זאענט און פון ווייטן,
 מיט פרוכט פון אומעטום.
 פון יהודה, פון יהודה און שמרון,
 פון דעם עמק, פון דעם עמק און גליל,
 קומט מיט פרוכט אנטקעגן,
 די קוישן פול ביז ברעגן,
 קלאפט, קלאפט, קלאפט אין פויג,
 אויסן פייפל שפילט.

סלינו על כתפינו,
 ראשינו עטורים —
 מקצות הארץ פאנג,
 הבאנו בפורים.
 מיהודה, מיהודה ומשומרון
 מן העמק, מן העמק והגליל.
 פנו דרך לנו
 בפורים אמנו!
 הנה, הנה, הנה פתח
 חלל בחליל.

מארשידן ארבעטער

פון סעם ליפצין מוזיק: פון לואיס סטילמואן

EINS, TSVEI, DRAI, FIR, EINS, TSVEI, DRAI, FIR. EINS, TSVEI, DRAI, FIR, EINS, TSVEI, DRAI, FIR.

HENT UN FIS GIT A - TSE-FIR HAIHT IZ YON-TEV FER-BER BARV YU-MON LAIT A-

RAIN IN REI VART DEM LO-ZUNG SHTARK UN HOICH, YU-MON DOS IZ UN-ZER KOCH

VART DEM LO-ZUNG SHTARK UN HOICH, YU-MON DOS IZ UN-ZER KOICH.

איינס, צוויי, דריי, פיר! הענט און פיס ניט א צעפיר.
 היינט איז יום טוב ערשטער מאץ — יוניאָדלייט אַרײַן אין דײַ!
 וואָרפט דעם לאָזונג שטאַלץ און הויך — יוניאָן, דאָס איז אונזער כּוח!

איינס, צוויי, דריי, פיר! גענן שווינדלער, רעקעטיר,
 גענן רעאַקציע און איר ציל, גענן אַנטי-יוניאָן ביל,
 גענן מאָנאָפּאָל און טראַסט, גענן יקרות, הויכן קאַסט.

איינס, צוויי, דריי, פיר! מיר האָבן דייכטום אָן אַ שיעור.
 געצײלטע האָבן פון אלץ אַ סך, ווען דעם בויער פעלט אַ דאָך,
 עס פעלט אַ דושאַב, עס פעלט אויף ברויט, זאָל אַ סוף זײַן צו דער נויט!

איינס, צוויי, דריי, פיר! קלאַפּ אָן שטאַרק אין קאַנגרעסטיר.
 זאָל מען הערן אין-סענאַט — גענוג צו שפּילן זיך אין „בלאַט“
 הערטאויף מאַכן פּוילע שטיק! דער זייגער קאָן ניט גיין צוריק...

איינס, צוויי, דריי, פיר! מיר גייען היינט ניט אויף שפּאַציר,
 נאָר אין פּראָמעסס גענן נזילה, רויב, גענן מיטלס, אַטאָמען-שטויב
 איז געווענדעט אונזער טראַט, ברויט און שלום — אַ געבאַט!

איינס, צוויי, דריי, פיר! פּאָדער רעכט פאַר דיר און מיר.
 שלאַנג צוריק דעם שאַנדגעזעץ, יואָס וויל פּאַרשפּרייטן סוועט-שאַפּירען.
 מאַרש פּאַראַוויס, מיט טאַקט און טאָן. אוינינקייט אויף אונזער פּאָן!

דער ייד דער שמיד *Der Yid Der Shmid*

ווערטער: חזקת יוגין — מוזיק: חלאדימיר חפץ

ALLEGRO

LO - MIR LO - MIR LO - MIR LO - MIR MA - CHN AN EI - GN LID

EINS TZVEI DRAI EINS TZVEI DRAI EINS TZVEI EINS TZVEI EINS TZVEI DRAI

VE - GN VE - GN VE - GN A YI - DN A YLD A SHMID

IN ZAIN SHMID IN ZAIN SHMID IN ZAIN SHMI - DER SHMI - DER RAI RAI

RAI RAI RAI RAI RAI RAI IN ZAIN SHMI - DER SHMI - DE - RAI

RAI RAI RAI RAI RAI RAI IN ZAIN SHMI - DER SHMI - DE - RAI

CODA

YI - DSH LID DER - BAI

Lomir (4) machn an eign lid
 Eins, tzvei, drai (2)
 Eins Tzvei (2)
 Eins Tzvei, Dray
 Vegn, (3) a Yidn
 A Yid a shmud
 In zain shmud (2)
 In zain shmiderai,
 Rai (6)
 Shmidt der Yid,
 Der Yid, der shmud,
 Eins tzvei drai (2)
 Eins tzvei (2)
 Eins tzvei drai
 Un er (4)
 Zingt zich tzu a lid
 Yidish lid, (2)
 Zingt a Yiddish lid derbai,
 Rai (6)
 Zingt a Yiddish lid derbai.

לאָמיר (4) מאַכן אַן אייגן ליד
 איינס, צוויי דריי, (2)
 איינס צוויי, איינס צוויי
 איינס, צוויי, דריי,
 זעגן (3) אַ יידן,
 אַ ייד, אַ שמיד,
 אין זיין שמיד (2)
 אין זיין שמידעריי,
 ריי (6).
 שמידט דער ייד,
 דער ייד, דער שמיד,
 איינס צוויי דריי (2)
 איינס צוויי (2)
 איינס צוויי דריי,
 און ער (4)
 זינגט זיך צו אַ ליד,
 יידיש ליד (2),
 זינגט אַ יידיש ליד דערבײ, ריי,
 ריי (6)
 זינגט אַ יידיש ליד דערבײ.

די קאלאניע זינגט

מעקלדיע: פון „אינ'ס גרויסן דארף“
פון סעס ליפצין

קומט ארויס די זון
און זי צערווארימט זיך,
פאק איך איין די זאכן,
אנטלויף פון שטאָט אויף גיך...

טראַלאַלאַ, טראַלאַלאַ. (2)
פאק איך איין די זאכן,
אנטלויף פון שטאָט אויף גיך...

אויף אַ בערגל הויך,
אין אַ כאַטע פון פיר ווענט.
איך בין אליין דער „לענדלאַרד“,
אויס גיט פון קיין רענט...

אַ ברעט עם איז מעין טיש,
פאר אַ באַנק — אַ עטיין.
נאָר עם קומט צום עפן —
עס איך גיט אליין...

און פאלט צו די נאכט,
די לבנה קומט ארויס,
קומען קאלאָניסטן
אַנטקעגן איר אַרויס...

זוער מיט אַ גיטאַר.
און ווער — מיט מאַרדאַרין.
פאַרגעסן ווערט דער שאַפּ און —
פאַרגעסן די מאַטיין...

פאַרצויגן ווערט אַ טאָן —
און אלע זינגען באַלד.
עס העלפט אַרויס דער עכץ —
צעטראַגט דאָס איבער וואַלד...

זינגט מען ליר נאָך ליר,
און עם קלינגט אַ פראַכט.
ביז די שיינע נאכט, מאַכט —
אונז אלע אַ נומע נאכט!...

דאָס מאַרגן־ליכט

אידיש: ל. חילער —
מוזיק: שאַסטאַקאָוויטש

עס וואָרט דער פרימאָרגן, דער קילער;
דאָס וואָרעמע זון ליכט אונז רופט —
עס שפילן און זינגען סירענען
און וועקן צו אַרבעט אונז אויף.

וואָס לינסטו, קומטשעראַווע, ברוגז, שטום,
וואָס פעלט דיר זאָג;
עס גייט דאָס בראַווע לאַנד צום רום
אין ליכט פון טאָג.

ווי ים כוואַליעס מעכטיג און רוישיג,
עס שלאַנגט דאָ מיט אויפכוין און פרייד;
ווי שטאַל זיינען קערפערס און בויגן
צום לויף פון געוועטן שוין גרייט.

דו דרייסט זיך, קומטשעראַווע, ברוגז אָפּ,
וואָס פעלט דיר זאָג;
עס גייט דאָס בראַווע לאַנד צום רום
אין ליכט פון טאָג.

ווי פריילעך עם שפאַנען בריגאַדעס,
וואָס קען אַט די יונגט גיט טאָן?
קום שטעל זיך אין ריי, קומטשעראַווע,
און האַסטו פאַרשפעטיקט, יאָג אָן!

נו, ריר זיך, קומטשעראַווע מיידל, קום!
דיין ריי דעריאָג!
עס גייט דאָס בראַווע לאַנד צום רום
אין ליכט פון טאָג.

מקבל פנים זיין

לאַמיר אלע אין איינעם, אין איינעם
— — — — —
מקבל פנים זיין (2)
לאַמיר אלע אין איינעם, (2)
לוםטיק און פריילעך זיין.

הבה נגילה

הבה נגילה (3) }
ונשמחה 2

הבה נרננה (3) }
ונשמחה 2

עורו, עורו אחים

עורו אחים בלב שמח (4)

עורו אחים (2)

בלב שמח.

הבה נגילה

לאמיר באגריסן

לאמיר — — באגריסן (2)
לאמיר, לאמיר, לאמיר,
לאמיר, לאמיר, לאמיר.
לאמיר — — באגריסן.

ימען רוישן

פון פריץ הירשביין

ימען רוישן, כוואליעם שלאגן,

נעכט אין טעג ;

הערצער שמאכן, לעבנס קלאגן,
קלאגן.

אלטע וועגן, זיי פארפירן

אלע לעבנס צו איין ברעג ;

יונגע וועגן, זיי באצירן

דיינע טרוימען און זיי פירן

דיינע טרוימען צו א ברעג.

מינע שטיערן זיינען העלער

אויף מיין וועג.

זאל דער מארגן קומען שנעלער

שנעלער.

פאפיר אין דאך ווייס

פאפיר אין דאך ווייס און סינגט אין דאך שווארץ,
צו דיר מיין זיס לעבן, ציט דאך מיין הארץ,
איך וואלט שטענדיק געווען דריי טעג נאכאנאנד
צו קושן דוין שוין פנים און צו האלפן דוין האנט

נעכטן ביינאכט בין איך אויף א חתונה געווען,
פיל שיינע מיידעלעך האב איך דארט געזען,
פיל שיינע מיידעלעך — צו דיר קומט נישט גאר —
מיט דיינע שווארצע אייגעלעך און דיינע שווארצע האר.

דוין טאלע, דוין מינע, דוין אידעלעך פאסאן,
אין הארצן ברענגט א פייער, מען זעט עס ניט אן
ניטא אזא מענטש, וואס זאל פילן ווי עס ברענגט
דער טויט און דאס לעבן איז בא נאט אין די הענט.

אך דו ליבער נאנט, הער אים מיין פארלאנג,
דעם אויטו ניסטו כבוד, מיט א שיינעם נאנג —
א מיד נוב א שטיבעלעך אויף דעם גראו דעם גרינעם
אז איך מיט מיין זיס לעבן אלץ וואוינען דערינען.

האָפּ מיינע המן-טאַשן

ווערטער : מ. פיראושניקאוו

יאַכנע דוואַשע פאַרט אין שטאַט,
האַלט זיך אין איין פּאַקן
זי דאַרף אויף פּורים קויפּן מעל
המן טאַשן באַקן.

2 { האָפּ, מיינע המן טאַשן
האַפּ מיינע ווייסע
האַפּ מיט מיינע המן-טאַשן
האַט פּאַסירט אַ מעשה.

סיגייט אַ רעגן, סיגייט אַ שניי,
סיקאַפּעט פּון די דעכער,
יאַכנע פּירט שוין אַ קאַרן מעל
אין אַ זאַק מיט לעכער.

האַפּ, מיינע המן טאַשן . . .

יאַכנע טראַגט שוין שלח מנות
צו דער מומען יענטע
צוויי דריי שוואַרצע המן-טאַשן
האַלב רוי, האַלב פּאַרברענטע.

האַפּ, מיינע המן טאַשן . . .

קויפּט, קויפּט, בייגעלעד.

מוזיק־פּון יוסף שראַגין פּון סעס ליפּצין

Koyfets Koyfets Hekelch Pri-shis-eh noch Hekel A Fluch - te - le A
 Trats-eh-le un s'oi-eh-le mit Grois Koyfets Koyfets Hekelch s'ix eh-
 shen-eh doch fun Alts Zki ze - en vi shas - le-eh Ois vi iz - meyt - lach dos
 Alts Zki ze - en vi shas - le-eh Ois vi iz - meyt - lach dos Alts
 Koyfets Koyfets Hekelch Zi - en sheyt A Sheyt ven iz vet koy - fe
 Hekelch vet mir es - hert-eh Glik Koyfets Koyfets Hekelch
 A - le King vi King sa - tan-eh Ois - eh - sa-eh - me iz - to es - oytz A
 Zehns Koyfets Koyfets Hekelch un helft mir iz main mit ven
 iz vet z - en Hekelch vel ich oich es - en hroyt ven iz vet z - en
 Hekelch vel ich oich es - en hroyt ven iz vet z - en
 Hekelch vel ich oich es - en hroyt.

קויפּט, קויפּט, בייגעלעד,
 פרישונקע נאך הייס.
 א פלעכטעלע — א צאצקעלע
 און ס'אייגעלע ניט גרויס.
 קויפּט, קויפּט, בייגעלעד,
 ס'איז געשמאקער דאך פון אלן;
 זיי זעען ווי בראסלעטן אויס —
 ווי דימענלעד דאס זאלן.
 קויפּט, קויפּט, בייגעלעד,
 זיבן סענט א שטיק.

(זיין איר וועט קויפן בייגעלעד,
 וועט מיר דאס ברענגען גליק.
 קויפּט, קויפּט, בייגעלעד,
 אלע איינס-ווי-איינס.
 בא'טעט'מע, אויסגעבאקענע
 ניטא ערגיץ אוינס.
 קויפּט, קויפּט, בייגעלעד,
 העלפט מיר אין מיין נויט.
 ווען איר וועט עסן בייגעלעד —
 וועל איך אויך האבן ברויט...

פאר א זיכערן מארגן!

פון טעם ליפצין

(מחיק : אַלבערט ביטער)

פאַרט אַ איד און זינגט זיך צו ;

פאַרט ברויט איבער טאָינע, —

טרייבט אַ טראַקטאָר, טראַקטאָר-טאַק

פריי פון זאָרג און דאָינע !

די יונגט זייט, און שניידט, און דרעשמ,

יאָנט זיך ווי אַ וויכער ;

מ'בויט, מ'בויט, מ'בויט דאָס לאַנד —

דעם סאָרגן סאַכן זיכער !

מ'לאָזט אַראָפּ זיך אין דער טיף,

צו גראָבן גאָלד און אייזן ;

מ'הויבט זיך אויף אין סטראַטאָספּער —

אַלץ קאָן מען היינט באַווייזן !

מ'בויט קולטור, מ'בויט פאַבריק,

מ'שאַרפט די מאַכט פון וויסן ;

אַלץ פאַר אַלעמען איז גלייך —

צו נעמען און געניסן !

ווער מיט האַמער, ווער מיט סערה,

וועך מיט פען און טויעך ;

אַלע, אַלע סאַר אייז צוועק —

צו שטאַרסן אַרבעטער טויעך !

אף ביראָ-לאַנד איז סאַצעוועט,

צו פאַרטיק סאַכן ניכער ;

מ'בויט, מ'בויט, מ'בויט דאָס לאַנד —

דעם סאָרגן סאַכן זיכער !

די מאַמע קאָכט וואַרעניקעס

די מאַמע קאָכט וואַרעניקעס, און איד בין גאָר פֿרוישיג ;

דערזע איד אַ שיינ מיידעלע, קריג איד צו איר חשק. לאַ-לאַ-לאַ . . .

מיר געפעלט דאָס מיידעלע, מיין מאַמע אין דער מיט ;

איד האָב ליב דאָס מיידעלע, מיין מאַמע וויל זי ניט. לאַ-לאַ-לאַ . . .

שיין איז דאָס מיידעלע, ווי די גאַנצע וועלט,

גאָר איין. חיסרון האָט זי זיך, זי האָט דאָך ניט קיין געלט. לאַ-לאַ-לאַ . . .

געלט איז דאָך קיילעכדיג, עס קייקלט זיך אַוועק ;

נעם איד מיר מיין מיידעלע און פאַר מיט איר אַוועק. לאַ-לאַ-לאַ . . .

אכציק ער און זיבעציק זי

סיאזי היינט אַקוראַט געוואָרן

פּופּציק יאָר

הי' זיי לעבן זיך אין איינעם, דאָס

אַלטע פּאַר,

זיי האָבן זיך געעלטערט, קוקט אייך צו

אַכציק ער און זיבעציק זי.

גאָט האָט זיי מיט עושר און כבוד

באַגליקט

אין לעבן האָבן זיי זיך קיין מאַל גיט

געקריגט

גאָר גאטעלע, גאר באַבעלע רופן זיי

זיך צו

אַכציק ער און זיבעציק זי.

אַזוי האָט מען גענומען צו ביסלעך

חיין

דעם זיידן מיט דער באַבען אין ראָד

אַריין

די מומע איז געגאַנגען אַקעגן אויף אַ

קני

אַכציק ער און זיבעציק זי.

אַזוי האָט מען געהוילעט ביו האַלבע

גאַכט

באַבעלע, זאָגט דער זיידע, אַ גוטע

גאַכט

שלאָף מיר געזונט און דעק זיך צו

אַכציק ער און זיבעציק זי.

העכער בעסער

טעקסט: מ. ווארשאַווסקי

Vivo 11

HE - CHER BE - SER, DI ROD, DI ROD MACHT GRE - SER GRIBS HAT MICH
 GAT GE - MACHT, GLIK HAT EA MIR GE - BRACHT, NU LIET, KIN, DER, A
 GAN - TZE MACHT, DI ME - ZIN, HE BIS, GE - GE - BN, DI ME - ZIN, HE DIS, GE -
 GE - BN

צי שפילן זיי, צי שלאָפן זיי,
 רייסט די סטרונגעס אלע אויף צוויי!
 די מעזינקע אויסגעגעבן!
 אייזיק, מאזעק,
 די באָבע גייט אַ קאָזעק!
 אָן עין־הרע, זעט נאָר, זעט,
 ווי זי טופּעט, ווי זי טרעט,
 אוי, אַ שמחה, אוי, אַ פרייד!
 די מעזינקע אויסגעגעבן!
 מאָטל, שמעון,
 די אָרעמע לייט זיינען געקומען!
 שטעלט פאַר זיי דעם שענסטן טיש,
 טייערסטע וויינען, טייערסטע פיש,
 אוי, מיין טאָכטער גיב מיר אַ קוש!
 די מעזינקע אויסגעגעבן!

העכער! בעסער!
 די ראָד, די ראָד מאַכט גרעסער!
 גרויס האָט מיך גאָט געמאַכט,
 גליק האָט ער מיר געבראַכט,
 הוליעט, קינדער, אַ גאַנצע נאַכט!
 די מעזינקע אויסגעגעבן!
 שטאַרקער! פריילעך!
 דו, די מלכה, איך, דער מלך!
 אוי, אוי, איך אליין
 האָב מיט מיינע אויגן געזען,
 ווי גאָט האָט מיך מצליח געווען!
 די מעזינקע אויסגעגעבן!
 איציק, שפיציק,
 וואָס שוויינסטו מיטן שמיציק?
 אויף די קלעזמער גיב אַ נעשריי,

העמערל

זערטער: א. רייזע

א. העמערל, העמערל, קלאָפּ!
 גיט גליטש פון מיין האַנט זיך אַרויס
 מיין איינציקער שפייזער ביסטו
 פון הונגער אָן דיר-גיין איך אויס. 2 {
 א. העמערל, העמערל, קלאָפּ!
 דער זיגער ער שלאָגט שוין באלד צוזעלף
 די אויגן זיי מאַכן זיך צו
 גיב כחות, אַ גאָטענדי, העלף. 2 {

א. העמערל, העמערל, קלאָפּ!
 שלאָג גיכער אַ שטוּקע נאָך אַ שטוּקע
 אין שטוב איז קיין ברויט שוין ניטאָ
 נאָר צרות און לייד אָן אַן עק. 2 {
 א. העמערל, העמערל, קלאָפּ!
 שלאָג גיכער די שטוּקעס, שלאָג גיך
 ביז מאַרגן מוז פאַרטיק שוין זיין
 דער גביהעסע טעכטערלע שייך. 2 {

פיקעט,

פון סעס ליפצין

(חעלאָדיס „ראָטן טרומעפּי“)

מוטיג, בראַווע סטרייקער, קאַמף מיט אַלע שונאים,
 מ'קאָן שוין מער ניט מאַכן אונז פאַר גרעסערע קבענים.
 פּיקעט, פּיקעט, פּיקעט, סטרייק איז אונזער וואָסן!
 פּיקעט, פּיקעט, פּיקעט, מיר ווילן מער ניט שקלאָפּן!
 די יוניאָן ברעכן ווילן זיי, אויף אונזער קאַרק גאָר זיצן;
 נו, חברים, אין דער ליין, די יוניאָן מוז מען שיצן.
 מענ זיך אונזער שונא שפּרינגען ווי אַ טינער;
 מיר וועלן אַלע זיכער פון קאַמף אַרויס די זיגער!
 זאַלן די פאַרפירער טאַנצן אַרומגענומען;
 וועט מען דאַרפן אַרבעטן, מוז מען צו אונז קומען.

זאַל זיין י. פּאַפּיערנעקאַך

זאַל זיין, אַז איך בוי אין דער לופט מיינע שלעסער,
 זאַל זיין, אַז מיין גאַס איז אין גאַנצן נישטאַ.
 אין טרוים איז מיר העלער,
 אין טרוים איז מיר בעסער }
 אין הלום דער הימל — נאָך בלויער פון בלאַ 2

זאַל זיין, אַז כ'וועל קיינמאַל צום ציל ניט דערלאָנגען,
 זאַל זיין, אַז מיין שיף וועט ניט קומען צום ברעג.
 מיר גייט ניט אין דעם, איך זאַל האַבן דערגאַנגען, }
 מיר גייט נאָר—דער גאַנג אויף אַ זוניקן וועג... 2

דער קרעמער

א. ליצעסין — מוויק : מ. יאסינאָחסקי

זיצט זיך אַ קרעמער אין קרעמל
 דער הונדערטסטער קרעמער אין גאס }
 ער זיצט און ער טראַכט פון אַ קונה 2
 אין דרויסן איז פינצטער און גאָס.
 אַ אירישע מלוכה, רבותי,
 צי קענט איר דאָ גרינטלעך פאַרשטיין,
 אַ מלוכה פון לויטער גאונים }
 אַ מלוכה פון מלכים אַליין, 2
 פּלוצלינג באַווייזט זיך אַ קונה
 אַ קונה ווי אַן אַרבעט די גרויס }
 ער בעט. פאַר אַ קאַפּיקע הערינג 2
 און שלאָגט אים פון ענין אַרויס.
 דערזען דאָס די אַנדערע קרעמער
 די הונדערטער קרעמער פון גאַס }
 און זיי עסן אים אויף מיט די אויגן 2
 מיט אויגן פול קנאה און האָס. 2
 זיצט זיך אַ קרעמער אין קרעמל.
 דער הונדערטסטער קרעמער אין גאס }
 ער זיצט און ער טראַכט פון אַ קונה 2
 אין דרויסן איז פינצטער און גאָס. 2

מארגאריטקעס פון ז. שניאור

אין וועלדל באם טייכה, דאָרט זיינען געוואקסן מארגאריטקעלעך עלנט און קליין; זוי קלייניקע זונען מיט ווייסינקע שטראלן, מיט ווייסינקע . . . טראַל־לאַל־לאַ.

געגאנגען איז חוהלע שטיל און פארחלומט צעלאָזן די גאָלדענע צעפ. דאָס העלדול אנטבלויזט און געמורמלט, געזונגען א לידעלע: טראַל־לאַל־לאַ.

דאָ קומט איר אַנטקעגן א בחר א שווארצער, מיט לאַקן, מיט שוואַרצע ווי פעד; ער פלאַמט מיט די אויגן און ענטפערט איר לוסטיק, און ענטפערט איר: טראַל־לאַל־לאַ.

— וואָס זוכסטו דאָ מיידעלע, וואָס האָסטו פארלאָרן?

וואָס ווילסטו געפינען אין גראָז? — איך זוך מאַרגאריטקעס—פאַררויטלט זיך חוה, פארויטלט זיך . . . טראַל־לאַל־לאַ.

— דו זוכסט גאָך? און איך האָב שוין טאַקע געפונען.

די שענסטע מארגאריטקע אין וואַלד. א מארגאריטקע מיט צעפ און מיט אויגן סאפירן, מיט אויגעלעך . . . טראַל־לאַל־לאַ.

לאַמיר זיך איבערבעטן

לאַמיר זיך איבערבעטן, איבערבעטן, שטעל דעם סאַמאַזאַר (2)
לאַמיר זיך איבערבעטן } זיי זשע נישט קיין גאַר } 2
לאַמיר זיך איבערבעטן, איבערבעטן, קויף אַ פאַר מאַראַנען (2)
לאַמיר זיך איבערבעטן } לאַמיר גיין סאַנען } 2
לאַמיר זיך איבערבעטן, איבערבעטן, האָסט שטייסטו באַ דער טיר? (2)

מיין דו פלאַזן

טעקסט: מאָרט ראָזענפעלד

ניט זוך מיך וואו די מירטן גרינען! געפינסט מיך דארטן ניט, מיין שאַזן, וואו לעבנס וועלן בא מאשינען, דארטן איז מיין דע פלאַזן.

ניט זוך מיך וואו די פויגל זינגען! געפינסט מיך דארטן ניט מיין שאַזן, א שפלאַך בין איר, וואו הייטן קלינגען, דארטן איז מיין דע פלאַזן.

ניט זוך מיך וואו פאנטאנען שפריצן! געפינסט מיך דארטן ניט מיין שאַזן, א שפלאַך בין איר, וואו הייטן קלינגען, דארטן איז מיין דע פלאַזן.

און ליבסטו מיך מיט ווארער ליבע! טא קום צו מיר, מיין נוסער שאַזן! און הייטער אויף מיין האַרץ די טריבע, און מאַד מיר זיס מיין דע פלאַזן.

עם ישראל חי!

עם ישְׂרָאֵל (2) חי,
עם ישְׂרָאֵל חי
עם ישְׂרָאֵל (2) חי
עַמְּנוּ יִשְׂרָאֵל חַי (3) }
עם ישְׂרָאֵל חי

לאַמיר זיך איבערבעטן } גיב אַ קוק אויף מיר } 2
לאַמיר זיך איבערבעטן, איבערבעטן, האָב אויף מיר רחמנות (2)
לאַמיר זיך איבערבעטן } כּי־הָאֵב דִּיך לִיב סכּנות } 2
לאַמיר זיך איבערבעטן, איבערבעטן, כּי־בַעס דִּיך זיי מיר מוחל (2)
לאַמיר זיך איבערבעטן } גיב צו מיר אַ־שמיּיכל } 2

אָרום דעם פֿייער

אָרום דעם פֿייער
איז אַלעס ליבער,
די נאַכט איז טייער,
מיר זינגען לידער.
און זאָל דאָס פֿייער
פאַרלאָשן ווערן,
שיינט אונדז דער הימל,
מיט זיינע שטערן.

באַקרוינט די קעפּ
מיט כלומען קראַנצן,
אָרום דעם פֿייער
מיר פֿריילעך טאַנצן.
ווייל טענץ און לידער
איז אונדזער לעבן,
דערנאָך איז שלאָף —
חלומות וועבן.

אַלע ברידער (סאָלקס ליד)

און מיר זיינען אַלע ברידער,
אוי, אוי, אַלע ברידער,
און מיר זיינען פֿריילעכע לידער,
אוי, אוי, אוי.

און מיר האַלטן זיך אין איינעם,
אוי, אוי, זיך אין איינעם,
אַזעלכעס איז ניטאָ ביי קיינעם,
אוי, אוי, אוי.

און מיר זיינען אַלע אייניק,
אוי, אוי, אַלע אייניק,
צי מיר זיינען פֿיל צי הייניק,
אוי, אוי, אוי.

און מיר ליבן זיך דאָך אַלע,
אוי, אוי, זיך דאָך אַלע,
חי אַ חתן מיט אַ כלה,
אוי, אוי, אוי.

קרויג דעם קרויג

חעלאָדע: „סטאַנציע דזשאַנקאיע“
פון טעם ליפּצין

רעאַקציע האָט זיך צעספּאַלאָשעט,
ווייל די וועלט זאָל פּראָסט און פּשוט
זיין געפירט פון וואָלסטריט „אַטאַס-מאַן“
אין שטויב צעבלאָזן — ציוויליזאַציע
און דערהויבן פאַשינאַציע —
מיט אַ נייעם וועלט-מלחמה פּלאַן.

העי, פּאַש, פאַשינאַציע,
עס וועט ניט גיין דיר האַצירטאַציע,
העי, דו פאַשינאַציע-נאַציע!

עס חלומט וואָלסטריט אַ גוטן חלום:
ווען עס וועט ניט זיין קיין שלום,
וועט די וועלט איר קומען אויף אַ טאַן.
האַלט זי אין האַנט די גרויסע באַמבע
כלומרשט ניט זי אַלץ אויף טראַמבע . . .
און פאַרטאַיעט קוקט זי ווי אַ קאַץ . . .
(רעפּרייז)

דאָך ניט העלפּן וועט די חיות,
אַלע טאָג עס קומט אָן נייעס —
עס שיינט אַרויס די זון דאָ און דאָרט
די „צעשיסער“, פּיילן צילן,
קעץ מיאזוקען — הינט עס בילן;
און דער קאַראַזואַן, ער פאַרט און פאַרט! . . .
(רעפּרייז)

חביבה'לע

ווערטער: עליזה גרינבלאט מוזיק פון: א. עלשטיין

בלויע אייגעלעך אַ פאַר,
 גאַלדיק ברוין זיינען אירע האַר.
 חביבה'לע, דו ביסט מיין זונען-שיין.
 אַ קיעלע, אַ ציגעלע, אַ בעטעלע,
 אַ וויגעלע
 און מיר וועלן שטענדיק גליקלעך זיין.
 (רעפריין)

אַ בלימעלע, אַ פעלדעלע,
 אַ בוימעלע, אַ וועלדעלע,
 פלאַנצן וועלן מיר ברויט און וויין,
 דאָס לעבן וועט זיין וואונדערלעך,
 מיר'ן האָבן אַ צוויי קינדערלעך,
 דו וועסט אייביק מיין פרינצעסין זיין.
 (רעפריין)

איין נגב, איין אַ ביידעלע,
 דאַרטן וויינט אַ מיידעלע.
 שיינ איז זי ווי די גאַנצע וועלט;
 איר נאַמען איז חביבה'לע,
 בויט זי אַ שטיבעלע,
 פון ליבע וועבט זי איר געצעלט.

חביבה, חביבה, חביבה'לע,
 צי וויסט דו, אַז איך האָב דיר אַזוי
 ליב?
 חביבה, חביבה, חביבה'לע,
 וואָכן וועל איך שטענדיק
 ביי דיין שטוב.

די כאַפּלאַפּערס

פון סעם ליפצין

(מעלאָדיע 19 || „אַפּגעשמיטענער קאַפּיטאַליסטי“)

שטורעמדיג און בליציג, און פּאַראַוים מיט דער האַנט, —
טראַל-לאַל, טראַל-לאַל.

האָט היטלער זיך געלאָזט צו סאָוועטן פאַרבאַנד —
בראַוואו, בראַוואו.

מיט גרויס אַפעטיט גענומען שלינגען,

און אַ לויב פאַר זיך צו זינגען.

כאַ-כאַ, כאַ-כאַ, כאַ-כאַ-כאַ, כאַ-כאַ-כאַ.

מיט דעם „דוטשע“ און מיסאַדאָ זיך צוזאַמענגערעדט —

טראַל-לאַל, טראַל-לאַל.

מאָסקווע פאַרנעמען, ער וועט און וועט . . . בראַוואו, בראַוואו.
געמאַכט שוין פלענער, געגעבן באַפעלן,

ווי אזוי דאָס איינצושטעלן.

כאַ-כאַ, כאַ-כאַ, כאַ-כאַ-כאַ, כאַ-כאַ-כאַ.

האָבן זיך די האָרדעס שטאַרק דערפרייט —

טראַל-לאַל, טראַל-לאַל.

און מיט כוח האָט זיך די „אַקס“ צעדרייט — בראַוואו, בראַוואו.

אַ קלונג געטאָן האָט היטלער מיט די שפּאַרן,

און אויף דער וועלט גענומען פּאַרן.

אַי-אַי, אַי-אַי, אַי-אַי, אַי-אַי,

ווי ער האָט זיך פּאַראַוים נאָר געגעבן אַ רוק —

טראַל-לאַל, טראַל-לאַל.

געכאַפט גלייך אַ זעץ האָט ער אינ'ם שנוק — בראַוואו, בראַוואו.

צעשאַסן די „אַקס“ ביים גרויסן בריה,

אַנשטאַט שטעט — ער האָט די כאַלעריע.

כאַ-כאַ, כאַ-כאַ, כאַ-כאַ-כאַ, כאַ-כאַ-כאַ.

ש ט י ל ק י י ט

פריי באארבעט פון העברויאישן : בען יאָמען

שטילקייט און רו שוועבט איבער אלעם,
 ס'רוט חלוק אין זיין געצעלט ;
 ס'שפרייט די נאכט אויס אירע פלינגען
 איבער עמק ישראל .
 ס'שיינט לבנה, סוי פאלט איבעראל —
 פון בית אלפא ביז נהלל.

צחינג :

אך, ווי שיין איז די נאכט,
 אלץ ליגט שטיל און פארטראכט :
 דרעמל, לאנד מיינס, דרעמל אָן זאָרגן —
 איך וועל דיך היטן ביז פרימאָרגן.

ס'שושקען זיך פעלדער פול מיט קאָרן,
 ס'קלינגט דאָס פאסטוכישע ליד ;
 ס'זויעט מיין לאנד פון פיין ניט וויסן,
 ס'זויעט חלוק ניט ווערן מיד.

זיי געבענמשה, דו זתיק, ליכטיק לאנד,
 פון בית אלפא ביז נהלל.

אך, ווי שיין איז די נאכט, א. א. א. זי.

אן אַלטער דיים

האָב איך מיר אן אלטן דיים . . .
 איז דער דער דיים אויך ניט מיין . . .
 לאַמיר אלע פריילעך זיין,
 קומט מיט מיר אין שענק אריין,
 טרינסען בראָנסן, טרינסען וויין . . .
 ניט קיין מאָרגן, ניט קיין היינט . . .
 ניט קיין חבר, ניט קיין פריינט . . .
 ווען איך האָב אַ נאַנצן טאַלער,
 וואָלט איך זיין דער נאַנצער צאָלער.
 האָב איך ניט קיין ווייב און סינד . . .
 בין איך פריי ווי דער ווינט . . .
 האָב איך ניט קיין גראָשן געלט . . .
 פייף איך אויף דער נאַנצער וועלט . . .

זינגען מיר

פון: ז. וויינפעד

זינגען מיר, שטייט אויף איר אַלע
פאַרבלוטיקטע,
און דורך געזאַנג —
ווערן הערצער דערמוטיקטע!
זינגען מיר! זינגען מיר! זינגען מיר!
און די וועלט פאַרקלינגען מיר!
זינגען מיר, שטייט אויף
איר אַלע פאַרמאַטערטע,
און דורך געזאַנג —
ווייען פאַנגען צעפלאַטערטע!
זינגען מיר א. אַז. וו.
זינגען מיר, שטייט אויף
איר אַלע פאַרשמיסענע,
און דורך געזאַנג —
ווערן קייטן צעריסענע!
זינגען מיר א. אַז. וו.

רעדן טויטע . . .

(אויף דער מעלאָדיע: „א קרענצע“)

פון סעס ליפצין

אין די קברים ליגן קינדער,
צוגעדעקט מיט ערד און שטיין.
קומט אַ מאַמע טרייסט געפינען,
2 { דורך אויסגיסן איר געוויין.
רעדן פון די קברים טויטע,
און זיי רעדן האַרבע רייד:
ווער עס זעט ניט מאַמעס טרערן,
2 { זאַל ניט זען קיין ליכט און פרייד.
ביי די קברים וואַקסן ביימער,
פול מיט לעבן, גרינס און צוויט.
ווער עס פירט אַ קאַמף פאַר פרידן,
2 { זאַל פון קריג שוין זיין באַהיט.
די וואַס אַרבעטן פאַר שלום
זאַל זיי ליב זיין יעדע שעה,
און די צינדער פון מלחמה —
2 { זאַל באַוויינען שוואַרצע קראַ

די נייע צייט

תערטער: אברהם רייזען

און יעדער טאָן
פון ליד זאַגט אָן:
די זון איז אויפגעאַנגען.
עס עקט די נאַכט,
דער טאָג דערוואַכט.
פול האַפנונג, לוסט און שמרעכז:
דו הערסט אין לופט,
אַ שטימע רופט —
צו מוט און קראַפט און לעבן.

און זאַל ווי ווייט
נאָך זיין די צייט
פון ליבע און פון שלום,
דאָך קומען וועט,
צי פרי, צי שפעט,
די צייט — עס איז קיין חלום.

איך הער דאָס ליד
פון ליבע, פריד,
די מעכטיקע געזאַנגען;

די משקה

(פאלקס-ליד)

ANDANTINO

DE- SHI- AS DER SHAD-CHN IS GE- KU- MEN TZUM ZEI- DN DEM
 TA- TN DER MA- MEN A- SHI- DACH REI- DN NO- BN ZEIG- RET UN GE-
 RET BIZ S'IS GE- VO- RN TZU NISHT BIZ VA- NEN DI MASH- KE YAKHA-
 RAIN GE- NISHT FUN DER MASH- KE IS DER SHI- DACH GE- VO- RN GEWU- SN DER
 TA- TE IS GE- VO- RN DER MA- MES CHO- SN *oi oi*
 LA LA LA LA LA LA LA LA LA LA LA LA LA LA LA LA

אוי, אוי, לאַ, לאַ, א. א. ווי.
 איך געדענק נאך ווי ביי מיין בריח
 איז די משקה ניט אַראָפּ פון טיש
 מען האָט געוואונטשן מזל טוב,
 אַז איך זאָל אויסוואַקסן אַ גרויסער רב.
 צוליב דער משקה האָט מיין טאַטע
 מיין מאַמען גענומען,
 פון דער משקה בין איך אויף דער
 וועלט געקומען.
 אוי, אוי, לאַ, לאַ, א. א. ווי.

שעת דער שדכן איז געקומען צו
 מיין זיידן
 דעם טאַטן דער מאַמען אַ שידוך
 ריידן,
 האָבן זיי גערעדט און גערעדט ביז
 ס'איז געוואָרן צו נישט,
 ביז וואָנען די משקה'ט זיך
 אַריינגעמישט,
 פון דער משקה איז דער שידוך
 געוואָרן געשלאָסן,
 דער טאַטע איז געוואָרן דער
 מאַמעס חתן.

דער טורמע-שליסל

ווערטער פון דוד סעלצער מוזיק פון י. בעדקין

Moderato di ma-mehot ge-bracht mir ka-ve di ma-mehot ge-bracht mir tei di

ma-me hot mir altz ge-bracht o-ber mit dem tur-me shli-s'l veil

a tempo oi drei mich i - ber bru-der oi pa - vo-lil drei veil in

a tempo

hartz di koi - ln tu - en mir noch vei.

1-2. 3.

איך האָב אים צוריק געשלאָגן,
פאר יעדן קלאַפּ גענעבן צוויי,
זיינען ווייסע מיך באַפאלן
און מיט בליי געשטאָסן, וויי! רעפּרין

אינדרויסן קלינגען מוסטרירט,
אינדרויסן הער איך אַ געשרי,
עפּשער קומען זיי מיך נעמען
און אַף שטריק מיך לינמשן, וויי!
רעפּרין

עפּשער איז דאָס נאָר מיין מאַמע,
עפּשער קומען מייע ברודער צוויי,
עפּשער ברענגט מען איצט צומאָגן
מיך דעם טורמע-שליסל, וויי! רעפּרין

די מאַמע האָט געבראַכט מיר קאווע,
די מאַמע האָט געבראַכט מיר טיי,
די מאַמע האָט מיר אַלץ געבראַכט,
אַבער ניט דעם טורמע-שליסל, וויי!

אוי, דריי מיך איבער, ברודער,
אוי, פּאַוואָליע דריי,
ווייל אין האַרץ די קוילן
טוען מיר נאָך וויי.

איך האָב אין פעלד געאַרבעט
איך האָב געקאָסעט היי,
איז דער פּאַרמאַן מיך באַפאלן
און מיט בייטש געשמיסן, וויי! רעפּרין

אברהמל דער מאַרוויכער

פון מרדכי געבירטיג

ס'וואַקסט אַ גנב, ס'איז מקוים
 געוואָרן —
 אַ גנב בין איך, גאָר אַ וואוילער יאָט.
 איך בין אברהמל, דער פּיאַיקסטער
 מאַרוויכער,
 אַ גרויסער קינסטלער, כ'ארבעט לייכט
 און זיכער,
 אַ יאָט אַ קליינער אַריין אין
 קוטשעמענט,
 אַרויס אַ מוזיק, אַ זעלטענער טאַלאַנט,
 אוי, אוי,
 כ'פּאָר נישט אויף מאַרקן ווי יענע
 פּראַסטע יאָטן,
 כ'צופּ גאָר ביי קאַרגע, שמוציקע
 מאַגנאַטן,
 כ'האַב ליב אַ מענטשן, אַ מילדן, אַ
 גאַש־בראַט,
 איך בין אברהמל גאָר אַ וואוילער יאָט.
 שוין נישט לאַנג וועט דאָס שפּיל
 געדויערן,
 קראַנק פון קלעפּ, גיפט פון תּפּיסה־
 מויערן,
 גאָר איין בקשה, כ'וואַלט אַזוי
 געוואַלט —
 גאָך מיין טויט, אין אַ טאָג אַ טריבן,
 זאָל אויף מיין מצבה שטיין געשריבן
 מיט אותיות גרויסע און פון גאַלד ;
 דאָ ליגט אברהמל, דער פּיאַיקסטער

אַן אַ היים בין איך יונג געבליבן,
 ס'האַט די נויט מיך אַרויסגעטריבן,
 ווען איך האָב גאָך קיין דרייצן יאָר
 געהאַט,
 אין דער פרעמד, ווייט פון מאַמעס
 אויגן,
 האָט אין שמוץ מיך די גאַס דערצויגן,
 געוואָרן איז פון מיר אַ וואוילער יאָט:
 איך בין אברהמל, דער פּיאַיקסטער
 מאַרוויכער,
 אַ גרויסער קינסטלער, כ'ארבעט לייכט
 און זיכער,
 דאָס ערשטע מאָל, כ'וועל'ס געדענקען
 ביזן טויט,
 אַריין אין תּפּיסה פאַר לקחנען אַ ברויט,
 אוי, אוי,
 כ'פּאָר נישט אויף מאַרקן ווי יענע
 פּראַסטע יאָטן,
 כ'צופּ גאָר ביי קאַרגע, שמוציקע
 מאַגנאַטן,
 כ'בין זיך מחיה, ווען כ'טאַפּ אַזאַ
 מאַגנאַט,
 איך בין אברהמל גאָר אַ וואוילער יאָט.
 אין דער פרעמד נישט געהאַט צום
 לעבן,
 געבעטן ברויט, אַן אַרעמער פּלעגט גאָר
 געבן,
 זאָר יענע לייט, וואָס זיינען תּמיד זאָט,
 פּלעגן אַפט טרייבן מיך מיט צאָרן.

אברהמל דער מארוויכער

ווען איבער אים וואָלט געוואָכט אַ מאַמעס אויגן,	מאַרוויכער,
ווען ס'וואָלט די פינצטערע גאַס אים ניט דערצויגן,	אַ מענטש אַ פיינער, מיט האַרץ, מיט געפיל,
ווען נאָך אַלס קינד ער אַ טאַטן וואָלט געהאַט,	אַ מענטש אַ ריינער, ווי גאַט אַליין נאָר וויל, אוי, אוי,
דאָ ליגט אברהמל, יענער וואוילער זיין	

געוואָלד, עס ווילט זיך !

אַן פעפער און אַן שמאַלץ	געוואָלד, עס ווילט זיך,
אַ לאַקשן־ברעט אויף קאַטשען די וואַרנישקעס ?	עס ווילט זיך, עס ווילט זיך,
געוואָלד, וואו נעמט מען ?	עס ווילט זיך עסן
וואו נעמט מען ? וואו נעמט מען ?	פרישענקע וואַרנישקעס
אַן אויוון אויף צו באַקן	אַן הייוון און אַן זאַלץ,
די וואַרנישקעס ?	אַן פעפער און אַן שמאַלץ,
אַן הייוון און אַן זאַלץ,	אַי, עס ווילט זיך עסן פרישענקע וואַרנישקעס.
אַן פעפער און אַן שמאַלץ	געוואָלד, וואו נעמט מען ?
אַן אויוון אויף צו באַקן	וואו נעמט מען ? וואו נעמט מען ?
די וואַרנישקעס ?	וואו נעמט מען מעל
געוואָלד, געוואָלד, וואו נעמט מען ?	אויף מאַכן די וואַרנישקעס ?
געוואָלד, וואו קריגט מען ?	אַן הייוון און אַן זאַלץ,
וואו נעמט מען אַ ווייבל ?	אַן פעפער און אַן שמאַלץ,
וואו נעמט מען אַ ווייבל ?	וואו נעמט מען מעל
אַ ווייבל אויף צו מאַכן	אויף מאַכן די וואַרנישקעס ?
די וואַרנישקעס ?	געוואָלד, וואו קריגט מען ?
אַן הייוון און אַן זאַלץ,	וואו קריגט מען ? וואו קריגט מען ?
אַן פעפער און אַן שמאַלץ	אַ לאַקשן־ברעט אויף
אַ ווייבל אויף צו מאַכן	קאַטשען די וואַרנישקעס ?
די וואַרנישקעס ?	אַן הייוון און אַן זאַלץ,
געוואָלד, וואו ?	

אין און אַרעם שטיבעלעך

הערטער: מ. קארמאן — מוזיק: מ. געלבארט

con moto

IN AN O - REA SHTI - BE - LE O - VNT PLAIT BAHM KOI - MEN SHPANT LI - BE
 MU - TER DORT - FAR DEM KIND IRS TROI - MEN SHPANT A LI - BE AN - TROT DORT
 FAR DEM KIND IRS TROI - MEN ZINGT ZI AM A LI - BE - LE PACHT ER
 MIT DI HEHT - LECH ZINGT DOS GAN - TLE SHTI - BE - LE - ZIN - GEN MIT DI
 VENT - LECH ZINGT DOS GAN - TLE SHTI - BE - LE - ZIN - GEN MIT DI VENT - LECH
 PA - TCHE PA - TCHE KI - CHE - LECH OI - TLE - RL MAIN KLEI - NER
 PA - PET KM - FN SHI - CHE - LECH MA - MET KOI - FN ZEK - LECH
 PA - PET KOI - FN GHI - CHE - LECH OI - TLE - RL MAIN SHEI - NER
 PA - PET KOI - FN FER - SE - LECH MA - MET ON TON GLEK - LECH

פאפעט קויפן שיכעלעך,
 מאמעט שטריקן זעקעלעך,
 פאפעט קויפן פערדעלעך,
 מאמעט אנטאן גלעקעלעך.
 אט אַווי אין שטיבעלעך
 הערשט אי גליק, אי טריידן,
 זייט ביז זייט מיט אַרעמקייט
 2 } חווינט דאָרט אַ גן עדן.
 גרעסער איז די ליבע דאָרט
 גרעסער איבער אַלעס
 2 } שטאַרקער איז די ליבע דאָרט
 שטאַרקער הי דער דלות.

אין און אַרעם שטיבעלעך
 אַהנט צייט ביים קוימען
 שפינט אַ ליבע מאַמע דאָרט
 2 } פאַר דעם קינד אירע טרוימען
 זינגט זי פאַר אים אַ לידעלעך
 פאַטשט ער מיט די הענטלעך
 2 } זינגט דאָס גאַנצע שטיבעלעך
 זינגען מיט די הענטלעך.
 פאַטשע, פאַטשע, קיכעלעך,
 אוצול מיין קליינער,
 פאפעט קויפן שיכעלעך,
 זונעלע מיין שיינער,

פאק זיך!

פון אָנקל סעם

(מעלאָדיע פון „יאָשקע פּאַרט אַוועק“)

פאק זיך גיך, דו פאראזיט, וואָס מאַכסטו פוילע שטיק.
באַרג אַראָפּ איז איצט דיין גאַנג, ניטאָ קיין וועג צוריק!

גיי! גיי! גיי! און רו אויף יענער וועלט,
גענוג האָסטו מיין פּראַצע, שווייס, פאַרוואַנדלט דאָס אין געלט!

יאָרן לאַנג האָסטו גערויבט, געלעבט פון מענטשלעך בלוט,
דעם אַרבעטער מיט גויט באַלוינט, אַליין געלעבט זיך גוט.

ביזט זאט געווען, גוט באַקליידט, געוואוינט אין אַ פּאַלאַץ,
איצט אַרויס, דו פאַראַזיט, מאַך פריי פאַר אונז דעם פּלאַץ!
דער אַרבעטער, ער האָט דערוואַכט, ער נעמט שוין דאָס פאַרשטיין
אַז ער קאָן זיין „שטעמעלע“ איצט אַליין באַשטיין! . . .

קינדערלאַנד

פון סעם ליפּצין

(מעלאָדיע: „הוליעט, הוליעט קינדערלעך“)

קינדערלאַנד אַ צויבערלאַנד מיט פרייד פאַר קליין און גרויס,
שמידט פאַר אייך דאָס לעבן אויס כל זמן די זון איז הייס.

לֹוסטיג, פריילעך, קינדערלעך אין דעם קינדערלאַנד,
ליב עס איז דער שיינער זומער אין דעם צויבערלאַנד!

שעפט אייך אָן מיט פרישע לופט, לעבן איז דאָך גוט,
בלויער הימל, גרינער גראַז, גיט צו נייעם מוט.

באָדט זיך אין דעם קלאָרן טייך, די זון זי באַדט זיך אויך.
אַ קלאָרער טייך, אַ וואַרים זון גיט צו נייעם כוח.

שטיפט און לערנט קינדערלעך, דער מאַרגן פאַר אייך העלט.
מיט פרישע כוחות שעפט זיך אָן, עס וואַרט פאַר אייך אַ וועלט.

דו פרעגסט מיר

ווערטער : אברהם רייזען -

<p>1 דו פרעגסט מיר, מיין פריינט, ווי אַלט איך בין שוין ? איך וואָלט עס דיר גערן דערציילט, נאָר גלויב מיר, מיין פריינט, איך ווייס ניט אַליין, עס האָט ניט געלוינט זיך צו ציילן.</p> <p>דער קאַרגער ציילט געלט, דער גליקלעכער — טעג ; מע ציילט וואָס איז ליב, וואָס איז טייער.</p>	<p>2 מיין לעבן, אַ פריינט, איז אַ וויסט לאַנגער וועג, און פונקט פאַראַיאָרן ווי היי יאָר.</p> <p>אויב לעבן הייסט ליידן, דאָן לעב איך שוין לאַנג, דאָן האָב איך גענוג זיי, די יאָרן.</p> <p>אויב לעבן הייסט הערן פון גליק כאַטש אַ קלאַנג, דאָן בין איך נאָך ניט געבוירן.</p>
--	--

ווער קען אים, ווער ווייס אים ?

(פון רוסישן)

ווען די זון פאַרגייט אין אָונט,
שליכט זיך אַ בחור ביי מיין הויז.
ווינקט צו מיר בלויז מיט די אויגן,
רעדט קיין אינציק וואָרט אַרויס.

וואָס קאָן דאָס באַדייטן
זיך ווינקען פון ווייט ? (3).

ווען איך קום צו אַ פאַרווילונג,
נאָר ער זינגט און נאָר ער זאַכט ;
און ביים געזעגענען זיך ביים טויער,
ווערט ער אומעטיק פאַרטראַכט.

ווער קען דערקלערן,
זיך אומעטיק ווערן ? (3) -

כ'האָב צוויי בריוו פון אים דערהאַלטן,
עפעס סודותדיק, פאַרשטעלט ;
יעדע שורה איז פול מיט פינטלעך...
טרעף אַליין אויב דיר געפעלט !

ווער קען זיך דערקלייבן,
אין אַזא שרייבן ? (3).

איך האָב ניט אַנגעהויבן טרעפן :
האַף אומזיסט ניט און ניט וואָרט !
דאָך מיין האַרץ איז מיר האָט עפעס
אַזוי אַנגעזעם געבאַרט ! . . .

ווער בעט אים ? ווער ווייסט אים ?
אַ שרייבן ווער הייסט אים ? (3).

אונזער לאַנד

פון טעם ליפצין
(מעלאָדיע פון „אן די לאַי“)

פון אונזער בלוט און שווייס איז דאָס לאַנד איצט גרויס,
מיר האָבן געבויט דאָס לאַנד!
געפירט די פראַכט, געגראָבן אין שאַכט,
מיר האָבן געבויט דאָס לאַנד!

אונזער לאַנד! אונזער לאַנד! מיר האָבן געבויט דאָס לאַנד!
זאָג פעסט און האַרב: קעמף! נישט שטאַרב!
אונזערס איז דאָס לאַנד!

מיר האָבן קיין ברויט, קיין העמד, מיר זיינען זיי פרעמד,
מיר האָבן געבויט דאָס לאַנד!
פון אונזער שקלאַפן האָבן זיי רייכטימער געשאַפן,
מיר האָבן געבויט דאָס לאַנד!

געצייגן-באַנען, טעלעפאָנען, פאַר מילן מיליאָנען,
מיר האָבן געבויט דאָס לאַנד!
געמאַכט פיינע אַנטיקן, טורעמס און בריקן,
מיר האָבן געבויט דאָס לאַנד!

איצט טיילט מען אונז נדבות, שפּיז סם-המות,
מיר האָבן געבויט דאָס לאַנד!
פאָדערט דירות, אַרבעט און שכירות!
מיר האָבן געבויט דאָס לאַנד!

ברידער

קינדער, אַט וועל איך אייך זאָגן,
איינס, צוויי, דריי,
ווען דער נייער טאָג וועט טאָגן,
איינס, צוויי, דריי.

פון מאַרטין בירנבוים
דאָס וועט זיין די שענסטע מעשה,
איינס, צוויי, דריי,
שוואַרצע, געלע, ברוינע, ווייסע,
איינס, צוויי, דריי,

זעלן מענטשן זיין ווי ברידער,
וועט מען זינגען נייע לידער
איינס, צוויי, איינס, צוויי,
איינס, צוויי, דריי.

דאָן וועט זיין פאַר אַלע פריגן,
סיי פאַר קריסטן, סיי פאַר יידן,
איינס, צוויי, איינס, צוויי,
איינס, צוויי, דריי,

זאל שוין קומען די גאולה

ווערטער: ש. קאָטשערגינסקי — פאָלקס־מעלאָדיע

CON SPIRITO

ZOL SHOIN KU-MEN DI GE-U-LE ZOL SHOH KU-MEN DI GE-U-LE

ZOL SHOIN KU-MEN DI GE-U-LE MO-SHI-ACH KUM SHAN BALD -

SHI-ACH KUM SHOIN BALD FINE ON GE-ZA-MIT OI-FM HAR-TZU

NACHT MEN A LE-CHA-YIM UN AZ U-MET LOZT MIT RU-EN

ZIN-GEN MIR A LID AZ 'SIS NI-TO KAIN BRAN-FN MUZ MENTRIN-KEN

MA-YIM HA-YIM CHA-YIM IS DOCH CHA-YIM VOS ZARF HOCH DER

YID

FINE NOW CONTINUE WITH 2nd and 3rd VERSES.

ר' ישראל'יק דער מחותן
 דרייט זיך אין דער מיט.
 ס'וועט זיך אויפכאפן משיח
 פון זיין טיפן דרימל
 און דעהערן אונדזער תפילה/דיקע ליד.

זאל שוין קומען א"ח

עס איז א דור פון כולו חיוב,
 זייט גיט קיין נאראגים,
 און פונעם זינדיקן — משיח קומען
 וועט.

א, טאטעניו אין הימל, עס בעטן
 בני רחמנים,

זע, און משיח זאל גיט קומען
 א ביסעלע צו שפעט.

זאל שוין קומען די גאולה (3)
 משיח, קום שוין באַלד!

אָנגעזאָלעט אויפן האַרצן
 מאַכט מען אַ לחיים,
 און אַן אומעט לאָזט גיט רוען
 זינגען מיר אַ ליד.
 אַן ס'איז גיטאָ קיין בראַנפן
 מוז מען טרינקען מים,
 מיט חיים איז דאָך חיים,
 וואָס דאַרף נאָך דער איד?

זאל שוין קומען א"ח

טאַנצן ביימער אין די וועלדער,
 שטערן אויפן הימל,

לאמיר זיך איבערבעטן

BRIOSO

LO-MIR ZICH I-BER-BE-TN I-BER-BE-TN SHTEL DEM SA-MO-
 VAR SHTEL DEM SA-MO- VAR LO-MIR ZICH I-BER-BE-TN
 ZAI-ZNE NISHT KAIN NAR- LO-MIR ZICH I-BER-BE-TN
 ZAI ZNE NISHT KAIN NAR

<p>2 {
לאמיר זיך איבערבעטן,
גיב אַ קוק אויף מיר.</p>	<p>לאמיר זיך איבערבעטן,
שטעל דעם סאָמאָואַר, (2)</p>
<p>לאמיר זיך איבערבעטן,
האָב אויף מיר רחמנות. (2)</p>	<p>2 {
לאמיר זיך איבערבעטן
זיי זשע נישט קיין נאַר.</p>
<p>2 {
לאמיר זיך איבערבעטן,
כ'האַב דיך ליב סכנות.</p>	<p>לאמיר זיך איבערבעטן,
קויף אַ פאַר מאַראַנצן, (2)</p>
<p>לאמיר זיך איבערבעטן,
כ'בעט דיך זיי מיר מוחל. (2)</p>	<p>2 {
לאמיר זיך איבערבעטן
לאמיר גיין טאַנצן.</p>
<p>2 {
לאמיר זיך איבערבעטן,
גיב צו מיר אַ שמייכל.</p>	<p>לאמיר זיך איבערבעטן,
וואָס שטייטטו באַ דער טיר ? (2)</p>

ביים חתנים טיש

<p>יולאַ-לאַ, יולאַ-לאַ (4).
 דריי זייגען די מחותנים,
 וואָס זיי ציילן די מזומנים.
 פיר זייגען — די חופה שטאַנגען,
 חתן-כלה אַפיר געגאַנגען.
 פינף זייגען די כלי-זמרים,
 וואָס זיי שפילן — פאַר רייך און אַרעם.
 זעקס זייגען די זעקס טעג,
 וואָס מען טאַר נישט און וואָס מען מעג.
 זיבן זייגען די שבע ברכות,
 מען זאָגט צו גוד, מגיט קדחות.
 (זעקס, פינף, פיר ביז צו איינס.)</p> | <p>איך וועל אייך אָנהויבן צו דערקלערן,
 וואָס פון איינס — קען אַלץ ווערן.
 איינס איז ביים חתנים טיש,
 וואו מען עסט און וואו מען טרינקט,
 וואו מען הוליעט און מען זינגט —
 י'נלאַ-לאַ, י'נלאַ-לאַ (4).
 איך וועל אייך אָנהייבן צו דערקלערן,
 וואָס פון צוויי קען אַלץ ווערן.
 צוויי זייגען חתן-כלה,
 וואָס זיי שטייען איבער אַלע.
 איינס איז ביים חתנים טיש,
 וואו מען עסט און וואו מען טרינקט,
 וואו מען הוליעט און מען זינגט —</p> |
|--|---|

Du, Du

הערטער : עליזה גרינבלאט

דו, דו

Andante Così Moto

CH'GEI A - RUM BAIM BREG FUN YAM UN ZUCH DICH ALTZ A - RUM - A
 SHTIL - LE CH'VALIE - LE MURMLT KOIM DER TZOIBER FUN DAIN SHTIM
 DU - DU FUN ALE TZARTE BLUMEN
 DU DU DU DU FUN A - LE MAIN - ME TROYMEN DU DU

Ch'gei arum baim breg fun yam	כיגיי אַרום ביים ברעג פון ים
Un zuch dich altz arum.	און זוך דיך אלץ אַרום.
A shtile ch'valie murmlt koin	אַ שטילע כּוואַליע מורמלט קוים
Der tzoiber fun dain shtim.	דער צוויבער פון דיין שטים.
Du, du, fun ale tzarte blumen	דו, דו, פון אַלע צאַרטע בלומען,
Du, du, du, du, fun ale	דו, דו, דו, דו, פון אַלע מיינע
maine troymen, du, du.	טרוימען, דו, דו.

Shpreiten zich di himlen ois	שפּרייטן זיך די הימלען אויס
Het gantz vait avek,	העט גאַנץ אַוועק,
Kumt a vintele tzeugein	קומט אַ ווינטעלע צו גיין
Un klapt on baim breg.	און קלאַפט אָן ביים ברעג.

Du, du, etc. . . . דו, דו, א. א. וו.

Soidn zich di vintlechn shtil	סודן זיך די ווינטלעך שטיל
Mit getlechn gezang	מיט געטלעכען געזאַנג
Un in hartzn tif ba mir	און אין האַרצן טיף ביי מיר
Flatert a farlang.	פּלאַטערט אַ פאַרלאַנג.

Du, du, etc. . . . דו, דו, א. א. וו.

Nemt main benkschaft	נעמט מיין בענקשאַפט ווייך
vintlechn oif	און טראַגט אַוועק אַ גרוס,
Un trogt avek a grus	זאַגט אים, אַז איך בענק אַזוי
Zogt im az ich benk azoi	כיגיי פון בענקשאַפט אויס.
Ch'gei fun benkschaft ois.	

TSHASTUCHN

shpilewlik

A rai-che land A-me-ri-ke ke-nen mir aichshve-m
 ni-to do kain o-rem man tzvi-sh'n mi-llo-ne-ren.
 Bim bim bim bim bim bim bom bim bim bim bom bom
 bim bim bim bim bim bim bom bim bim bim bom bom.

טשאַסטוכן

פון זוני מאור

א רייכע לאַנד אַמעריקע
 קענען מיר אייך שווערן:
 נימא דאָ קיין אַרימאָן —
 צווישן מיליאָנערן.
 צוזינג:

ביים-ביים-ביים-ביים-ביים-ביים-ביים
 ביים-ביים-ביים-ביים-ביים-ביים-ביים

פרייהיים, דעמאָקראַטיע
 האָט דאָ יעדער איינער:
 איז נימאָ קיין וועטשערע,
 מעג מען גריזשען ביינער.

הייזער און פּאַלאַצן
 פּאַבריקן און מאַשינען
 שפּאַלמ זיך אַזש דער מוח
 אַ פּעני צו פּאַרדינען.

איינער גייט אין שפּאַן און שלעפּט
 אַ צווייטער האַלט די לייצעס
 ווער עס טויג צו גאָר ניט ניט
 רייט אויף יענעס פלייצעס.

91 **EVERYBODY LOVES SATURDAY NIGHT**

יעדערער האָט ליב שבת נאַכט

Nigerian Resistance Song
Arr. by Al. Moss

Everybody loves Saturday night.
Everybody, everybody,
Everybody, everybody,
Everybody loves Saturday night.

YIDDISH:

Yeder einer hot lib Shabas banacht.

יעדער איינער האָט ליב שבת נאַכט! (2 מאל)
יעדער איינער, יעדער איינער, יעדער איינער,
יעדער איינער האָט ליב שבת נאַכט!

CHINESE:

Ren ren si huan li pai lu.

RUSSIAN:

Vsiem npravitsia subbotnij vetcher.

CZECH:

Kazhdi ma rad sabotu vietsher.

SPANISH:

A todos le gusta la noche del Sábado.

FRENCH:

Tout le monde aime Samedi soir.

Bobowaro fero Satodeh.

Bobowaro, bobowaro,

The house I live in,
 The friends that I have found,
 The folks beyond the railroad
 And the people all around,
 The worker and the farmer,
 The sailor on the sea,
 The man who built this country,
 That's America to me.

The words of old Abe Lincoln,
 Of Jefferson and Paine,
 Of Washington and Jackson,
 And the tasks that still remain,
 The little bridge of Concord,
 Where freedom's fight began,
 Our Gettysburg and Midway,
 And the story of Bataan:

The house I live in,
 My neighbors. white and black.
 The people who just came here,
 Or from generations back,
 The town hall and the soap box,
 The torch of liberty,
 A home for all God's children,
 That's America to me.

The house I live in,
 The goodness everywhere,
 A land of wealth and beauty
 With enough for all to share,
 A house that we call freedom,
 The home of liberty,
 And a promise for tomorrow,
 That's America to me.

GO DOWN, MOSES

When Israel was in Egypt's Land,
 Let my people go!
 Oppressed so hard they could not stand,
 Let my people go!

*Go down, Moses
 Way down in Egypt's Land,
 Tell old Pharaoh
 Let my people go.*

"Thus said the Lord," bold Moses said,
 Let my people go!
 "If not, I'll smite your first-born dead,"
 Let my people go!

No more in bondage shall they toil,
 Let my people go!
 They shall go forth with Egypt's spoil,
 Let my people go!

WE SHALL OVERCOME

SLOWLY

The musical score is written on two staves. The first staff begins with a treble clef, a 2/4 time signature, and a key signature of one flat (B-flat). The tempo marking 'SLOWLY' is placed above the first few notes. The melody consists of quarter and eighth notes. The lyrics are written below the notes: 'WE SHALL OVER COME WE SHALL OVER COME WE SHALL OVER COME SOME'. The second staff continues the melody with similar note values and lyrics: 'DAY OH, DEEP IN MY HEART I DO BELIEVE WE SHALL OVER COME SOME DAY'. The score is framed by double horizontal lines above and below.

We shall overcome,
 We shall overcome,
 We shall overcome some day.
 Oh, deep in my heart, I do believe,
 We shall overcome some day.

We'll walk hand in hand,
 We'll walk hand in hand,
 We'll walk hand in hand some day.
 Oh deep in my heart, I do believe,
 We shall overcome some day.

The truth shall make us free,
 The truth shall make us free,
 The truth shall make us free,
 some day,
 Oh, deep in my heart, I do believe,
 We shall overcome some day.

The Lord will see us through,
 The Lord will see us through,
 The Lord will see us through
 some day.

Oh, deep in my heart, I do believe,
 We shall overcome some day.
 WE SHALL OVERCOME

We shall live in peace,
 We shall live in peace,
 We shall live in peace, some day,
 Oh, deep in my heart, I do believe,
 We shall overcome some day.

We are not afraid, we are not
 afraid,
 We are not afraid today.
 Oh, deep in my heart, I do believe,
 We shall overcome some day.

The whole wide world around,
 The whole wide world around,
 The whole wide world around,
 some day.
 Oh, deep in my heart, I do believe
 We shall overcome some day.

all a-gree, We all lis-ten speak, com-pare, All have diff'-rent thoughts to share. Diff'-rent, diff'-rent, yet the same, When we want to play a game We must all ac-cept the rules Though we come from diff'-rent schools. We are peo-ple you are I, Like the peo-ple pass-ing by, Same but diff'-rent, diff'-rent, same, My name's E-dith, What's your name? My name's E-dith, What's your name?

WE ARE PEOPLE *

by Edith Segal

2
We all laugh when we feel gay,
Each one laughing his own way,
Some laugh low and some laugh high,
Some as if they're going to cry.

We all eat, but some might not
Like the taste of apricot.
Should we taste an oyster stew
I might like it more than you.

We all think, but separately,
And we needn't all agree,
We all listen, speak, compare,
All have different thoughts to share.

Different, different, yet the same;
When we want to play a game
We must all accept the rules
Though we come from different
schools.

1
We are people, you and I,
Like the people passing by,
We're alike, but different too,
I am I, and you are you.

We are all one family,
Light or dark, as it may be.
All are equal on this earth
When we measure human worth.

All of us have eyes to see,
I see you and you see me,
All of us have hands to feel,
Mine can tell that you are real.

All of us have feet that go,
Footprints in the sand will show
Each is different, each our own,
By our footprints we are known.

3
We are people, you and I,
Like the people passing by,
Same but different, different-same,
My name's *Edith, what's YOUR name?
*Please say your own name.

* From *Come With Me* by Edith Segal,
Citadel Press, New York City

WE ARE PEOPLE

Poem: by EDITH SEGAL

Music: by MADELINE SIMON

rit.

I am I I am I You are You. You are You. We are We.

(A) F B \flat F F G7 C F F7

We are peo - ple you and I, Like the peo - ple pass - ing by, We're a - like but

B \flat F G7 C7 F (B)dm A7

diff - rent too, I am I and you are you. We are all one fa - mi - ly,

dm A7 dm A7 dm

Light or dark, as it may be, All are e - qual on this earth When we mea - sure

rit. G7 C7 (A) F B \flat F G7 C7

hu - man worth. All of us have eyes to see, I see you and you see me,

F F7 B \flat F G7 C7 F

All of us have hands to feel, Mine can tell that you are real.

(B) dm A7 dm A7 dm

All of us have feet that go, Foot prints in the sand will show Each is diff - rent:

A7 d *rit.* G7 C7 (A) F B \flat F

each our own, By our foot - prints we are known. We all laugh when we feel gay,

G7 C7 F F7 B \flat

Each one laugh - ing his own way, Some laugh low and some laugh high,

F G7 C7 F F7 (C) b \flat m

Some as if they're going to cry. We all eat but some might not

b \flat m *rit.*

Like the taste of ap - ri - cot. Should we taste ap - py - ster stew, I might like it

B \flat met C7 (A) F B \flat F F G7

more than you. We all think, but sep - rate - ly, And we nee - dn't

THE STAR SPANGLED BANNER

96

Oh! say, can you see,
By the dawn's early light,
What so proudly we hail'd
At the twilight's last gleaming!
Whose broad stripes and bright stars
Thro' the perilous fight,
O'er the ramparts we watch'd
Were so gallantly streaming.
And the rockets' red glare,
The bombs bursting in air,
Gave proof thro' the night
That our flag was still there .
Oh! say, does that Star Spangled Banner yet wave,
O'er the land of the free,
And the home of the brave!

THE PARTISAN HYMN

By HERSH GLICK

Translated by AARON KRAMER

Never say that there is only death for you,
Though leaden skies may be concealing days of blue—
Because the hour that we have hungered for is near;
Beneath our tread the earth shall tremble: We are here!

From land of palm-tree to the far-off land of snow
We shall be coming with our torment and our woe,
And everywhere our blood has sunk into the earth
Shall our bravery, our vigor blossom forth!

We'll have the morning sun to set our day aglow,
And all our yesterdays shall vanish with the foe,
And if the time is long before the sun appears,
Then let this song go like a signal through the years.

This song was written with our blood and with lead;
It's not a song that birds sing overhead.
It was a people, among toppling barricades,
That sang this song of ours with pistols and grenades.

So never say that there is only death for you.
Leaden skies may be concealing days of blue,—
Yet the hour that we have hungered for is near;
Beneath our tread the earth shall tremble: We are here!

סעם ליפצינ'ס נייער בוך און ענגליש,, טעילס

און עי טעילאר

Tales
OF A
Tailor
By
SAM LIPTZIN
translated by
MAX ROSENFELD

Sam Liptzin
Book Comm.
2815 Barker Avenue
Bronx, N. Y. 10467

\$3.00 ----- per copy;
\$5.00 ----- de luxe copy.

"Tales of a Tailor"

If you remember Sam Liptzin's "A Blighted Passover" (our April, 1961 issue) and "Picketing with the Torah" (May, 1962), you have had a taste—but only a taste—of the humorous and poignant quality of his new book, excellently translated by Max Rosenfeld, and with 10 drawings by William Gropper (Liptzin Book Committee, 2815 Barker Ave., Bronx 67, N. Y., 1965, 272 pages, \$3). In these 66 sketches you get not only what his sub-title calls the "humor and tragedy in the struggles of the early immigrants against the sweatshop." You get, in personal, human terms, what it meant to be a garment worker 50 years ago, or a worker's wife and child, how workers worked, lived, quarrelled, laughed, fought each other, fought the bosses, the cops and gangsters, celebrated Jewish and labor holidays, built a union and downed the sweatshop. Class-consciousness with Sam Liptzin is not only a theory or conviction but a condition of his life and understanding; remarkably, too, his class feeling is always laced with humor, both good humor that chuckles and the sharp laugh that crows. He has lived and learned; we can laugh and learn.

Morris U. Schappes / JEWISH CURRENTS, October, 1965,

ZINGEN MIR

PEOPLES SING

For Peace

Prepared by SAM LIPTZIN

CONTENTS OF SONGS

IN ENGLISH:

The House I Live In	92
Go Down, Moses	92
We Shall Overcome	93
We Are People	95
The Star Spangled Banner	96
The Partisan Hymn	96

Price: \$1.00

1965

